

Stichting Minderjarigen Noord Nederland

Ondersteuning en begeleiding (preventie) van cliënten in de(justitiële) jeugdzorg en familierecht.
Signalering en onderzoek in cliëntzaken in de (intersectorale) jeugdzorg en de jeugdbescherming.
Opstarten van en begeleiding in klachtprocedures tegen professionele instanties
Opstarten van en begeleiding bij omgangsregelingen in een vrijwillig of gedwongen kader.

E-mail: brandnetel@tiscali.nl of smn@kpn-officedsl.nl

Bestuur en Cliëntenraad
Postbus 9201
9703 LE Groningen
Tel. 050.5418215
Girorek. 36.30.15
Bankrek. 967204658
b.g.g. 06.33666377

Aan de Leden van de Provinciale Staten van Drenthe
Mevr. I. Rozema, Griffier,
Postbus 122,
9400 AC A S S E N

Betreft: Jaarverslag 2007. Verzoek om afschrift aan de Leden van de Provinciale Staten van Drenthe

Groningen, 7 april 2007.

Geachte mevrouw Rozema,

Bijgesloten treft u aan ons Jaarverslag 2007. Daarbij zijn de volgende opmerkingen van belang.

Een aantal cliëntgerelateerde personen en nieuw aangetreden Statenleden hebben ons verzocht wat meer (historische) informatie te verstrekken over de landelijke en regionale Belangenvereniging Minderjarigen van 1972 (1993) tot 1993 en van de Stichting Minderjarigen Noord Nederland van 1993 tot 2006. We moesten uiteraard dit aanbod wel beknopt houden.

Wij zijn bijzonder verheugd over deze belangstelling, en wij willen bij deze hieraan als aanvulling op ons jaarverslag graag voldoen. Wij mogen u dan ook verzoeken om deze uitgave te willen doen toekomen aan de leden van de Provinciale Staten van de provincie Drenthe

Tot slot treft u als laatste onderdeel een aantal opgetekende "*cliëntervaringen, zorgelijke signalen en kinderverdriet*". Het gaat hier slechts om een fractie van signaleringen uit de grote hoeveelheid van cliëntzaken uit de drie noordelijke provincies.

Wij vinden het in dit kader van belang om ondanks de opgelegde beperkingen nu al een kleine impressie te bieden van wat nu precies onder de cliëntondersteuning van de SMN in de breedste (maatschappelijke) zin dient te worden verstaan.

We hebben echter nood- en tijdgedwongen ons in deze moeten beperken, vanwege de toch al dikke omvang van dit jaarverslag, waar we door ons enthousiasme zelf al een beetje van zijn geschrokken.

Wij nemen ons wel voor om over een niet al te lange tijd een aparte uitgave van zorgelijke signaleringen / cliëntervaringen in de noordelijke jeugdzorg te boek te stellen. Voor dat doel hebben wij een speciale en overzichtelijke signaleringsmethodiek ontworpen.

Een en ander hangt overigens af van de vorderingen in 2008 met betrekking tot de samenwerking, in welke vorm ook, tussen SMN en Zorgbelang Drenthe.

Het is u bekend dat wij met geen mogelijkheid kunnen en willen samenwerken met de regioadviseur LCFJ in de drie noordelijke provincies. Eerder zonden wij u de hiermee verband houdende notitie "*De Balans opgemaakt!*"

Mocht u naar aanleiding van deze uitgave vragen en/of opmerkingen hebben dan vernemen wat uiteraard graag.

Met vriendelijke groeten en hoogachtend,
Namens het bestuur en de Cliëntenraad SMN.

Jan W. Faasse (bestuursvoorzitter)

JAARVERSLAG 2007

Met daarin opgenomen een korte kritische beschouwing over de geschiedenis van Landelijke (1972-1993) en van de Regionale (1975- 1993) Belangenvereniging Minderjarigen (BM), en van de Stichting Minderjarigen Noord Nederland (SMN) te Groningen (1993-2006)

.....En wat verder aan zorgelijke signalen in de jeugdzorg te melden valt.

Opgedragen aan de kinderen die nog steeds onder de ogen van de beleids- en uitvoeringsverantwoordelijken, waaronder de Inspectie Jeugdzorg, onder de meest bizarre omstandigheden worden "verzorgd" in de sektarische woongroep van mevr. Buitendijk, alias "Fee" in Ter Apel.

Preamble:

1. Eraan herinnerende dat de Verenigde Naties in de Universele Verklaring van de rechten van de Mens hebben verkondigd dat kinderen recht hebben op bijzondere zorg en bijstand;
2. Ervan overtuigd dat aan het gezin, als de kern van de samenleving en de natuurlijke omgeving voor de ontplooiing en het welzijn van al haar leden, en van kinderen in het bijzonder, de nodige bescherming en bijstand dient te worden verleend, opdat het zijn verantwoordelijkheden binnen de gemeenschap volledig kan dragen,
3. Erkennende dat het kind voor de volledige en harmonische ontplooiing van zijn of haar persoonlijkheid dient op te groeien in een gezinsomgeving, in een sfeer van geluk, liefde en begrip;
4. Indachtig dat, zoals aangegeven in de Verklaring van de rechten van het Kind "*het kind op grond van zijn lichamelijke en geestelijke onrijpheid bijzondere bescherming en zorg nodig heeft, met inbegrip van geëigende wettelijke bescherming, zowel voor als na de geboorte*"

zijn het volgende overeengekomen.

1. Het belang van het kind (art.3.)

Alle maatregelen betreffende kinderen moeten genomen worden in het belang van het kind. De Staat moet voorzien in passende zorg, wanneer ouders of anderen die verantwoordelijkheid zijn tekortschieten.

2. Realiseren van kinderrechten (art.4.)

De Staat moet alles doen om de rechten van kinderen te verwezenlijken.

3. Scheiding van het kind van de ouders (art.9.)

Het kind heeft recht om bij de ouders te leven en op omgang met beide ouders in geval van echtscheiding, tenzij dit strijdig is met het belang van het kind.

4. Vrijheid van meningsuiting (art.14)

Het kind heeft recht van meningsuiting en vrijheid om informatie te verzamelen en te verspreiden.

5. Verantwoordelijkheid van de ouders (art.19)

Ouders zijn verantwoordelijk voor de opvoeding van hun kinderen. Het belang van het kind is hun eerste zorg. De Staat ondersteunt de ouders hierbij.

6. Bescherming tegen kindermishandeling (art.20)

Kinderen moeten beschermd worden tegen alle vormen van mishandeling, lichamelijk, psychisch en seksueel, binnen en buiten het gezinsverband. De Staat draagt zorg voor preventie en voor behandeling.

7. Gezondheidszorg (art.24)

Ieder kind heeft recht op de best mogelijke verzorging en gezondheidszorg.

8. Sociale zekerheid (art.27)

Ieder kind heeft het recht te profiteren van de voorzieningen van sociale zekerheid.

10. Levensstandaard (art.28)

Kinderen hebben recht op een passende levensstandaard. De ouders moeten daarvoor zorgen binnen hun mogelijkheden en de Staat ondersteunt hen daarbij.

INHOUD

Voorwoord.

Inleiding.....Pag. 7 - 9

DEEL I.

Beknopte geschiedenis van de landelijke Belangenvereniging
Minderjarigen (BM) van 1972 – 1993.....Pag. 11 - 23

DEEL II.

Beknopte geschiedenis van BM /Regio Noord van 1975 – 1993.....Pag. 25 - 39

DEEL III.

De Stichting Minderjarigen Noord Nederland (SMN) van 1993 – 2006.....Pag. 41 - 54

Jaarverslag 2007

Hoofdstuk I. Inleiding.....Pag. 55 - 58

Hoofdstuk II. De centrale organisatie.....Pag. 59 - 61

Hoofdstuk III. De landelijke en regionale collectieve belangenbehartiging.....Pag. 63 - 67

Hoofdstuk IV. De individuele belangenbehartiging.....Pag. 69 - 81

Hoofdstuk V. Cliëntervaringen, Zorgelijke signalen, en kinderverdriet

VOORWOORD

1. Een ander(e) uiterlijk van dit jaarverslag, ingeleid met een aantal hoogtepunten (en dieptepunten!) uit de landelijke en regionale cliëntgeschiedenis. (DEEL I, II en III),

Het voor u liggende jaarverslag 2007 is in meerder opzicht anders van inhoud en uiterlijk dan voorgaande jaren. We hebben er een "special" van gemaakt, omdat meerdere leden van de provinciale Staten wegens hun latere aantreden in de regionale politiek niet of minder op de hoogte van de regionale cliëntgeschiedenis in hun provincie. Wij zijn hierover bijzonder verheugd en willen hieraan dan ook graag voldoen.

2. Slechts historische hoogtepunten met verwijzing.

Overigens gaat het slechts om enkele hoogtepunten uit de landelijke en regionale "cliëntgeschiedenis", maar wel met een bepaald doel.

Het belang van een behandeling ligt vooral besloten in de vraag of en in welke mate iets uit die geschiedenis valt te leren voor de hedendaagse situatie.

Dit jaarverslag wil daarom met sfeerbepalende foto's en illustraties van toen en nu in deze leemten voorzien.

3. Afsluiting met "cliëntervaringen, zorgelijke signalen en kinderverdriet".

U zult tevens een aantal verhalen lezen van cliëntzaken waarbij wij betrokken zijn (geweest).

De laatste jaren zijn bovendien het aantal *conflicterende* omgangszaken toegenomen.

Om die reden, namelijk de gespannen verhouding tussen het familierecht (omgangsregeling) het en jeugdbeschermingsrecht (belang van het kind) doen wij een zeer kleine selectie uit onze ervaringen op dit gebied, met het voornemen om deze met andere signaleringen in later stadium gezamenlijk samen te stellen en uit te geven.

4. Noodzakelijke beperking van de tijdrovende verwerking van de cliëntgegevens van 2007.

Was tot 2006 sprake van een zeer gedetailleerde verwerking van de cliëntgegevens, in dit jaarverslag zullen we ons noodgedwongen moeten beperken tot de hoofdlijnen. Het aloude overzicht blijft overigens wel in de bestaande vorm en opzet gehandhaafd.

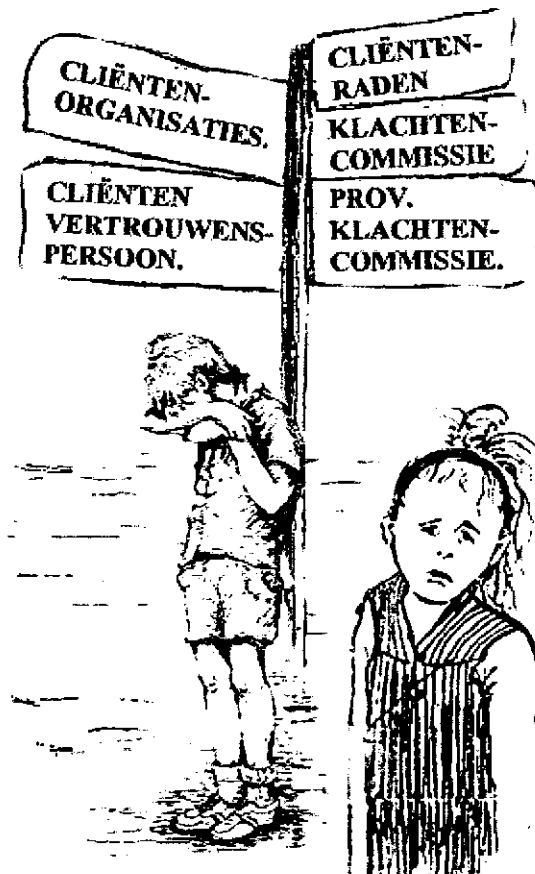
Vanaf 2007 zijn we begonnen met een nog verdere professionalisering van de clientondersteuning met als doel om meer controle te krijgen op de in- en uitstroom van cliëntzaken.

5. Vrolijke voor de camera zwaaiende kinderen!

Voor deze opzet hebben we gekozen omdat de laatste jaren de omslagen van jaarverslagen / jaarberichten van professionele instanties tot en met de Raad voor de kindbescherming worden "opgeleukt" met vrolijk kijkende, voor de camera zwaaiende kinderen.

Waarschijnlijk zijn deze kinderen gezien hun vrolijke opgewektheid geen kinderen, die vanwege allerlei problemen te maken hebben met jeugdzorg. Of het moet zijn dat zij zeer tevreden zijn over de aangeboden hulp.

Een verklaring kan ook zijn dat het neutrale portretten zijn die gewoon van elders ten behoeve van een positieve beeldvorming bij niet sectorgebonden bladen zijn "weggeplukt". Dus gewoon leuke "geïmporteerde" kinderplaatjes.

6. De noodzaak van een duidelijker relatie tussen de wettelijke begripsomschrijving van “de cliënt” en de prioriteiten in de professionele zorg.

De vraag of daarover een tekort bestaat zal niet alleen in juridische termen moeten worden uitgedrukt, maar in onderlinge samenhang meer nog met de zorgkeuzes en zorgdoelen.

Tegelijkertijd zou de mogelijkheid van het creëren van herstel van de zelfredzaamheid van de ouders, van het (uithuis geplaatste) kind, concreet in

termen van *cliëntenparticipatie* moeten worden uitgedrukt. Althans als het in de bedoeling ligt om dat laatste begrip meer inhoud te geven Voor de SMN is en blijft het kind *de jure en de facto* “de cliënt”.

Als de ouders of andere verzorgenden dat ook vinden dan zijn we op de goede weg!

De professionele hulpverlening dient zich ons inziens veel meer te gaan richten op onderzoek naar de verbetering en vroegtijdig herstel van de eigen opvoedingsverantwoordelijkheid van de (pedagogisch) tot dan toe tekort schietende ouder (s).

7. Eerst omzien naar de (oorzaken van) “zorgelijke signalen”, of toch maar “binnendoor” een zinloos geroep om de “versterking van de rechtspositie van de cliënten”?

Dit jaarverslag is om nog een *andere* reden anders dan de vorige.

Het wordt hier en daar - de “leuke plaatjes” van de kindbescherming en de jeugdzorg ten spijt – opgeluisterd met “*zorgelijke signalen*” van cliënten, waaraan bij sommigen een “kinderbeschermingsdrama” vooraf is gegaan (en in sommige situaties ook nu nog wordt gevolgd!)

Voor alle duidelijkheid: deze zorgelijke signalen van cliënten zullen - versterking van de rechtspositie of niet – ook in de toekomst met dezelfde frequentie en omvang worden gepubliceerd.

7.1. Het risico van zinloze herhalingen van clichés uit de jaren ‘90, zoals “de bevordering van de mondigheid van cliënten”, zij het in andere bewoordingen.

We zien al weer en herhaling van de als argument voor (nog meer) subsidie geuite kretologie over de in de jaren ‘80 en ‘90 opgevoerde “*laagdrempeligheid*” door bepaalde instanties, zoals dat in die jaren uit subsidieoverwegingen zo graag werd voorgesteld.

Termen zoals “*laagdrempeligheid*” of “het bevorderen van de mondigheid van de cliënten” zijn allang (en terecht verdwenen!) termen.

Deze diende alleen maar om een gunstige indruk te wekken bij een verzoek om (meer) subsidie.

Deze zijn in onze tijd wel vervangen door een ondoorzichtig geroep om “*de versterking van de rechtspositie van de cliënt*”. Daarover is nog tot nu toe door niemand, ook niet van de kant van het LCFJ, in de diepte nagedacht.

7.2. De hedendaagse onwaarschijnlijkheid van het streven naar “de versterking van de rechtspositie van de cliënt”

Het is en blijft een holle kreet, waardoor het bij teveel herhaling de geloofwaardigheid zal gaan verliezen. Om dat te bereiken moet je toch echt meer gaan veranderen dan uitsluitend en alleen de wet en de regelgeving.

Niemand, noch in het provinciehuis, noch elders vraagt zich af wat dit streven nu eigenlijk precies betekent, met daarbij twijfels over de wettelijke haalbaarheid, gezien de pedagogische beperkingen van meerdere ouders.

8. Intensievere ondersteuning per cliëntzaak, ondanks een gereduceerd aantal in 2007.

Het jaar 2007 liet ondanks een vermindering van het aantal cliëntzaken een verdere intensivering zien van de cliëntondersteuning. Dat laatste ondanks het vergrote aandeel van de SMN in hetzelfde jaar in de landelijke activiteiten van het LCFJ.

Als men hiervan uitgaat dan valt er helemaal geen verbetering in de rechtspositie cliënten in de jeugdzorg te constateren! Bovendien is het gebrek aan voldoende deskundigheid bij het LCFJ opvallend en teleurstellend, omdat ten onrechte een concluderend verband wordt gelegd tussen de eigen, doorgaans negatieve ervaringen met de kindbescherming en de jeugdzorg, en de wijze van “objectivering” ervan naar het heden.

9. Professionalisering van de clientondersteuning van de SMN.

In 2007 zijn we begonnen met een professionalisering van de clientondersteuning. Let wel: dit is alleen maar een beging. De rest volgt in 2008.

De hoge werkdruk werkt al enige jaren namelijk een administratieve en daarmee ondersteuningsinhoudelijke chaos in de hand. Voor zover werkverzwaring niet strikt noodzakelijk is zullen we deze bestrijden.

De indruk is helaas al jaren dat de provincies het een rotzorg zal zijn hoe je als cliëntenorganisatie jaarlijks probeert om – ook in financieel opzicht - het hoofd boven water te houden.

Daaraan moet een einde komen, wil het werk in alle opzichten verantwoord en motiverend blijven. Het begin ervan wordt al duidelijk in dit jaarverslag.

10. Beëindiging deelname van de SMN bij het Landelijk Cliëntenforum Jeugdzorg (LCFJ) in 2007.

Er zijn uiteenlopende oorzaken die hebben geleid tot de beëindiging in 2007 van het aandeel van de SMN in de landelijke activiteiten van het LCFJ.

Wat betreft de vertegenwoordiging van de SMN namens het LCFJ in de pilotgroep Afstemming werkwijze in de Keten en als voortrekker van de werkgroep Beter Beschermd van het LCFJ, vinden wij dat zeer spijtig.

De bestuursvoorzitter van deze organisatie volde zich als prima op z'n plaats in die club!

Gezien onze ruime kennis en ervaringen op het gebied van de zorgvraag in relatie tot het zorgaanbod had de SMN dit aandeel op zich graag willen voortzetten.

Maar ook aan die tafel wordt niet expliciet gesproken over de versterking van de rechtspositie van de cliënt, tenzij dat streven als een geloofwaardig adagium wordt ingezet om extra subsidie van rijkswege te kunnen krijgen.

11. De – hoopvolle (?) - aanstelling van consultants bij de Zorgbelangen en bij de provincies.

De afgelopen twee jaren worden alsnog pogingen ondernomen om “het schip drijvende te houden”. Alles overziend is het inderdaad pompen of verzuipen.

Voor het bewerkstelligen van meer voortvarendheid in het regionale cliëntenbeleid jeugdzorg hebben de drie noordelijke provincies beleidsconsultanten aangesteld.

Datzelfde geldt door de indienstneming van consultants bij de drie noordelijke Zorgbelangen. We gunnen deze personen zonder uitzondering veel succes, maar wij hebben zo onze twijfels.

Het begon al met de nutteloze, zeg maar rustig de onzinnige aanstelling van een regioadviseur vanuit het LCFJ, die volstrekt onvoldoende voor haar taak is berekend. Dan is de lol voor ons er al gauw af.

Wij passen er voor dat met deze kunstmatig constructie onze gegevens “in verkeerde handen” dreigen te vallen.

11.1. Toekomstige samenwerking tussen de SMN in de drie noordelijke Zorgbelangen?

Verder zullen we met het oog op de samenwerking tussen het standpunt van de drie noordelijke provincies jegens het LCFJ en de drie noordelijke Zorgbelangen moeten bekijken, of en in hoeverre een verdere samenwerking tussen de SMN en deze organisaties in 2008 nog wel mogelijk c.q. zinvol is

Ook met betrekking tot de oprichting van een Noordelijk Platform van Cliëntenorganisaties gedurende de afgelopen 4 jaren was het al droevig gesteld.

Terugblikkend is de conclusie dat alle betrokken partijen hebben gefaald in de opzet. De indruk is zo langzamerhand gewettigd dat niemand er in geloofd, maar doet alsof en de schone schijn hoog houdt.

Het gesprek bij de provincie hierover had ook al niets om het lijf. Er werden wél indrukken in die richting gewekt. Natuurlijk! Maar deze waren vanwege de jarenlang opgekropte twijfels eraan niet overtuigend. De vraag is ook nu weer: kan, wil en zal de SMM daarmee kunnen leven?

12. Over “Cliëntenparticipatie” of “Jongerenparticipatie” van *toen* en *nu* gesproken!

BM/ Regio Noord had in haar tijd veel meer contacten met jongeren dan vandaag aan de dag met de SMN het geval is.

Het is overigens, gezien onze dagelijkse cliëntcontacten niet zo moeilijk om jongeren actief op de been te krijgen, en om hen te activeren tot organisatie, zoals in onze cliëntenraad.

Probleem is dat de provincies, behalve dan recentelijk de Provincie Drenthe, er geen cent extra voor over hebben om de SMN de kans te geven om het inderdaad van de grond te krijgen.

Een prachtige gelegenheid gaat weer eens voorbij om en flink aandeel te leveren in de hedendaagse cliëntenparticipatie!

13. Hoera! Meer geld uit Drenthe!

Vanaf 2007 ontvangt de SMN van de provincie Drenthe € 2.000,- (afgerond) meer per jaar.

Wij zijn daar ontzettend blij mee, en we kunnen in ieder met dat geld iets meer investeren in de versterking van de eigen organisatie.

Het is bekend dat de BM en later de SMN vanaf 1993 geen enkele substantiële verhoging, laat staan een met de inflatie en de verhoging van de prijzen van de laatste jaren (incl. het euro-effect) gelijk blijvende aanpassing mocht ontvangen. Dat betekent een verlies aan inkomsten van ongeveer 4% op jaarbasis, terwijl met name de provincie met een zak vol geld blijft rondlopen om de tekorten bij de jeugdzorg te dekken!

Vanaf deze plaats willen wij de overige subsidiënten aanmoedigen om het goede Drentse voorbeeld na te volgen!

14. Meer informatie nodig? Lees de uitgave vol met literaire verwijzingen van de:

Geschiedenis van de Landelijke (1972 – 1993 en de Regionale Geschiedenis(1975 – 1993),

tevens

“Beleidsnotities in het kader van de versterking van de cliëntenorganisaties in de sector van de jeugdhulpverlening in Nederland”.

Dit werk somt de uitgangspunten en de verder reikende doelstellingen op van de SMN voor de komende jaren. Het is zo helder als kristal! Wat zijn wij toch naïef (geweest) om ook maar te veronderstellen dat deze door ambtenaren zou worden gelezen

Een 2de soortgelijke evaluatie zit er dan ook niet in, omdat we op dit punt in samenhang met het provinciale cliëntenbeleid van onze kant simpelweg niets extra's te melden hebben.

15. Illustraties en artistieke vormgeving van dit jaarverslag 2007.

Tot slot van dit uitgelopen voorwoord danken wij alle collega's, die dit jaarverslag hebben voorzien van een artistieke ambiance en vormgeving door een opluistering met hun creativiteit! Met name Jeannette Frijling.

Voor het overige zijn sommige foto's "uit de oude doos" wat vager geworden, - hetzelfde als dat het geval is met het provinciale cliëntenbeleid - maar het gaat per slot van rekening ook om de geladen sfeer in die dagen!

Met vriendelijk groet en hoogachtend!

Jan W. Faasse (namens het bestuur)

Jeannette M. Frijling (Namens de Cliëntenraad SMN)

“Trouwens in de meeste provincies

zegt men wel te streven

naar samenwerking met de

cliëntenorganisaties.

Men kampt echter met het vrijwel

ontbreken

van een zelforganisatie.

Wat dat betreft mag Groningen

(evenals de beide andere provincies)

zich gelukkig prijzen met het bestaan

van een levensvatbare organisatie.

Er is dus alle reden om zuinig te zijn

op de SMN !”

Uit: “Er gaat niets boven vertrouwen!”

Verwey – Jonker Instituut 1999

Hoofdstuk I. Inleiding.

Hoofdstuk I. Inleiding.

1. Gaat het wel de goede kant op met het landelijke en het provinciale cliëntenbeleid jeugdzorg?

Het antwoord op die vraag kan kort zijn: nee! Met hedendaagse politiek gewenste termen, zoals als *“er wordt hard gewerkt aan de versterking van de rechtspositie van cliënten in de jeugdzorg”* of *“het cliëntenbeleid is volop in beweging”*, wil men graag in politieke en ambtelijke kring doen voorkomen, alsof het daarmee in 2007 de goede kant is opgegaan.

Het enige waarmee het in 2007 de goede kant opging was het bedenken van met name voor het noorden volkomen zinloze betaalde banen onder de naam “regioadviseur” van het Landelijk Cliëntenforum Jeugdzorg (LCFJ). Deze moeten de indruk wekken dat we - *alweer* - een stap voorwaarts hebben gedaan in *“de verbetering van de rechtspositie van de cliënten in de jeugdzorg”*!

En omdat het IPO, de politiek en de departementale ambtenaren graag willen horen wat zij leuk vinden,

ligt er meteen een aanzienlijke som geld klaar om deze voor het oog van de leek als logisch voorkomende, maar in werkelijkheid de onzinnige plannen van het LCFJ financieel mogelijk te maken. Zo probeert men iedereen mee te eten in de steeds groter wordende financiële ruif.

Aldus worden de cliënten in de jeugdzorg een rad voor de ogen gedraaid.

Zo worden dezelfde taken van de regioadviseur LCFJ al enige tijd nota bene uitgeoefend door de noordelijke Zorgbelangen.

Een glunderende P. Lankhorst, voorzitter van het Landelijk Cliëntenforum Jeugdzorg (LCFJ) neemt de “zorgelijke signalen” van de cliënten in de jeugdzorg in ontvangst van de regioadviseur LCFJ van de drie noordelijke provincies.

Gedeputeerde I. Mulder van de provincie Groningen kijkt met ongeloof en verbijstering toe!

Alhoewel! Die mogen wat ons betreft hun taakstellingen ook wel een tandje hoger inzetten, en met meer voortvarendheid aan de slag gaan. Het gaat alles zo knullig en zo sullig!

2. Het onbevoegd, c.q. onrechtmatig “inbreken” door het LCFJ in de wettelijke bevoegdheden van de bestuurders van zorginstanties!

Het gaat hierbij om met kunst en vliegwerk opgezette betaalde banen, die het LCFJ in financieel opzicht als landelijke organisatie “waardevast” moet maken. Daar bedoelen wij iets heel anders mee! Om dat te realiseren draait men de hand er zelfs niet voor om door ongevraagd in te breken in de bij de Wet op de Jeugdzorg vastgestelde bevoegdheden van de bestuurders van de zorginstanties.

Zo is met de betrokken bestuurders van de zorginstanties geen vooroverleg vooraf geweest over de cliëntenraden, en hoe men de verantwoordelijkheden in onderling overleg, zo men dat ook nog eens wenst, zal kunnen gaan verdelen.

Dat idealen van de SMN vergankelijk kunnen zijn is na zoveel jaren hard werken een pijnlijke conclusie gebleken. De SMN zal er mee moeten leren leven!

2.1. De regioadviseur LCFJ als de “postbode” van de provinciale overheid.

De vraag die daarbij onmiddellijk rijst is of het terecht is dat een regioadviseur als “transporteur” van zorgelijke signalen die provinciale verantwoordelijk kan en mag overnemen.

Hoe dit ook zij hebben wij ons voorgenomen om een aantal ervaringen van cliënten met de jeugdzorg in het jaarverslag op te nemen. Het is aan de lezer om te bepalen of en in welke mate daarbij sprake is van “zorgelijke signalen” die naar het landelijke “uitgetild” moeten worden.

Het gaat daarbij met name om radeloze ouders die met de rug tegen professionele aanlopende, en die door de zorgaanbieders niet in hun bedoelingen niet serieus genomen voelen.

De SMN is zeer verheugd over de nu al gebleken belangstelling van de kant van de regionale politiek en voelt zich daardoor ten zeerste aangemoedigd om op deze ingeslagen weg voort te gaan.

Met een toegenomen vertrouwen willen wij graag voldoen aan de verzoeken!

2.2. De geringe betekenis van de “zorgelijke signalen” van cliënten voor de beleidsverantwoordelijke provincie, de jeugdzorg en de Inspectie Jeugdzorg.

In de laatste 2 jaren hebben wij een aantal zeer ernstige cliëntzaken toegezonden aan bovengenoemde adressanten. In die zaken heeft de provinciehuis er blijk van gegeven haar specifieke verantwoordelijkheid in geen enkel opzicht te willen nemen.

Het verstrekken van verontrustende rapportage over bijv. *Louise* die ten onterechte na lange omzwervingen van het ene in het andere crisiscentrum belandde en ten slotte in Het Poortje verdween.

Of de schandelijke zaak rond *De Boerderij in Ter Apel* waarvoor een filmregisseur pertinent zou weigeren om daarover fatsoenshalve een film te maken. Ook deze “zorgelijke signalering is voor iemand, zelfs niet de Inspectie Jeugdzorg (!) aanleiding geweest om ook maar iets te ondernemen, dan behalve dan wat wij later hebben vernomen, een aantal fractieleden van de Groninger Staten. In 2007 zijn we hiermee dan ook opgehouden.

3. Landelijk en regionaal cliëntenbeleid? Prima! Maar niet over onze ruggen!

Wij hebben in 2007 met lede ogen moeten aanzien hoezeer door het bestuur LCFJ als gewiekste *tollemaars* de belangen van onze regionale cliënten werden ingeruild uit duistere, althans onzichtbare financiële overwegingen.

Hoe een overdracht van zorgelijke signalen vanuit de SMN op jaarbasis wordt “uitgetild” naar het landelijke LCFJ daarover heeft niemand van te voren nagedacht, en zal iedereen een zorg zijn. Dat is weer een taak voor de provincie. Nota bene niet via de regionale partners, maar stiekem via het IPO!

4. De noodzaak van een versterking van de communicatie tussen de SMN en de regionale en gemeentelijke overheden in drie noordelijke provincies.

Tijdens gesprekken met provinciale Statenleden is ons van die kant duidelijk gemaakt dat niet alle leden dezelfde informatie hebben over de SMN als cliëntenorganisatie. Men vindt meer inzicht in het doel en de provinciale cliëntfunctie van de SMN belangrijk om de zorgsignalen van (minderjarige) cliënten in de jeugdzorg, daar waar nodig, mee te kunnen nemen in het politieke besluitvormingsproces.

De landelijke en regionale BM heeft, hoe men achteraf ook verschillend mag aankijken tegen de onvolkomenheden in de tijd, zo'n nadrukkelijke en overwegende stempel gedrukt.

De SMN heeft zichzelf ernstig tekort gedaan in dit opzicht. Als het ernst is met het streven van de (regionale) overheid dichter bij de burger, in ons geval dichter bij de cliënten in de jeugdzorg te staan, dan ligt hier een perspectiefbiedende herkansing.

5. De principiële en praktische keuze tussen een sterke cliëntvertegenwoordigende organisatie of de invoering van een nutteloze regioadviseur.

Het neerzetten van een sterke, en brede (maatschappelijk gedragen) cliëntenorganisatie, waaraan samen met de drie noordelijke provincies had moeten worden gewerkt om de (collectieve) belangen van de regionale cliënten te versterken is een grote illusie gebleken. De meervoudige oorzaken zijn ook bij alle betrokkenen bekend.

Vanaf 1975 hadden de provincies al geen cent extra over voor een groeimodel in het cliëntenbeleid.

6. Het ontrechte gebruik door de drie noordelijke provincies van de term *cliëntenorganisatie* in de *meervoudsvorm*.

Het is overigens opvallend dat door de provincies nog steeds wordt gesproken van de meervoudsvorm *cliëntenorganisaties*. Die zijn er helemaal niet, althans de laatste drie jaar niet meer.

Voor zover daarvan wél kon worden gesproken - te noemen valt andere organisaties zoals met name de vereniging Balans, die buiten de sector van de jeugdzorg valt - hebben deze de buik al enige jaren vol van het regionale cliëntenbeleid. Er bestaat (én functioneert!) slechts één organisatie in de jeugdzorg in het noorden: de SMN. Met dat feit zal men het er mee moeten doen.

7. Achterkamertjespolitiek toen en nu!

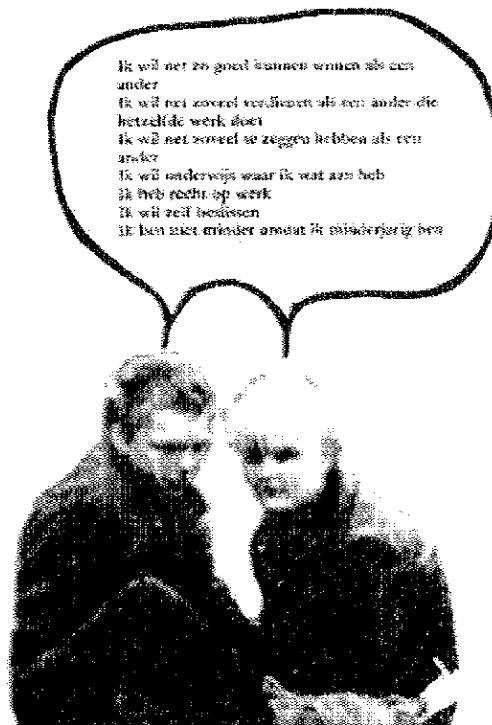
In 2007 zagen wij niets dan alleen overal achterkamertjes. Er werd (regionaal) cliëntenbeleid ontwikkeld zonder de SMN daarbij te betrekken.

De provincies zijn daarbij in het kielzog van het LCFJ gezien het hiërarchische besluitvormingsproces in dit land daarbij node betrokken.

De SMN heeft ondanks dit welgemeende excuus aan het adres van de drie noordelijke provincies, deze een – tweetjes als tamelijk absurd ervaren.

Te meer ook omdat ons vertrouwen in de regionale overheden een rotsvast traditioneel gegeven was.

Wat voor ons absoluut niet te verteren was en nog steeds niet is dat is, dat het kwalijke voorbeeld werd overgenomen van een door het LCFJ - nota bene - zelf zwaar bekritiseerde werkwijze van instanties, zoals de professionele jeugdzorg en de Raad voor de kinderscherming!

8. Hoofdthema 2008.

Het centrale thema voor 2008 zou wat ons betreft moeten zijn het "*cliënten – en jongerenparticipatie toen en nu!*" Met dit adagium voor ogen lijkt het zinvol om ook in dit opzicht langs deze weg een vergelijking te trekken tussen toen en nu. Natuurlijk moeten we daarbij rekening houden met de sociologische en maatschappelijke veranderingen door de tijd heen.

DEEL I.

Beknopte cliëntgeschiedenis

van de

Landelijke

Belangenvereniging Minderjarigen (BM)

1972 - 1993

DEEL I: Beknopte geschiedenis van de landelijke Belangenvereniging Minderjarigen (BM) (1972 – 1993).

1. De landelijke en regionale geschiedschrijving door BM/ Regio Noord te Groningen.

Het hoewel – in zeer beperkte mate – optekenen van de landelijke en regionale cliëntgeschiedenis heeft een uitdrukkelijk doel.

Alleen al de term “cliëntgeschiedenis” is, vergeleken met de geschiedenis van de Patiëntenzorg een betrekkelijk nieuw (politiek) begrip.

We zijn wel verplicht om met het oog op de toekomstige kansen en functioneren van een cliëntenorganisatie als de SMN met alle ruimtelijke beperkingen die een jaarverslag nu eenmaal biedt, deze geschiedenis kritisch te beschouwen.

De overname van het congres over 75 jaar Kinderwelten...

2. Lering trekken!

Lering trekken uit het verleden, om in het heden optimaal te kunnen werken ten behoeve van onze regionale cliënten, vraagt om bekendheid met en kennis van de cliëntgeschiedenis in deze.

Met bovenstaande filosofische woorden als uitgangspunt werd in 1993 door BM/ Regio Noord en de SMN als afsluitende verantwoording, tevens een jubileumnummer, de “cliëntgeschiedenis” op een rijtje gezet met de uitgave van de *Landelijke Geschiedenis van de Belangenvereniging Minderjarigen van 1972 tot 1992*, en de *Geschiedenis van BM – Regio Noord van 1975 tot 1992*.

door 10- talen actievoerders van de BM.

Een aantal conclusies, hoe pijnlijk ook van – juist - onze kant, kan niet uitblijven. Het beslaat in totaal uit 214 pagina's.

3. De BM als “dwarsliggende” vakbondorganisatie met anarcho-syndicalistische trekjes.

De BM werd opgericht naar aanleiding van een film in 1972, “*Gale is dead*”, dat gaat over een

Staatssecretaris Haars krijgt eisen gepresenteerd van de BM

den afgebroken!”.

3.1. De oprichting van de BM, naar hedendaagse begrippen de eerste “cliëntenorganisatie” met een doelgroep van jongeren.

Aldus ontstond de BM, die zich primair richtte op de collectieve belangenbehartiging ten behoeve van de tehuisbewoners in de Nederlandse tehuizen. Niet goedschiks? Dan maar kwaadschiks!

Dat was op zich helemaal terecht want de bewoners hadden een jarenlang opgespaarde achterstand met jongeren in de vrije maatschappij, met alle opgekropte frustraties van dien.

In feite kwam voor hen de BM net op tijd om daaraan lucht te geven en om zich af te reageren op het “terreursysteem”

4. Puur vakbonds (achtige) activiteiten, bepaald door “partijideologen”.

De BM bemoeide zich van meet af aan uitsluitend en alleen met rechtspositionele en puur materiële zaken, zoals *zakgeld, kleedgeld, de groepsregels, bewonersraden* en vooral de *2/3 afdrachtregeling* etc, waarmee anderen in 2007 waarmee anderen in 2007 weer eens mee aan de haal zijn gegaan.

Al het andere was niet aan de BM besteed bijv. hoe het zit met de relatie van de bewoners tot zijn ouders en familie.

Of hoe het komt dat je überhaupt in een internaat of pleeggezin terecht bent gekomen.

Ons dunkt als BM / Regio Noord, de al vanaf de oprichting de gangbare redenering binnen de BM in die dagen doortrekkend, dat de persoonlijke problemen van tehuisbewoners in relatie tot de ouders en de oorspronkelijke omgeving, wel eens geen oorsprong zouden kunnen hebben in, en in ieder geval niet gemakshalve maar te *herleiden* is, tot het zo verfoeide kapitalistische systeem.

De BM in gemeenschappelijke vergadering bijeen in Utrecht.

verslaafd meisje dat in een inrichting belandde, en waarin zij door te weinig aandacht van de leiding tenslotte overleed. Groot was na het zien ervan de commotie onder de toenmalige tehuisbewoners.

Het inspireerde hen tot de oprichting van een eigen vakbondachtige belangenorganisatie, de BM.

De organisatie kwam in handen te liggen van een aantal kritische groepsleiders, en (ex) tehuisbewoners en anderen, die vonden dat *de* kinderbescherming, in eerste instantie de tehuizen van “de particuliere kinderbescherming” *tot en met het fundament* moesten worden verbeterd of anders tot aan de grond toe moesten worden

Hier tekende zich al een diepergaand maar niet intern ter discussie gesteld (mentaal) verschil tussen de diverse groeperingen binnen de BM, al of niet bepaald door de eigen (residentiële) achtergronden.

4.1. De relatie BM met (leden van) de Tweede Kamer en de gevolgen ervan.

In de jaren '80 was de BM bijzonder actief wat betreft het aanleggen van goede relatie met een aantal fractieleden van de Tweede Kamer.

Deze beperkte zich beslist niet tot de linkerzijde.

Zo haalde de Motie het van Ed Nijpels over de toegang van de BM tot de rijksinrichtingen.

Ook al stelde de Staatssecretaris daarbij de vraag of de BM gemeenschappelijk toegang zou moeten hebben of dat afzonderlijk met bewoners mocht worden gepraat en of daarbij een groepsleider aanwezig zou moeten zijn.

De zoveelste bezetting door bewoners en de BM van een tehuis.....

4.2. Een doelbewust gekozen politiek ongrijpbare strategie, op smaak gemaakt met anarchistische ingrediënten.

Zonder ooit het Marxisme te hebben voorgestaan, of zich als zodanig communist te noemen, was het onloochenbaar dat de BM- partijideologen van het eerste uur in haar visie en redenering door een soort van Marxistisch – Leninistische ondertoon lieten bepalen.

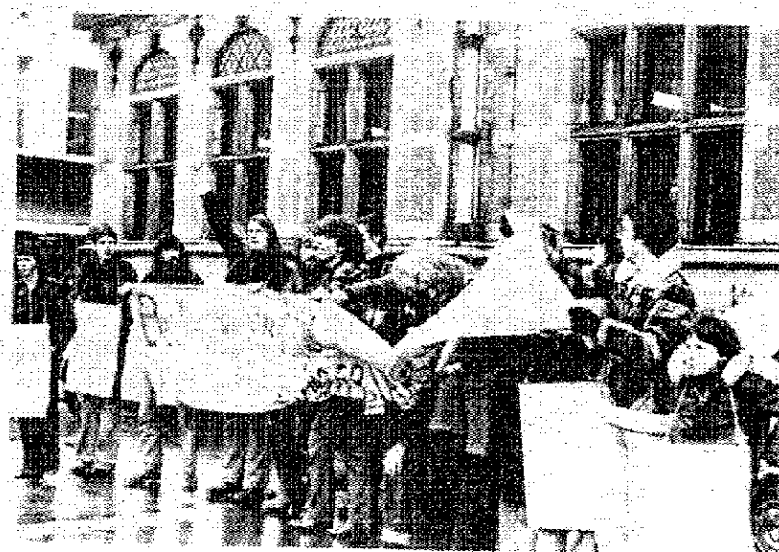
Daarmee wordt bedoeld op de relatie die volgens de BM als oorzaak moest worden gezien tussen de *Verelendungstheorie* van Marx, als de uitsluitende oorzaak en het gevolg van de heersende kapitalistische arbeidsverhoudingen en andere voor de arbeidersgezinnen hieraan gerelateerde maatschappelijke, sociale en economische factoren, waarop

die arbeiders (lees: het gezin) geen enkele invloed hebben.

Om die uitsluitende reden belanden kinderen uit arbeidersgezinnen in internaten. En door geen andere oorzaak.

De uitsluitende oorzaak moet dus worden gezocht in de economische verhoudingen, bepaald door kapitalisme.

Deze conclusie lijkt, wie de geschiedenis in meerdere opzichten goed kent, op geschiedvervalsing.

Aktie van de BM voor het ministerie van Justitie tegen de geheime sluiting van tien kindertehuizen.

Maar niemand in die tijd maalde daarom, of stelde dit thema ter kritische discussie. Maar het moet ook gezegd worden dat deze theorieën niet als een soort van verlossende evangelie aan de jongeren werden opgedrongen.

Over ouders met een opvoedingsprobleem werd al helemaal niet gesproken. De BM: "in die valkuil moeten we niet trappen!"

4.2.1. Indiening van moties van de BM bij de Tweede Kamer en de onderwerpen.

Er zijn in die jaren met name moties ingediend met betrekking tot:

1. De bezuinigen in de particuliere inrichtingen
2. De 2/3 afdrachtregeling van jongeren.
3. Toepassing van de isolercel en separatie. Verplichting tot registratie (BM-uitgave: "Je voelt je als een beest!")
4. Pleegzorgvergoedingen
5. Financiële positie zelfstandig wonende pupillen.
6. Verlaging van de case load
7. Harmonisatie van regelingen en voorzieningen voor de hulpverlening aan jeugdigen
8. De norm van 5 groepsleiders op de 12 bewoners
9. Strafrechtelijk minderjarigen in Huizen van Bewaring
10. Vroeghulp - experimenten
11. Toegang BM tot de rijksinrichtingen (motie Nijpels) (15800)

5. De hedendaagse politieke belangstelling voor de jongeren in de Nederlandse tehuizen

Het moet worden opgemerkt dat de BM in die dagen een *Kamerbrede* belangstelling genoot.

Met alle voor en tegen vandiën was het een grandioze uiting van een afstemming van doelen tussen de politiek en de burgers, hier de jongeren in de Nederlandse internaten.

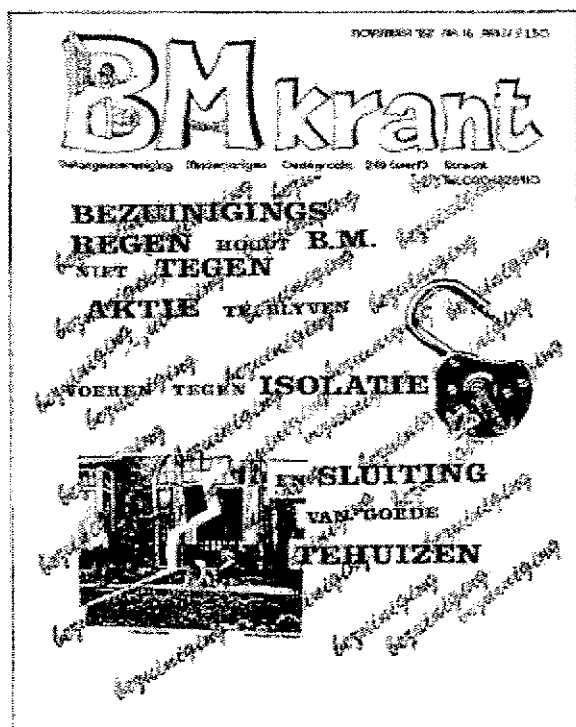
Men mag daarop heden ten dage best jaloers zijn als wordt gesproken over de vraag naar een leven-de elkaar aanvullende democratie.

Dat laatste bestaat door een totale verandering van de politieke en maatschappelijke kaders helaas niet meer, of men moet de hedendaagse relatie LCFJ – en de ambtenaren van ministeries als zodanig kunnen duiden.

6. De landelijke BM- krant: de voorloper van HOUSE!

De BM had ook een landelijke BM- krant die ten behoeve van de tehuisjongeren alle ontwikkeling zowel binnen en buiten de kinderbescherming, toegespitst op de situatie in collega-tehuizen, op de voet volgde.

Gaat het bijv. om de bezuiniging in de jaren '80 in de residentiële kinderbescherming, dan ben je al gauw door je budget van fl. 10.000,=

Een typerend voorbeeld van een cultuur- identieke omslag van een van de vele in de jaren '80 uitgegeven edities van de landelijke BM - krant.

heen. De krant werd gretig gelezen, en werd in een oplage van 2000 uitgegeven. Er was gelegenheid voor de rubriek "ingezonden stukken", waarvan gretig door de bewoners werd gebruik gemaakt. Ook op deze wijze was de BM goed op de hoogte van de situatie per tehuis.

6. Protestdemonstraties om en tot in de Tweede Kamer, en bij Haars, vanwege de saneringen en de bezuiniging in de residentiële kinderbescherming.

In de jaren '80 werd in samenspel met de directies van de tehuizen heftig gedemonstreerd tegen de bezuinigingen in de kinderbescherming.

Die directies vonden dit aandeel van de BM allang prachtig! Ze bestelden graag op eigen kosten de bussen voor dat doel van *hun* bewoners.

Van die kant werd geen gelegenheid onbenut gelaten om adhesie met de demonstranten te veinzen.

BM / Regio Noord organiseerde samen met het WIJN een soortgelijke aparte protestdemonstratie in Groningen en Leeuwarden als in Den Haag.

Daaraan werd doormaakt liefst 600 jongeren deelgenomen!

Ruim 1500 jongeren lieten op 28 mei 1984 op het Binnenhof hun ongenoegen blijken over het sluiten of "inkrimpen" (minder bedden) van een aantal tehuizen.

Aangezien het oorzakelijk verband tussen de bezuinigingen en de daarmee samenhangende aantasting van de rechtspositie van de bewoners evident was, werd gedurende de daarop volgende jaren tal van bezettingen uitgevoerd en andere acties ondernomen tot in de Tweede Kamer aan toe, om de slechter wordende rechtspositie verpakt in eisen van de tehuusbewoners kracht bij te zetten..

6.1. Blowend de zaal in voor een hoorzitting!

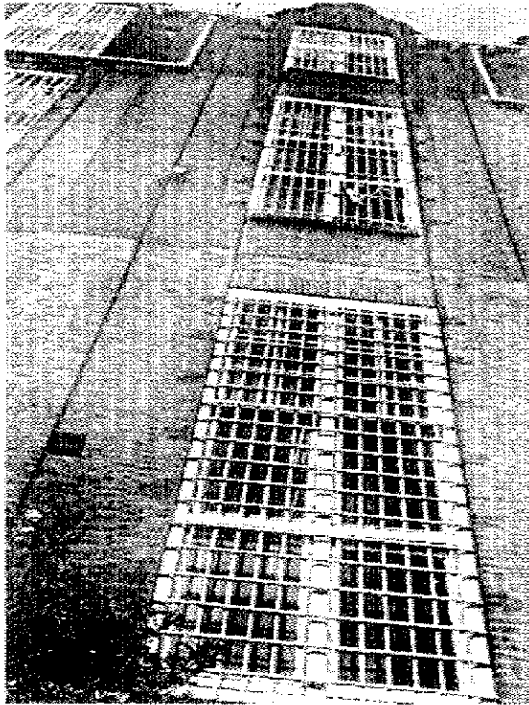
Iedereen, tot in de Tweede Kamer aan toe, kon toch respect opbrengen voor de doelstellingen van de BM. Ook al keek menigeen raar op dat naar aanleiding van een hoorzitting over de bezuinigingen in de kinderbescherming, leden van de BM doodgemoedereerd en bepaald niet in alledaagse kleding al blowend binnen kwamen lopen. Achterna gezeten door een aanhoudend klikkende pers, een doodstille zaal betredend.

7. Toegang tot de rijksinrichtingen. (Uitvoering Motie Nijpels)

Een hot item in die dagen was de eis van de BM om toegang te krijgen tot rijksinrichtingen. De BM liet een motie indienen bij de Tweede Kamer, en deze haalde het nota bene ook nog!

Dat het overigens aan de uitvoering van motie schortte had voor de zoveelste keer een interne oorzaak die al ter sprake kwam.

De BM had door de jaren heen prima ideeën over hoe het anders zou moeten, maar faalde in toenemende mate in de daarop gerichte uitvoering.

De oorzaak was voortdurend geldgebrek - er was tussentijds niet gezorgd voor aanvulling op "de gift" van Haars, - gevoegd bij interne afzwakking door vertrek van geschikt en bekwaam personeel.

7.1. Het vertrek van de leidende kader.

Dat werkte al enige tijd radicale stromingen binnen de BM - gelederen in de hand.

Korter gezegd: de "generale staf" van de BM had zo langzamerhand wel wat beters toen, namelijk in betaal-

Vooraanzicht van het JJI Loiyd Hotel in Amsterdam, waartegen door de BM evenals elders, heftige acties werden uitgevoerd.

de dienst treden van de tegenstander, de Raad voor de Kinderbescherming en andere instanties voor jeugdzorg, of werd journalist bij een overrijverig linkse VPRO, terwijl het "de troepen" achterliet in het veld.

7.1.1. Een wederom opgevulde leidende sturing van onderaf.

Deze troepen stonden dus niet meer onder bevel maar van een desertie van geen sprake. In tegendeel men ging zoeken naar een kader onder de eigen gelederen, die bovendien dichter bij de manschappen stonden en hen als meer gelijkwaardig beschouwden gezien hun eigen identieke internaatservaringen.

Tegenover een groei van de onderlinge solidariteit en een versterkt gevoel van lotsverbondenheid staat het gemis aan academisch kader, dat van bovenaf in staat zou moeten zijn om niet alleen leiding te geven, maar ook om de mentale aansluiting vast te houden met het uitvoerende kader.

Deze feeling viel geleidelijk aan weg. Deze laatste conclusie is van belang om de rest van de ontwikkelingen beter te kunnen begrijpen,

8. De conflicterende relatie en communicatie met de directies van de tehuizen, verenigd in het Werkverband Integratie Jeugdwelzijn Nederland (WIJN).

Het spreekt voor zich dat de (maatschappelijke) geslotenheid van de jeugdhuizen in de jaren door de directies en de groepsleiding met hand en tand moest worden verdedigd "tegen deze oproerkraaiers, die het alleen maar om te doen is om die arme kinderen, die liefde en bescherming behoeven en alleen van ons afhankelijk zijn, in onzekerheid te brengen" aldus de gangbare "tedere" redenering.

Vooraf in het conservatief katholieke zuiden in die dagen.

8.1. De constructieve relatie tussen NM /Regio Noord en het WIJN - regio Noord.

Totaal anders was de stemming in het Noorden. Daar gingen we bijna als collega's met elkaar om In Groningen bezochten we dan ook op vooruitzending van de agenda alle vergaderingen van WIJN- Regio Noord, konden ter vergadering inspreken, en keken ook nog eens recht in de ogen van die aanwezige leden wier internaat kortgeleden nog was bezet door de BM, of die in die richting bange vermoedens hadden.

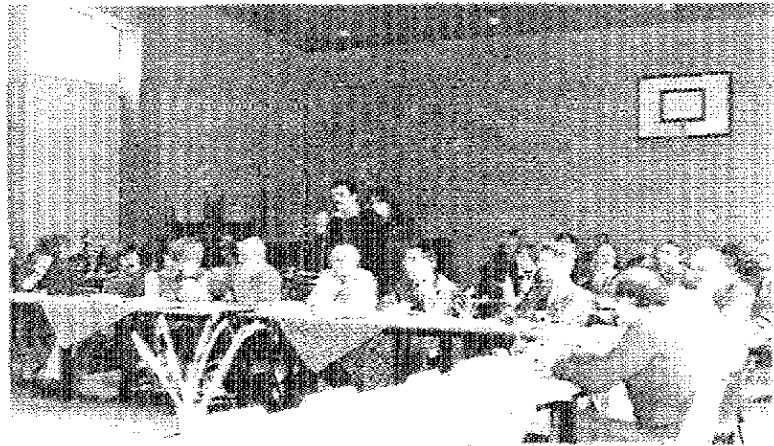
BM/Regio Noord en WIJN /Regio Noord realiseerden zich dat tot dan toe überhaupt in geen enkel opzicht sprake was van – nota bene - een rechtspositie voor de BM zelf.

8.1.1. Geen gelegitimeerde en formeel vastgelegde rechtspositie voor de BM – organisatie zelf.

Dat zou dus betekenen dat, mits het WIJN bereid is de BM als belangenorganisatie officieel te erkennen, allereerst dient te worden onderhandeld met de directies over de wensen van de bewoners, alvorens tot een bezetting over te gaan.

Zonder een formele erkenning door de heren directeuren van de Nederlandse tehuizen, kan geen immers sprake zijn van gelijkwaardigheid via een formele onderhandelingsstatus.

En dan nog dient deze van te voren bij de directies te worden aangekondigd als het “onvermijdelijke”. Op dit gebied was de BM in Groningen al veel verder dan de overige afdelingen in het land.

*De beslissende historische vergadering van het WIJN op 10 maart 1983.
Aan het woord is Jan Faasse van de BM in Groningen.
Later zou blijken dat de overeenkomst geen enkel gunstig effect heeft
gehad op de wederzijdse verhouding tussen de kindbescherming en de BM.*

8.1.2. Toch een formele erkenning door de directies via het WIJN?

Het moest er toch van komen: de keuze tussen óf eeuwige vijandschap en de eerstkomende jaren acties c.q. bezettingen te verduren krijgen, óf verstandig doen, al is het dan maar net alsof, en hoe dan ook met elkaar om de tafel gaan.

Uit beide partijen kwamen geleidelijk aan de gematigden voor dit doel geleidelijk aan boven drijven.

Deze overeenkomst werd zwaar bevochten. De landelijke leden van het WIJN hadden toe dan niet eens door, dat met de ondertekening door de BM hen het wapen van de bezettingen en andere acties worden ontnomen.

Deze overeenkomst luidde de al zolang verbeide erkenning in van de BM als formeel erkende vakbondsorganisatie voor de jongeren in de Nederlandse tehuizen.

*Leden van de BM heffen in 1984 protestlieden aan bij
het privéhuus van Staatsecretaris van Justitie Haars.*

8.1.3. De WIJN – BM- overeenkomst van 10 maart 1983. Een keerpunt op weg naar het einde van de BM.

Daarmee had de BM zich vanaf de datum van de ondertekening definitief “vastgelegd” op de naleving.

Dat hield met name in dat de BM bij conflicten met tehuisdirecties niet zonder meer maar tot acties of bezettingen zal overgaan, maar eerst de weg zoeken van onderhandelingen. Daar staat tegenover, dat de BM vrijelijk contact met tehuusbewoners mocht hebben, en voor dat doel bijv. bewonersraden kon gaan opzetten. BM Groningen heeft vanaf het begin daarvoor stevig gepleit, echter niet zonder daardoor eeuwige vijandschap achterlatend bij een groeiend deel van de radicalen.

Ondertekening namens
de BM door
Rein de Vries

8. Sluimerende strijd tussen realisten en radicalen.

Deze radicalen zouden later weer opduiken bij de harde acties tegen de Heldringstichtingen te Zetten, of, nog dichterbij huis, tegen de directeur Dr. O. Finckensieper.

Aldus tekende zich een strijd af tussen de realisten (BM/ Regio Noord) en de radicalen o.a. het anarchistische bolwerk van BM- Nijmegen.

Dit proces van inwendig verval kon de daarop volgende jaren nog verder worden aangewakkerd, omdat het leidinggevende kader zich geleidelijk aan ging terugtrekken en een betaalde baan gingen zoeken bij "de historische vijand": met name bij de kinderbescherming!

Let wel: de term "realisten" wil hier nog niet zeggen dat dezen ook automatisch als de "gematigden" mochten worden aangemerkt.

Zo zochten "slechts" naar een andere strategie aan de hand van daarmee verband houdende resultaatgerichte verwachtingen.

Het verschil tussen duiven en haviken past hier dus niet.

Het kinderbeschermingstribunaal dat door de BM in Paradiso in Amsterdam op 15 januari 1984 tegen de kinderbescherming werd gehouden. De zaal was stampvol met tehuusbewoners. Alleen "de verdachte", het WIJN, kwam begrijpelijkerwijs niet opdagen.

Behalve dan de coördinator van WIJN Regio / Noord, Cor Venema, die de dag bijwoonde vanwege de goede en constructieve relatie met BM/ Regio Noord, die hij niet met een afwezigheid op het spel wilde zetten.

9. Het zwartboek van de BM "Zetten Zat Gezeten".

In de jaren '80 bracht de BM een kritisch rapport uit over de situatie van de bewoners in de Helderlingstichtingen in Zetten.

Directeur Finckensieper zou met name eigenhandig verkeerde behandelingsmethoden toepassen, zoals het *masturberen* door de meiden in zijn aanwezigheid.

Voorts dat meiden meer in de isoleercel zaten dan in de groep en er bestond een niet met het correctiedoel overeenstemmend bestraffingsstelsel, en ga zo maar door.

Over die wantoestanden heeft de BM onderzoek gedaan via "klikkende" meiden, maar ook de kritisch ingestelde groepsleiders – die had men toen nog - en rapport uitgebracht.

Groot was echter de verontwaardiging van de directeur die zoals te doen gebruikelijk door dik en dun werd gesteund door de conservatieve Gelderse adel als “zijn” bestuur.

9.1. Kamervragen over de Heldringstichtingen.

Er werden zelfs Kamervragen gesteld. Om de impasse te doorbreken werd van overheidswege een commissie ingesteld onder voorzitterschap van de heer Dijkhuis, waarover verderop meer. Dijkhuis was een man van aanzien, en had affiniteit met de doelgroep.

9.1.1. De doorslaggevende invloed van BM / Regio Noord te Groningen op de ontwikkelingen.

Aan de ondertekening van de overeenkomst is een periode voorafgegaan van goede en constructieve relaties tussen BM /Regio Noord en het WIJN/ Regio Noord te Groningen. Op het gebied van een heimelijke of openlijke diplomatie hebben deze relaties door de tijd heen een doorslaggevende rol uitgeoefend.

Beide partijen in het noorden bepleitten in alle redelijkheid én gevoel voor realiteit het einde van de harde acties, voor zover deze niet strikt noodzakelijk zijn om doelstellingen via overleg te kunnen realiseren”. Dus door een voor beide partijen daartoe strekkende verbindende overeenkomst te ondertekenen de van rechten en de plichten over en weer.

Zonder die privaatrechtelijke vastlegging kon men de BM niets maken.

10. Acties en “Zwartboek rijksinrichtingen”.

In de jaren '80 werd door de BM onderzoek gedaan naar de positie en de rechten van bewoners in de rijksinrichtingen in Nederland.

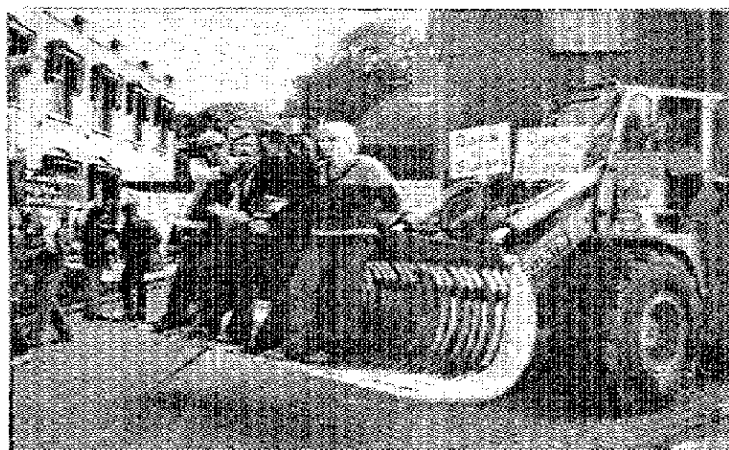
Nog los van de hierna volgende acties van de BM tegen alle rijksinrichtingen, en dat nog wel tegelijkertijd! Op het uur en op de minuut! Dat leidde tot de uitgave van een Zwartboek, dat een lange uitzending van de VARA haalde.

Deze uitzending verliep bepaald niet prettig voor de BM, aangezien er ter plaatse groot verzet bleek tegen de feiten en de voorstelling van zaken.

Ook van de kant van de bewoners tegen “het zwarte boek van de BM”. Waarom dit verzet? Dit kan niet anders worden verklaard dan vanwege een verschil van inzicht in de elkaar bestrijdende beeldvormingen.

Het grootste struikelblok was echter dat openlijke verificatie vooraf, van de interne feiten en ontwikkelingen, simpelweg vanwege dat de justitiële richtlijnen dit praktisch onmogelijk maakte.

Bovendien was het natuurlijk niet de bedoeling om de directies vooraf te alarmeren over een op komst zijn zwartboek, gevoegd bij de ongewenstheid van kritische pottenkijkers als de BM.

*De landelijke acties tegen de rijksinrichtingen: “Open of slopen!”
Hier de aankomst bij Eijkenstein te Zeist o.l.v. BM – Groningen.*

Ten tweede om de directies niet vroegtijdig tijdig te alarmeren over de aanstaande uitgave van een voor hen zeer belastend rapport over de toestanden in de rijksinrichtingen.

Al bij al dus redenen genoeg om uiterst voorzichtig te werk te gaan ondanks de genoemde dilemma's. Hoe dit alles ook zij, loop je het risico dat de aangevoerde verwijten van binnenuit worden ontkend. Dat gebeurde dan ook tijdens de VARA – uitzending.

10.1. De aanval op de rijksinrichtingen: "Open of Slopen!"

Actie tegen bezuiniging op kinder- bescherming

(Van onze parlementaire
redactie)

DEN HAAG. – Een groep leden van de Belangenvereniging Minderjarigen (BM), die zich inzet voor bewoners van kindbeschermingsstehuizen, heeft vanmorgen de ingang van het ministerie van Justitie in Den Haag versperd. Een andere groep van de BM blokkeerde tegelijkertijd alle telefoonlijnen van het ministerie.

De Haagse politie heeft later bij de verdrijving van de betogers vijf demonstranten aangehouden. De politie greep in toen er enkele verbommetjes tegen de gevel van het ministerie werden gegooid.

In een verklaring die de afgevaardigden bij de ingang voorlezen, werd gesteld dat „justitie de tehuisbewoners laat barsten”.

„De bezuinigingswoede van de regering neemt in de kindbescherming onverantwoordelijke vormen aan. Zakgeld en kleedgeld worden niet meer verhoogd, vakantiegeld is er nauwelijks meer, de verwarming kan amper betaald worden en er is in veel gevallen te weinig personeel”, aldus de verklaring.

De vorige opmerkingen nog daargelaten, liet echter onverlet dat de acties tegen rijksinrichtingen gewoon doorgingen.

Maar ook nu weer kwam een schaduwzijde aan het licht, namelijk dat de bewoners absoluut niet wisten wat in 's hemelsnaam buiten gaande was, laat staan dat men van binnenuit absoluut niets wist van de acties pro bewoners.

Het kon echter het proces niet verhullen van verval door een volledige decentralisatie van de BM.

Een soort Republiekje der Zeven Verenigde Nederlanden, dus als het ware opgedeeld in kleine zelfstandige republiekjes, een feit was geworden.

Als een geldig excuus kan natuurlijk worden aangevoerd, dat de bewoners bij dit soort acties door de leiding in het ongewisse werden gelaten ver de aanstaande acties.

Maar de BM had zelf beter moeten weten, door van haar kant in ieder geval geen communicatiefouten te maken en dan maar open kaart te spelen wat betreft haar bedoelingen en het doel ervan.

De heren academici van de BM hadden de acties echter "zeer grondig" voorbereid, maar zonder deze allereerst te evalueren in eigen kring en het uitvoerende kader.

10.2. Eenmansacties.

Want de totstandkoming van het Zwartboek was niet zozeer het product van een gezamenlijk onderzoek, gevolgd door een kritische interne inspraak, maar het werk van slechts één man.

Het zwartboek werd niet, evenals dat het geval was met het onderzoek van Buikhuizen in het Poortje, allereerst in concept in het midden van de vergadering gelegd om kritisch te worden beoordeeld en zonodig verbeterd.

Het werd zonder nadere kritische beschouwing ongelezen aangenomen.

Zó bang was men, dat zelfs van binnenuit vooraf over de op stapel liggende uitgave van het zwartboek voortijdig uit de school zou worden geklapt,

Anders is de - overigens graag door de groepsleiding - in het Zwartboek geuite kritiek van de BM, dat deze "bewoners waren opgetrommeld om voor de BM onwelkome verklaringen af te leggen", niet met goed fatsoen te verklaren

10.3. Het electro- onderzoek van Prof. Buikhuizen bij de bewoners van Het Poortje

Hetzelfde gold zoals gezegd de zaak rond het electro- hersenonderzoek van Prof. Buikhuizen die hersenonderzoek wilde doen bij de bewoners van Het Poortje.

Het waren allen zonder uitzondering eenmansacties. Ook dit rapport werd als hapklare brokken als definitief rapport aan de vergadering ter goedkeuring voorgelegd.

Niet dat er van binnenuit zoveel kritiek op zou worden geleverd, maar het leek de weg van de minste weerstand door als excuus achteraf te verklaren dat het onderzoek "zo in het geheim moest plaatsvinden", omdat men niet het risico kon en wilde lopen dat iemand anders van de BM per ongeluk zijn mond voortijdig voorbij zou praten.

De arme Buikhuizen is anno 2007 er nog gefrustreerd van!

11. Een - aanvankelijk onzichtbaar - proces van verval.

Terwijl het centrale gezag van de landelijk BM, analoog aan de val van Rome uit het beeld verdween, "bloeiden volgens de schrijver Tacitus *de Romeinse gewesten* (waaronder BM/ Regio Noord te Groningen) *als nooit tevoren*".

De neergang van de landelijke BM is niet anders vanuit één gezichtspunt te verklaren, dan in een meervoudige elkaar versterkende context. Het proces van verval was voor buitenstaanders alleen nog niet zichtbaar.

Maar ook aan de bloei van de buitengewesten i.c. de afdelingen, kwam door gebrek aan een voor het behoud van de continuïteit noodzakelijke cohesie en de onderlinge saamhorigheid, sneller een einde dan men verwacht had.

De vaak toegepaste methode: in gesprek gaan met demonstranten

12. De onderzoeksrapportage van de Commissie Dijkhuis.

Een half jaar later bracht de Commissie Dijkhuis rapport uit. De wantoestanden werden bevestigd, zelfs hier en daar onbedoeld versterkt. Er diende een plan van aanpak te worden uitgewerkt om herhaling te voorkomen. Meer nog dan voorheen werd het duidelijk dat het met de BM bergafwaarts ging. De eenmalige subsidie van Haars was op. De mensen van het eerste uur die het hardst hadden geroepen om de versterking van de rechtspositie voor de bewoners verdwenen een voor een van het strijdtoneel om een nieuwe "uitdaging", maar nu betaald, te zoeken.

Daarvoor in de plaats kwamen van onderaf nieuwe mensen met andere maatschappelijke achtergronden en ervaringen Maar die onvoldoende strategische kennis van zaken hadden.

12.1. Historisch materialistische reactie van de BM op het rapport Dijkhuis.

De BM werd uiteraard gevraagd om een reactie op het rapport.

Men beperkte zich echter tot een in kennelijke staat van cannabisgebruik beïnvloed gezanik over de relatie maatschappij en het kapitalisme.

Er werd met geen woord over het rapport zelf, en dus zonder op de situatie van de bewoners van de Helder terug te komen.

Met andere woorden: vooral niet te reageren op de op zich uitstekende rapportage en de voorstellen van Dijkhuis. Een hele slechte beurt van de BM!

Juist op dit punt had een toch al met wijsgerigheden overwoekerde en onderlegde “organisatie” met een afgewogen mening allerwegen veel respect kunnen afdwingen!

Alsof het existentialisme van schrijvers als Albert Camus en Sartre of Simone de Bouviour hun schaduwen al vooruit hadden geworpen. Kortom: er was geen touw meer aan vast te knopen.

12. Een confederatie van BM- afdelingen, als alternatief tegen het centralisme van de dogmatici en de gevolgen voor de decentralisatie.

In werkelijkheid kwam de landelijke leiding als “van nature” bij BM/Regio Noord te Groningen te liggen.

Na het wegvallen van de centrale leiding kwam er een andere organisatiestructuur tot stand, met meer afzonderlijke zelfstandigheid en bevoegdheden voor de afdelingen.

Een soort van confederatie dus, waar men naar believen in of uit kon stappen, al naar gelang dit het eigen belang het beste diende, en aan wie de keuze werd gelaten om met de BM als – desondanks – naar buiten toe de indruk kon wekken van eensgezindheid.

En vooral niet vergeten een onderlinge solidariteit, en dat van een landelijke organisatie met een landelijk bestuur kon doorgaan!

12.1. De vervaging van een collectief verbindende en algemeen gedragen ideologie.

Het grote gevaar liet niet lang op zich wachten, namelijk dat een aloude gezamenlijk gedragen ideologie geleidelijk aan op de achtergrond geraakte, en een bepaalde afdeling zelfstandig kon bepalen dat het al of niet actie of bezettingen in de eigen regio zal uitvoeren.

Niemand was op zijn beleid en verantwoordelijkheid jegens de ander nog aan te spreken. Laat staan ter verantwoording te roepen. De desastreuze gevolgen ervan lieten niet lang op zich wachten.

13. De keiharde confrontaties van BM- Nijmegen met de Heldringstichting te Zetten of: het succes van de geheime diplomatie van BM / Regio Noord.

Het hoofgebouw van de Helderlingstichting te Zetten ten tijde van de ontspreiden directeur Finckensieper.

Bijzondere aandacht verdient tot slot de dagenlang durende confrontaties van de leden van BM- Nijmegen tegen de Helderlingstichting in Zetten, of eigenlijk gezegd: tegen de jeugdige bewoners van dit internaat.

De reden was dat deze bewoners helemaal niet zaten te wachten op de “bevrijdingsacties” rond hun internaat. BM/ Regio Noord was echter van mening dat deze acties niets (meer) te maken hadden met het zogenaamde opkomen voor de rechten en de belangen van de bewoners aldaar.

Het was min of meer een proeftuin geworden voor uiterst de extreem links radicalen uit Nijmegen.

Ook heden ten dage speelt de harde krakerskern, heden te dage de antiglobalisten

genoemd, in deze gemeente een rol in het straatbeeld.

Totdat wij de kinderen en hun moeder stom toevallig op het kinderjournaal zagen bij de ontruiming van het KNSM – terrein in Amsterdam door de ME namen we onmiddellijk contact op met deze vader.

Voor het eerst na jaren, eigenlijk vanaf hun geboorte, zag hij zijn kinderen na het opvragen van de beelden van het journaal.

De kinderen hadden met name een ontstoken gebit wegens vitaminegebrek, en zwierven met hun geesteszieke moeder. Zij was al eerder tot drie keer toe opgenomen geweest in psychiatrische inrichtingen vanwege waanvoorstellingen.

Wij hebben als BM/ Regio Noord er alles aan gedaan: talloze rechtelijke procedures, de oproeping van o.a. de Burgemeester van Amsterdam, Hoofdcommissaris Nordholt van de Politie Amsterdam, en vele anderen, om op z'n minst ervoor te zorgen dat de kinderen veilig onderdak, een warm nest, en behoorlijk te eten zouden krijgen.

Maar niemand, inclusief - nota bene! - de kinderbescherming en de BM zelf, stak ook maar één poot uit!

14. 1. Ernstige schending van het *Internationale Verdrag van de Rechten van het Kind* door het landelijke bestuur van de BM.

Met vader heeft BM / Regio Noord er alles aangedaan om de kinderen letterlijk “aan de oppervlakte” te krijgen.

Maar met deze zaak had het overgebleven landelijk bestuur, waaronder een lid met een zware gedragsstoornis, eindelijk iets nuttigs te doen.

Het bestuur nam “de zorg” over met alle kwalijke gevolgen van dien voor de kinderen. In plaats van te doen wat ze moesten doen in een dergelijke *crisisituatie*, begon men zelf wat te experimenteren met dit ernstig verwaarloosde en lijdende gezin.

Vervolgens heeft BM/Regio Noord hen aangesproken op een ernstige schending van de rechten van het kind zoals deze zijn vastgelegd in het internationale verdrag.

Na nog wat onhebbelijkheden over en weer besloten we - als het ware wakker wordend uit een vreselijke nachtmerrie - de landelijke, en daarmee BM / Regio Noord, maar op te heffen.

15. Een roemloos einde van een - ondanks alle tekortkomingen - grootse “cliëntenorganisatie”!

Aldus verdween in 1993 op jammerlijke en roemloze wijze de eerste “cliëntenorganisatie in de jeugdzorg” in de geschiedenis.

DEEL II.

Beknopte regionale cliëntgeschiedenis

van de

Belangenvereniging Minderjarigen (BM)

Regio Noord te Groningen

van

1975 tot 1993

DEEL II : Beknopte cliëntgeschiedenis van BM / Regio Noord te Groningen.

1. Van BM – Groningen naar BM/Regio Noord.

In het oprichtingsjaar 1975, dus 3 jaar na de oprichting van de BM als landelijke organisatie, werd de afdeling Groningen opgericht.

De naam BM/Regio Noord kwam pas in beeld naar aanleiding van de centrale ontvlechting van de BM van een centraal gestuurde en geleide landelijke organisatie tot meer zelfstandigheid voor de regio's.

Dit had met als gevolg ervan de latere landelijke herindeling in regio's, waaronder BM / Regio Noord.

De periode van de landelijke BM was een harde periode met veel hoogtepunten, of, zo men het vanuit een bepaald invalshoek wilt bekijken, van dieptepunten.

2. De (vergader) ruimte van de BM bij het JAC aan het Zuiderdiep 17 te Groningen van 1972 tot 1985.

Vanuit het pand van het JAC heeft de BM alle bezettingen en andere acties en activiteiten bedacht en uitgevoerd.

Geleidelijk aan echter groeiden JAC en BM in de 2de helft van de jaren '80 uit elkaar.

Van de stagiaires werd verwacht dat zij in elk geval aan de activiteiten van deze werkgroep zouden deelnemen.

Er was geen enkel verschil in benadering en behandeling tussen de vrijwilligers en de stagiaires.

De periode van BM/ Regio Noord kan eveneens worden gekenschetst als een van wisselende hoogtepunten, afgewisseld met veel energievretende dieptepunten.

Het verschil tussen de landelijke BM met BM / Regio Noord was een mentaal en daarmee een strategisch verschil, die evolueerde al naar gelang de regionale belangen in het geding kwamen.

Informatie - en adviesburo

Belangenorganisatie

Activiteitencentrum

Bemiddelingsburo

Actiegroep

Vakbond

Belangenvereniging Minderjarigen

'verdergaande bezuinigingen?'

oproep

aan allen die binnen de kinderscherming verantwoordelijkheid dragen.....!

'levens'gevaarlijk...!!

Sinds dat ik in een tekuis woon voel ik mij BEST VAAARLOO!

Afvoer zo'n "ongenuanceerd" pamflet van de BM.....!

Ook BM Groningen leverde volgens kenners op een "ongenuanceerde" wijze, kritiek op de dreigende bezuinigingen in de kinderscherming!

Het spreekt voor zich dat ook vanwege de ideologische verwantschap de BM haar onderkomen had bij het JAC te Groningen.

Daarenboven mocht de BM gratis gebruik maken van de faciliteiten, waaronder naast de gratis huur, het papier en drukmogelijkheden, etc.

Daaraan kwam een einde door de brand in het JAC. Na de brand zochten we, blijvend werkend, naar nieuwe ruimte elders binnen de gemeente Groningen.

Dat werd tenslotte in het pand van Humanitas aan de Hereweg 16 te Groningen.

Dat bleek achteraf een slechte keuze te zijn, zo bleek later. Het moest doodstil zijn "vanwege de bejaarde buren".

3. De van de landelijke BM afwijkende cliëntgerichte doelstellingen van BM / Regio Noord.

Met alle toentertijd ook al bestaande financiële beperkingen van dien, was en bleef het hoofddoel van de BM: het zo goed en zo kwaad als mogelijk versterken van de rechtspositie van de tehuisbewoners, door middel van o.a. het bevorderen van een bewustwordingsproces van de (residentiële) situatie, door

met name het kritisch betrekken van de tehuisbewoners in de eigen tehuissituatie. Is voor het bereiken van dat doel na vergeefs overleg vooraf een bezetting noodzakelijk, dan moet dat gebeuren dat maar gebeuren.

Het nuts - pamflet dat massaal door de BM werd uitgedeeld.

Een door BM/Regio Noord ontworpen en uitgedeeld pamflet op de pleegzorgdemonstratie in Dronten in 1985 naar aanleiding van de problemen rond de collectieve verzekering van de pleegzorg door NUTS. De BM in Groningen hoefde de ter plaatse uitgedeelde 1000 nutsrepen niet te betalen "vanwege de leuke reclame".

Dat gebeurde dan ook. Bij met name bij het jongensinternaat De Aaborg te Groningen zelfs bijzonder hard.

Bij de Helperhaven in Groningen bijv. wat relaxter, maar niet minder ernstig.

Dat wij daar ter plaatse uitgekomen zijn was ook te danken aan de flexibele opstelling en de houding van de directie van de Helperhaven.

Daardoor kreeg de bezetting voor de meiden daar op het laatst welhaast een ontspannen sfeer

Maar ook in dit geval begint de directie en

de leiding heel hectisch. Tevens worden alle registers open getrokken, door "verbazing uit te spreken over de voorbarige bezetting", en "de bewoners weten dat zij best eerst met ons hadden kunnen praten". Dan volgt altijd weer een periode van afkoeling en bezinning.

5. Zeer verschillende opvattingen over aanpak en werkwijzen, vooral bij bezettingen en andere gelegenheden, per BM - Regio.

Gedurende de gehele periode van het bestaan van de landelijke BM waren grote (mentale) verschillen zichtbaar per afdeling.

Sterker nog kan worden opgemerkt dat het een wonder mag heten dat ondanks die verschillen per afdeling dezen, zeker in het begin, zich goed met elkaar verstonden, en zonodig "troepen" leverden voor een plaatselijke bezetting.

Dat laatste was schering en inslag, waarbij naast de discipline en de beleefde ernst van de situatie het zoeken naar avontuur bij sommigen min of meer een rol heeft gespeeld

Het realiseren van de doelstellingen bleef echter voor ieder een uiterst serieuze zaak. De grote ernst werd in ieder geval ingezien door de bewoners die zelf van te voren aangaven dat een overleg met directie en leiding telkenmale was gestrand op de constatering, dat zij zich niet serieus genomen voelde door directie en leiding, derhalve vanwege de gebleken botte onwil van die kant, en daarover de BM te Groningen benaderde.

De tekening rechts is een spotprent dat massaal door BM Groningen werd verspreid naar aanleiding van de zaak rond de meervoudig gehandicapte Mariska en haar pleegouders. Zij moest van de rechter terug naar de biologische moeder, die absoluut niet wist hoe zij met dit kind moest omgaan. Het bleek om een wraakactie van deze moeder te gaan die na een eerder flinke ruzie had gekregen met de pleegouders, en daarom Mariska terug eiste.

**Geef aan Noodfond:
Slachtoffers Kinderbescherming**

Informatie waardoor een aanstaande bezetting geleidelijk aan een heel serieuze zaak werd en bepaald geen ongewis avontuur.

Vanaf de eerste contacten moest het duidelijk zijn voor de bewoners dat het *hun* bezetting was. De BM ondersteunde ` slechts ` hun eisen of hielp hen deze voor de muziek uit te formuleren.

5.1. Bezettingen of andere acties als uiterst middel.

De strategie was van het begin af aan dat een bezetting een uiterst middel dient te zijn nadat alle andere pogingen tot minnelijk overleg hadden gefaald.

Aangezien rustig en reëel overleg in die jaren iets bijzonders scheen, volgde de bezettingen al snel achter elkaar. Om die reden werden de bewoners altijd vooraf door de BM bevraagd: *“wat hebben jullie vooraf gedaan om een bezetting van jullie internaat alsnog te voorkomen?”*.

Het moet worden gezegd dat de bewoners vanwege een intern conflict ook vaak tegenover de groepsleiding dreigde met het inschakelen van de BM.

5.1.1. Geen behoefte aan relschoppers!

Deze bezettingen werden dus met grote ernst en inzet gevoerd. Echte relschoppers werden desnoods hard-

Spotprenten als deze kwamen steeds meer in zwang.

handig door de BM of samen met de bewoners van het terrein verwijderd. Dat laatste is de directie en de groepsleiding niet ontgaan. Wij waren er als de dood voor dat een of andere hufter de zaak zou verpesten, waardoor de leiding een aanleiding in handen kreeg om de schuld bij BM en bewoners te leggen. De geloofwaardigheid van een bezetting kon in dergelijke situatie via de media ter discussie worden gesteld.

5.1.2. Geselecteerde bewonerscomités om te onderhandelen met de directie. Oneindige discussie vooraf of tijdens een bezetting over de redelijkheid van sommige eisen.

Zodra de BM ergens een bezetting was begonnen werd onmiddellijk een comité vanuit bewoners opgericht - zo dat laatste nog niet eerder was afgesproken,- die aan de slag ging met het formuleren van de wensen van de gezamenlijke bewoners.

Dat was een nog zwaardere taak dan de bezetting zelf! Bij het opstellen van de wensen, zo niet de eisen, moest de grootst mogelijk redelijkheid worden betracht.

5.1.3. Ouders van de bewoners keken kritisch naar de directie!

De omslag van het zwartboek waarvan de inhoud bij de ouders aanvankelijk veel beroering gaf, mede als gevolg van de doelbewuste onjuiste beeldvorming over de BM. Die beeldvorming veranderde snel, en konden de ouders zich juist met de kritiek op de directie verenigen.

Gerealiseerd werd dat de komende veranderingen ook moesten kunnen worden "verkoch" aan de ouders van de bewoners.

Op dit punt steunden wij steevast de zienswijze van de directie en de groepsleiding.

Bijv. bij de onderhandelingen in de Helperhaven in Groningen gaf dit een enorm probleem.

De meiden daar wilde namelijk in de eisen opgenomen hebben, dat zij een vriendje op hun kamer mochten hebben die mocht blijven slapen.

Dat was overigens ook het geval bij andere maar dan door jongeren bewoonde internaten

Voorts oneindige gekibbel over bijv. het verschil in gebruik tussen een centrale sleutel van de groepsleiding of een eigen persoonlijke sleutel.

De BM vond het niet onredelijk dat de leiding zich in bepaalde levensbedreigende situaties toegang moest hebben tegen de wil in van de betreffende bewoners. En ga zo maar door.

Er waren directeuren, zoals die van het Schippersinternaat Prinses Marijke die met doelbewust misleidende informatie de ouders van de schipperskinderen tot opstand trachtten te bewegen

Dan zorgden wij ervoor dat een objectief verhaal in het blad voor de schippers "de Bestevaer" werd geplaatst en die ouders begonnen na te denken, totdat zij volledig begrip hadden voor de argumenten van de bezetting en de directeur uiteindelijk de laan werd uitgestuurd.

6. De ondertekening van de WIJN-BM overeenkomst voor de verhoudingen tussen de leden van WIJN/Regio Noord (de directies) en de BM te Groningen.

De ondertekening van deze overeenkomst was voor noordelijke begrippen een vanzelfsprekende zaak. Wat BM Groningen en de coördinator van WIJN Regio Noord betreft, veranderde er maar weinig. Behalve dan dat bij de noodzaak van een bezetting allereerst moeten worden onderhandeld met de directie met als doel een tussentijdse oplossing van een geschil. Maar zelfs dat laatste gebeurde allang in de praktijk.

6.1. Ter voorbereiding van een tehuisbezoek je keurig netjes schriftelijk melden bij een internaat, of bij een bepaalde groep. Met afschrift aan de directie.

In tegenstelling tot de landelijke opvattingen, was het in het noorden een doodnormale zaak om in beginsel rekening te houden met de specifieke verantwoordelijkheden ten opzichte van de bewoners van directies en groepsleiding.

Zo diende iedereen zich grondig voor te bereiden op zijn / haar taak als BM- vertegenwoordiger bij een internaat of Voorts oneindige gekibbel over bijv. het verschil in gebruik tussen een centrale sleutel van de groepsleiding of een eigen persoonlijke sleutel. Zoals een gast het betaamt, moesten de leden van deze werkgroep zich ieder jaar keurig vooraf schriftelijk melden (incl. vooraf toesturen van een eigen pasfoto!) bij de bewoners alvorens bij hen op bezoek te gaan, met afschrift aan de directeur. Zodoende kon nariigheid over wie is wie, bij voorbaat worden uitgesloten.

Deze kennisgeving vooraf bleek noodzakelijk omdat sommige leden van de BM met hun bezoek er andere bedoelingen op na hielden.

7. De periode van de BM- kelder aan de Hereweg 16 te Groningen. Een eigen pand! Maar wél Humanitas als de onderverhuurder!

In 1985 betrok de BM in Groningen haar eigen pand aan de Hereweg 16.

Of beter gezegd was het een veredeld souterrain, behorend bij de Vereniging Humanitas in Groningen.

Men was van die kant zo bevreesd voor publieke bekendheid (niet opgegeven onderverhuur!), dat wij van buitenaf van geen enkel openbaar opzichtig Logo of opschrift mochten laten blijken.

Het is beter te spreken dat de BM "ondergronds" ging aangezien, hoe betrekkelijk ruim van binnen ook, het uiteindelijk toch een kelder was.

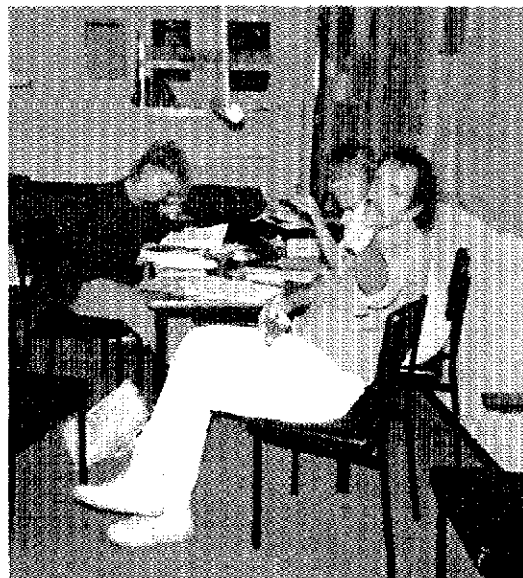
7.1. Brede - ook landelijke! – belangstelling bij de feestelijke opening van het BM- pand.

Er is overigens geen beter voorbeeld te noemen van de externe belangstelling voor de BM in Groningen ter gelegenheid van de opening van haar pand!

Men kwam van heinde en ver. Met name drie man van de Heldringstichting in Zetten, kennelijk nog steeds en de indruk van en uit dankbaarheid dat het ons was gelukt om de rellen rond de Heldringstichting door BM – Nijmegen te helpen beëindigen.

Alle Groninger zorginstanties, maar ook uit Fryslân en Drenthe gaven blijk van hun belangstelling en kennelijk ook van hun grote vreugde (of op z'n minst hun nieuwsgierigheid!).

De bezoekers stonden tot in de gang, wat geen wonder mag heten bij een dergelijke beperkte ruimte.

7.1.1. Financiering van het pand dank zij het Jongerenjaar 1985

De inrichting van het pand werd mogelijk gemaakt door een bijdrage van de kant van het toenmalige Ministerie van WVC in het kader van het *Jongerenjaar* in 1985, die voor gerelateerde doelen een miljoen te verdelen had. Een bedrag van fl. 5.000,=!

Het was anders niet mogelijk geweest om het pand te betrekken, omdat de provincies en de gemeente Groningen geen financieel aandeel leverden of dat niet wilden.

Maar van meet af aan voerden we echter onze eigen koers, en lieten we ons niets gezeggen door de Dames en Heren van het landelijk bestuur. De onderhuur bedroeg Fl. 600,= per maand, *exclusief* de kosten voor gas en licht. Best een hoog bedrag voor een kelder!

Deze afspraken vormden een onderdeel van de WIJN- BM overeenkomst. De aanwezigheid van de tehuisbewoners heeft nooit tot problemen bij de groepsleiding geleid, temeer ook omdat wij ons altijd aan de afspraken hebben gehouden en de jongeren zelf ook daarop wezen. De uitbreiding naar een bredere doelgroep, waarbij niet sprake was van collectieve belangenbehartiging was een ontwikkeling die wij als vanzelfsprekend hebben ervaren.

7.2.3. Twee typerende voorbeelden van de individuele clientondersteuning in de drie noordelijke provincies.

Voorbeeld 1:

Zo liep een 14 jarige zoon van huis na de zoveelste ruzie met zijn vader, een bankdirecteur van een van de Waddeneilanden. Direct na zijn aankomst bij de BM hebben we met zijn medeweten overleg gevoerd met zijn ouders in een poging tot bemiddeling.

Toen dat laatste niet direct tot succes leidde hebben we een plan opgesteld, door hem in te schrijven als kamerzoekende, op een school in de stad Groningen ingeschreven, met hem een lesrooster opgehaald en voor boeken gezorgd. Hij volgde onderwijs in de stad Groningen, terwijl wij werkten aan relatieherstel met zijn ouders.

Na een half jaar is ons dat gelukt, maar hij bleef met toestemming van zijn ouders in Groningen wonen en studeren en later werken.

Het succes van deze actie was dat wij open kaart hebben gespeeld met zijn ouders, die ons dan ook vertrouwden, ook al hadden ze liever gezien dat hun zoon weer meteen thuis was gekomen.

Deze jongen, inmiddels volwassen, heeft nu een topbaan en een goede relatie met zijn ouders.

Voorbeeld 2:

Een meisje van 15 jaar liep via haar vriendje weg, omdat vader deze jongen niet zagen zitten.

Wij hebben na het aanhoren van haar verhaal dat zeer ernstig leek haar eerst onderdak verschaft en toen haar ouders opgebeld. Wij spreken overigens niet van "weglopen" maar van *time – out*.

Ouders schijnen deze laatste term eerder te kunnen en te willen accepteren.

De volgende dag zijn we naar de ouders toegegaan en hebben de problemen met hen geïnventariseerd.

Vervolgens hebben we hun dochter hiermee geconfronteerd en zijn weer naar de ouders toegegaan.

Zo ontstond een "pendeldienst" dat drie dagen heeft geduurd.

Geleidelijk aan gelukte het om de wederzijdse sympathie en waardering te doen herstellen.

Het uiteindelijke – op dat moment nog niet zichtbare en uitgesproken - probleem was dat vader zijn dochter nog steeds zag en behandelde als een heel jong en kwetsbaar meisje, dat vooral beschermd moest worden (tegen haarzelf). Het vriendje zag hij onbewust als zijn tegenstander, die het alleen maar om de seks met zijn dochter te doen was.

Na drie dagen achtten we de tijd rijp voor een gemeenschappelijk gesprek bij de ouders thuis. Dat gesprek werd uiteraard grondig voorbereid en doorgenomen.

Na dat eindgesprek vlogen de ouders en de dochter elkaar in huilend de armen en hebben we nog gezellig nagepraat. Wel spraken we af met de ouders dat als hun dochter weer zou weglopen (maar die kans was klein geworden) dat wij dan weer op dezelfde manier zouden gaan bemiddelen.

7.3. De BM als "een harde maar nuttige leerschool" voor stagiaires.

Stagiaires stelden achteraf dat hun stageperiode voor hen een "*harde maar nuttige leerschool*" is geweest. Een aantal van hen deelde ons later mee dat de stage bij de BM hun professionele houding in de betaalde baan "*in belangrijke mate heeft bepaald*".

Het heeft menige stagiaire ontdaan van een soort van "zondagsschoolmentaliteit" en dat menigeen zijn stageperiode vervolgde als vrijwilliger bij de BM.

8. De werkgroepen van BM Groningen.

Met inzet van werkgroepen werden de bedoelingen van de BM per onderdeel zichtbaar.

8.1. De werkgroep *Klachtrecht*: het eerste ontwerp in Nederland van een “Klachtenregeling voor Tehuisbewoners”: een product van WIJN/Regio Noord en BM/Regio Noord en het AKK!!

De onderlinge relaties tussen BM Groningen WIJN /Regio Noord waren zo goed, dat wij gezamenlijk voor het eerst in de cliëntgeschiedenis een eerste “Klachtenregeling voor Tehuisbewoners” hadden ontworpen, bestemd voor alle residentiële voorzieningen in de drie noordelijke provincies.

Men zou zeggen dat, als de staf van het WIJN in het noorden dit klachtrecht bij de leden / directies zou introduceren, dat deze dan snel intern zou worden ingevoerd. Niets van dit alles!

Deze faalde natuurlijk jammerlijk in de uitvoering, vanwege de vrijblijvendheid voor de directies in de toepassing van de regeling en uiteraard vanwege het ontbreken van een wettelijke grondslag waarop een beroep kon worden gedaan.

Het was tekenend in die tijd dat de directies werkelijk van alle nieuwlichterij terugschrokken, bang voor wanordelijkheden in de groep, bang voor zichzelf, en niet minder omdat de toenmalige rijksoverheid nog lag te slapen. Het klachtrecht voor de tehuisbewoners stierf dan ook een stille dood.

8.2. De werkgroep “*Etnische Minderheden in de kinderbescherming*”.

Deze werkgroep heeft met name met volledige instemming en medewerking van de directie en de groepsleiders van Het Poortje in Groningen een uitvoerig onderzoek gedaan naar de (residentiële) positie van jongeren van etnische afkomst. Daarover is een rapport uitgebracht en verspreid.

Men mag rustig zeggen dat de BM ook op dit gebied haar tijd ver vooruit was.

Zoals ook vandaag nog steeds het geval is met onze jaarverslagen waren de externe reacties op dit belangrijke rapport erg lauw.

Behalve dan vanuit Het Poortje zelf waar met name de groepsleiders bijzonder tevreden waren over de kwaliteit van de rapportage.

Vooral vanuit de politieke hoek had men in die tijd wel wat anders aan het hoofd. dan zich zorgen maken over de kwaliteit van de residentiële zorg voor etnische jongeren in een justitiële jeugdinstelling!

8.3. De werkgroep “*Jeugdpsychiatrie*”.

Deze werkgroep heeft met volledige medewerking van de ouders van bewoners uit de jeugdpsychia-

trie van name een onderzoeksrapport uitgebracht onder de naam "Te Gek Om Los te Lopen" Het betrof een onderzoek naar de (residentiële) situatie van bewoners in de Hart de Ruijterstee in Smilde, Het Groene Hart in Franeker en de Wenakker te Groningen.

Aan het onderzoek hebben *alle* ouders van aldaar geplaatste kinderen meegewerkt.

Daar waren we bijzonder trots op omdat wij de informatie uit de eerste hand ontvingen, gevoegd bij de eerdere informatie van de jongeren zelf.

Het was dus simpelweg vooral een "double check" en zeer betrouwbaar.

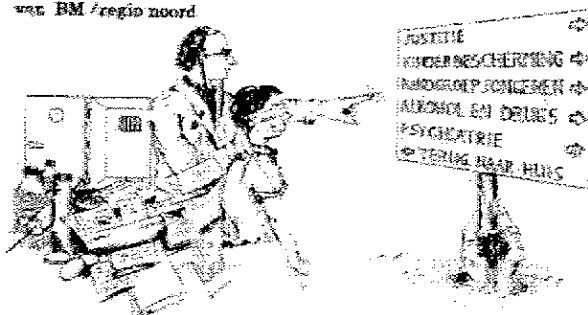
In tegenstelling tot de politiek verantwoordelijken is het verassend genoeg vooral de beroepswereld geweest, met name jeugdpsychiaters, die zich na lezing van het rapport zich konden verenigen met de inhoud en de conclusies over de behandelmethoden, en over het algemeen al de rechtspositie van de bewoners van de bezochte jeugdpsychiatrische internaten.

In tegenstellingen tot allerlei gebruikelijke tegenwerpingen of botte ontkenningen in de residentiële zorg, ging het management in de gezondheidszorg toch wel serieuzer en opener met dergelijk zorgelijke signalen om.

„TE GEK OM LOS TE LOPEN..!!”

verslag

van een voorlopig onderzoek over jeugd-psychiatrie van de werkgroep jeugd-psychiatrie van BM regio noord

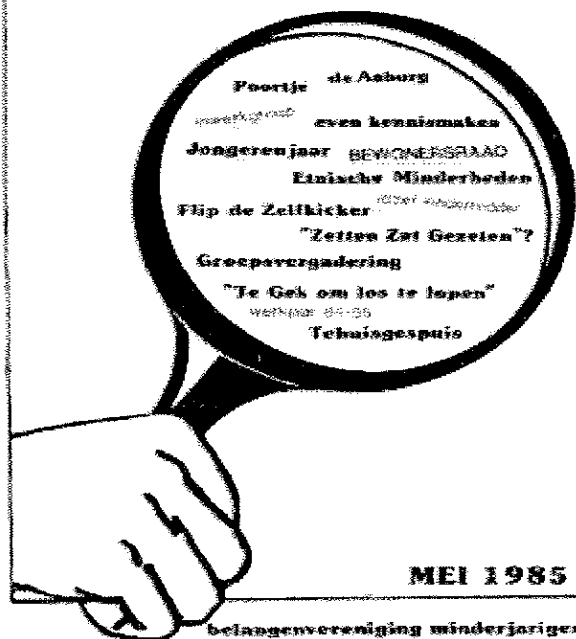

8.4. De redactie van de BM – krant "De BM- visie", grotendeels bestaande uit tehuisbewoners.

Deze werkgroep werd overwegend bemand door de tehuisbewoners zelf, die hieraan veel plezier en het bevorderen van (redactionele) vaardigheden aan beleefden. De krant 2 maandelijks uitgegeven.

Op het hoogtepunt van de krant was een abonnementenbestand opgebouwd van 467 abonnees!

BM-visie

8.4.1. Trotse jongeren!

De bewoners waren hierop bijzonder trots, en het was gewoon vanzelfsprekend dat de directie en de groepsleiding deze deelname van de bewoners zeer bevorderde.

Tenminste als het de dagelijkse regemaat niet verstoorde. Daarop keek de BM dan ook nauwlettend toe,

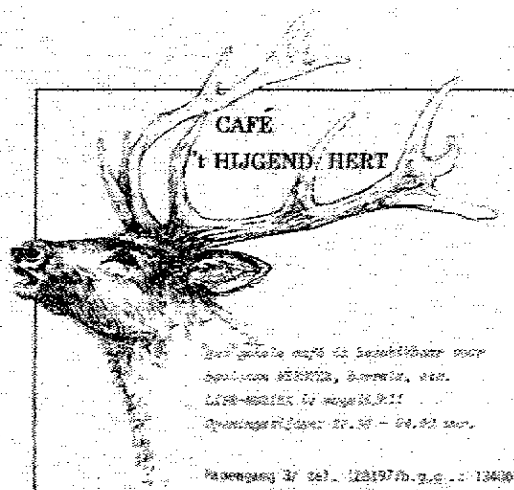
De krant kon zichzelf financieel staande houden door betalende abonnees, met name kinderrechtshouders, leraren van scholen waarbinnen de bewoners les ontvingen, de solidaire groepsleiders en de ouders.

De krant werd o.a. financieel ondersteund door advertenties, veelal uit de Groninger HORECA, daartoe aangemoedigd.

digd door de stamgasten waaronder vele groepsleiders en ander soort tuig. De adressen kregen we door van bewoners die op de hoogte waren van de stamkroegen van de groepsleiders, en die hieraan dan ook van harte meewerkten. In eerste instantie was deze krant uiteraard bestemd voor onze (minderjarige) cliënten in de drie noordelijke provincies, met uiteraard voor de cliënt herkenbare casusbesprekingen, maar niet minder door jongeren zelf geschreven verhalen met een satirische ondertoon. Bewoners kregen aldus een welkome mogelijkheid om hun ervaringen uit te wisselen door middel van hun *eigen* krant.

8.4.2. De vergroting van de sociale weerbaarheid en de creativiteit.

De redactie werd overwegend bemand door de toenmalige tehuisbewoners van de inmiddels opgeheven Helperhaven, de Moesstraat en de Klimroos in Groningen, en de BJ – internaten in Drenthe, die naast veel plezier, kennis en vaardigheden, met name op het gebied van de schriftelijke uitdrukkingsvaardigheid, er aan konden overhouden.

Een voorbeeld van een advertentie in de BM –visie.

Dit zelfstandig redigeren van de krant van die kant was dan ook nadrukkelijk een niet onbelangrijk neven-doel. Het was wél de bedoeling dat deze krant op termijn zelfstandig kon worden gefinancierd vanuit de abonnementsgelden. Ook daarvan werd mededeling gedaan aan de provincies. Ook nu weer geen reactie.

JONGERENHUIS IN GRONINGEN BEZET

(Van onze redactie in Groningen)

Sinds gisteravond tien uur houdt een groep van ongeveer 25 jongeren één der paviljoens bezet van het observatiehuis voor jongens de Aaborg te Groningen. De groepsleiding heeft het paviljoen zonder grote problemen verlaten. De actie gaat uit van de Belangenvereniging Minderjarigen, afdeling Groningen, samen met de bewoners van het paviljoen en leden van de Z-side in Groningen.

De bezetting is bedoeld ten tot een overeenkomst met de leiding van de Aaborg te komen over allerlei huisregels voor het paviljoen. De Aaborg staat aan de Van Heemskerckstraat in Groningen en is een observatiehuis voor jongens, dat uitgaat van de Stichting Opvang, Onderzoek en Behandeling van Jeugdigen. Het bezette paviljoen, de Grote Groep geheten, wordt gewoonlijk door een achtal jongens bewoond. Het is licht gebarricadeerd en spandruken aan de gevel maken duidelijk wat er gaande is.

De Belangenvereniging Minderja-

rigen heeft samen met de bewoners een eisenpakket opgesteld, dat ingewilligd zou moeten worden wil de bezetting weer worden beëindigd. De actievoerders dreigen anders eventueel ook het hoofdgebouw van de Aaborg te zullen gaan bezetten. In de loop van de dag zou er overigens een geschrek zijn over de situatie en de ingedruide eisen. De leiding van de Aaborg heeft (nog) niet de hulp van de politie ingeroepen.

De eisen houden o.m. in dat er in de inrichting niet geslagen mag worden (wat nu wel zou gebeuren), dat er bij conflicten contact wordt opgenomen met de Belangenvereniging Minderjarigen, dat de bewoners vrij naar de tv mogen kijken en dat zij recht hebben op het inzien van over hen opgestelde rapporten.

De Belangenvereniging Minderjarigen zegt dat de voorgenomen overeenkomst „het absolute minimum is”, maar dat zij bereid blijft mee te werken „aan het gemeenschappelijk zoeken van oplossingen”.

8.5. De werkgroep (actie-groep)“Verbetering Rechtspositie Tehuisbewoners”.

Het was met name deze werkgroep die de bezettingen en andere acties tegen de residentiële voorzieningen moesten voorbereiden. Aan de bezettingen zelf namen alle leden van de BM deel. Maar er kon uiteraard welhaast bodemloos worden geput uit de landelijke “voorraad”. Daar maakten we overigens sporadisch gebruik van omdat bij actievoerders ook personen mee wilden doen met andere bedoelingen, waardoor al bij voorbaat in

een escalatie ter plaatse kon worden voorzien.

Het was met name deze werkgroep die de bezettingen en andere acties tegen de residentiële voorzieningen moesten voorbereiden.

Leiding Aaborg werkt aan tegenvoorstel

Van een ander verslaggever:
De leiding van de Aaborg in Groningen, waarvan zoals gemeind sinds zondagavond een paviljoen door bewoners, de Belangenvereniging Minderjarigen en Z. elders wordt bezet, is bezig met het opstellen van een tegenvoorstel, waarbij alle partijen zich kunnen vinden. Dit voorstel wordt zo mogelijk vandaag nog met de bezetters besproken. Directrice mevrouw T. Nieboer hoopt dat hierdoor zo snel mogelijk een einde komt aan de bezetting.

Inmiddels gaat de bezetting gewoon door. De actievoerders en de leiding van het observatiehuis zijn enkele gedragsregels overeengekomen, zoals het vermijden van contact met de andere groepen. Hierdoor is de rust op het terrein voor een groot deel weergekeerd. De opstandige bewoners en hun medebezetters krijgen voedsel van de Aaborg. "Dat betekent wel dat we tien mensen extra de kost moeten geven, wat weer een ons budget afgaat," zegt mevrouw Nieboer.

*De reactie van de Aaborg:
"Dat kost extra voeding!"*

Aan de bezettingen zelf namen alle leden van de BM deel. Maar er kon uiteraard welhaast bodemloos worden geput uit de landelijke "voorraad".

Daar maakten we overigens sporadisch gebruik van omdat bij actievoerders ook personen mee wilden doen met andere bedoelingen, waardoor al bij voorbaat in een escalatie ter plaatse kon worden voorzien.

Deze bezettingen verliepen overigens gedisciplineerd, al spreken sommige kwaadsprekers in die dagen dat tegenspreken uiterst gedisciplineerd.

Menig compliment van de kant van de directies, met name die van de Helpervaren te Groningen, viel ons na de bezetting ten deel.

8.5.1. Werken aan cliënteraden!

In 1987 heeft de werkgroep *Verbetering Rechtspositie Tehuisbewoners* zich nader gesplitst.

Er kwam een nieuwe werkgroep bij om de verscheidenheid van het onderwerp en het doel inzichtelijker te maken.

In de jaren 80 – 90 heeft de BM een aantal cliënteraden opgericht en begeleid, in met name Drenthe.

Het gegniffel van de groepsleiding moesten we maar voor lief nemen.

8.5.2. De houding van de leiding ten opzichte van de cliënteraden.

Dat laatste was zeker niet uit minachting voor of het niet serieus nemen van de bewoners, maar eerder omdat men eenvoudigweg niet wist hoe men vanwege het fenomeen hier mee om te gaan.

Maar het werkte tenslotte wel, omdat jongeren in de gaten kregen dat een bewonersraad een instrument bleek om invloed te kunnen uitoefenen op het groepsgebeuren en het hele internaat.

Het moet gezegd dat deze en andere initiatieven vielen of stonden bij de welwillende medewerking van bijvoorbeeld een directeur als Rob Bouman van het BJ Witte Zand in Zweeloo.

Trouwens, over de gehele kan met zekerheid worden opgemerkt dat de directies van de internaten gaandeweg steeds meer bereid toonden om met de BM samen te werken.

In het noorden werd in de jaren '80 door de BM te Groningen samen met de tehuishbewoners een aantal bewonersraden opgericht. In tegenstelling tot elders waren het uitsluitend de bewoners die bepaalden, of de groepleiding daarbij aanwezig mocht zijn. Voor menige groepsleider was het wel even wennen!

Maar het was wel even wennen, dat tumult of een aankondiging ervan.

Het opstarten van bewonersraden en de begeleiding ervan kon niet worden volgehouden, vanwege het verloop van de bewoners en de discontinuïteit als gevolg van een toenemend geldgebrek.

9. De reden waarom de BM het pand aan de Hereweg 16, moest verlaten, de desastreuze gevolgen voor de opvang en begeleiding van stagiaires, tehuisbewoners en andere (kansloze) jongeren.

Eind jaren '80 kreeg de BM vanuit het niets de opdracht om het pand aan de Hereweg 16 *binnen drie maanden* te verlaten.

De reden werd niet opgegeven, maar uit andere betrouwbare bron kwam ons ter ore dat dit voor Humanitas noodzakelijk was vanwege de nieuwe taakstelling ten behoeve van de opvang en de begeleiding van asielzoekers.

Het was de tijd van enerzijds opkomend rechts en tegelijkertijd dat dergelijke instanties met het bedenken van projecten geld roken.

En dit door dezelfde Humanitas die zeer bedreven is in het geven van rugdekking aan criminele Roemenen, die pas tevoren nog een tankstation hadden beroofd aan de rijksweg in Groningen, én het tegelijkertijd bedenken van financiële listen met betrekking tot kerstcadeaus voor kinderen van asielzoekers!

Of pas geleden nog, dat een omgangsouder zich erover beklaagde, dat het hoofd van het Omgangshuis in aanwezigheid en gehoorafstand van andere bezoekende ouders doodgemoedereerd een afspraakje zat te maken met een van de daar met zijn kind omgang hebbende Egyptische vader.

Van deze krant werden er zo'n 2500 onder jongeren in de stad en de provincie verspreid.

9.1. "Waarom stemmen die jongeren in 's hemelsnaam op een man als Janmaat!?"

De jongeren, en *natuurlijk* weer die kanslozen uit arbeidersgezinnen en /of uitkering trekkende ouders, de jeugdige desperado's van de stad Groningen, die zich *hun* geliefd ontmoetingsplekje ontnomen zagen, hebben zich maanden achtereen bezonnen op wraak op Humanitas. Het allerergste was de opkomende haat jegens asielzoekers. Alsof deze er iets aan konden doen!

Beroerder kon het gewoon niet. Letterlijk dag en nacht zijn we bezig geweest om deze jongeren af te houden van geweld tegen de medewerkers van Humanitas en tegen het kantoor van Humanitas.

Vrijwel alle jongeren hebben zich uit woede en frustratie in die dagen gestemd op uiterst rechts. Nuancering was gewoonweg onmogelijk.

9.1.1. Einde van een goed lopende aanloop- en bemiddelingsfunctie voor jongeren (en hun ouders!)

Daarmee kwam een einde aan de goedlopende multifunctionele aanloopfunctie van deze jongeren. Dat gold niet alleen voor de tehuisbewoners, maar ook voor dakloze jongeren of die tijdelijk van (te) huis waren weggelopen, voor welke laatste categorie de BM en later de SMN al een bemiddelingsfunctie (met de ouders) had ontwikkeld en proefondervindelijk met succes al had toegepast.

9.1.2. Donkere tijden voor de SMN!

Met deze beëindiging van wat heden ten dage met een groot woord *Jongerenparticipatie* wordt genoemd viel de BM in een diep gat. Ook verviel de verdere mogelijkheid van de begeleiding van stagiaires.

In die dagen werd zelfs serieus nagedacht om de organisatie maar op te heffen en om maar leukere dingen te gaan doen.

Met één pennenstreek was alles wat voor jaren achtereen met zo weinig subsidie werd opgebouwd van de bodem weggevaagd! Des te dwingender was het besef er helemaal alleen voor te staan zonder ook maar enige hulp en ondersteuning van buitenaf. En die stagiaires? Die hebben gewoon pech.

9.1.3. Het wegvallen van de huur ten bate van de clientondersteuning.

Het ongedachte voordeel dat ontstond door de opheffing van de huurovereenkomst met Humanitas, was dat er geen dure huur meer behoefde te worden betaald. Die huur besloeg 60% van de totale subsidie!

Het was nu zaak om een organisatie te handhaven met behoud van de doelstellingen, uitgangspunten en verder te werken zonder dat onze cliënten daarvan de dupe te laten worden, zij het onder belastende omstandigheden.

Mocht ter gelegener tijd zich een kans voordoen om alsnog een kantoor te betrekken dat grijpen wij deze natuurlijk met beide handen aan.

9.1.4. Uithuilen en opnicuw beginnen!

Het was uiteraard de bedoeling om in de drie noordelijke hoofdsteden en pand of kantoor te openen. Dat voornemen werd ook meegedeeld in onze opstartnotitie *Van Finish naar Start*.

Deze nieuwe situatie vroeg overigens wel om een organisatorische herstructurering van de SMN in die zin dat flexibeler zou kunnen worden gewerkt zonder eigen pand.

Aldus ontstonden in de jaren er na een aantal advies- en aanspreekpunten in de drie noordelijke provincies.

9.1.4. Afsluiting van een roerige periode. De overgang van de overwegend collectieve belangenbehartiging naar de individuele belangenbehartiging.

De overgang van BM naar SMN is vrij geruisloos verlopen. De collectieve en individuele belangenbehartiging om deze terminologie hier te introduceren, liepen ondanks de naamswisseling gebroederlijk naast elkaar.

De geschiedenis heeft de BM te Groningen en de SMN/Regio Noord gelijk gegeven. De doorbraak in het geheel was de ondertekening van de WIJN- BM overeenkomst. Wellicht heeft deze ondertekening de BM van haar oorspronkelijke identiteit beroofd.

Dat is dan maar het offer dat gebracht moet worden, en tegelijkertijd eveneens kan worden beschouwd als het *opkomen voor de rechten van minderjarigen*.

In dit geval voor die van de tehuisbewoners, namelijk het creëren van een onderhandelingspad, waarbij in eerste instantie overleg noodzakelijk is.

9.1.4. De moeilijker wordende contacten met de bewoners na het verlaten van het pand van Humanitas.

Wat dat betreft was de BM inderdaad een “vakbond” (voor jongeren) die jaren achtereen voor de rechten en de specifieke belangen van de regionale tehuisbewoners heeft gevochten.

Daar kwam door organisatorische en structurele omstandigheden voorgoed, althans in deze vorm, een einde aan.

Het werk ging in feite de opvolgende jaren nog wel door maar dan in de vorm van individuele belangenbehartiging, dus als onderdeel van een ruimere doelgroep van minderjarige cliënten.

De hedendaagse cliëntpraktijk toont aan dat dit een goede keuze is geweest. Maar ook dat de toeloop van (minderjarige) cliënten veel groter is geworden

We sluiten deze periode nu af en gaan hierna vanaf 1985 op een andere manier aan het werk.

9.1.5. Proces van de normalisering van de betrekkingen.

Men dacht aanvankelijk aan een rebellie onder de jongeren die ook wel eens wat wilden meemaken, evenals hun collega-bewoners elders.

De eerste die dat achteraf heeft toegegeven dat de bezettingen hun grote nut en betekenis hebben gehad is het WIJN zelf. Dus de leden c.q. de directeuren van de internaten.

Dat was aanvankelijk niet zo leuk omdat je publiekelijk min of meer te kijk wordt gezet.

Maar na enige dagen van bezetting kregen de meest managers de indruk dat het de bewoners ernst was en zij serieus wensten te onderhandelen over de regels van het huis.

Die zekerheid heeft in vrijwel alle situaties de doorslag gegeven voor het succes voor de bewoners.

10. De eerste deelname van BM / Regio Noord, vanaf 1993 als SMN / Regio Noord, aan de beleids- en overlegactiviteiten van de drie noordelijke provincies

De decentralisatie van overheidstaken leidde ertoe dat de rijksoverheid steeds meer taken delegeerde naar de provinciale overheden.

De behoefte aan een adviesorgaan inzake de jeugdhulpverlening voor de provincies deed zich om die reden steeds meer voelen, zowel van de provincie zelf als vanuit de betrokken instanties.

Dat adviesorgaan had tot taak om de provincies voor te bereiden op hun toekomstige beleidsverantwoordelijkheid jegens de jeugdzorg.

10.1. Het ontstaan van de provinciale adviestaak jeugdhulpverlening van juni 1983.

In juni 1983 kwam de provincie Groningen met een praatnotitie over “de provinciale adviestaak inzake planning van (semi-) residentiële voorzieningen voor jeugdigen en de samenwerking met het veld middels een provinciale beraadgroep jeugdhulpverlening.

Aldus werd op 2 december 1984 de leden van de Groninger Beraadgroep (GBJ) geïnstalleerd.

10.2. Het lidmaatschap van de BM en vanaf 1993 de SMN in de provinciaal beleidsoverleg

De BM werd verzocht om zich bij deze beraadgroep te voegen. Aldus werd de geschiedenis van de BM gemarkeerd door in de hierna volgende jaren deel te nemen aan het provinciale beleid jeugdhulpverlening.

10.3. Voorbereiding en advisering richting de provincies.

Deze GBJ, later de GVJ (= Groninger Vereniging Jeugdhulpverlening), had als voorbereidingsgroep

Een van de vele protestafbeeldingen met een allegorische voorstelling van een zorgelijke cliëntsituatie tijdens Kerst 1998 - de vrouwelijke rechter houdt een glas wijn in de hand! – vervangen de harde acties van BM en SMN.

Drie - heilig verklaarde – Nederlandse rechters, verwijzen drie door de Raad voor de kindbescherming ernstig verwaarloosde kinderen naar het Europese Hof van de Rechten van de Mens in Straatsburg, omdat zij niets meer te zoeken hebben in het Nederlandse rechtssysteem!

Het Openbaar Ministerie overwoog naar aanleiding van deze spotprent de BM in Groningen zelfs te gaan vervolgen hetgeen echter op het laatste moment werd afgeblazen uit vrees voor de gunstige publiciteit naar aanleiding van een openbare strafzitting

tot taak om de provincie al of niet op verzoek te voldoen aan de adviesaanvragen van provinciezijde met betrekking tot onderwerpen aangaande het brede terrein van de toekomstige reorganisatie (structuur) van de Groninger jeugdzorg.

Een en ander als voorbereiding op de Wet op de jeugdzorg 2005. en in dat kader van advies te dienen inzake de in het verscheid liggende provinciale taakstelling jeugdhulpverlening.

10.4. Een aantal onderwerpen – ter illustratie - die bij de GBJ die aan de orde zijn geweest in de voorbereidingsfase van de provinciale taakstelling jeugdhulpverlening.

Zonder naar volledigheid te streven kwamen met name de volgende onderwerpen aan de orde

- de herstructurering en plafonnering van de pleegzorg 1984
- de erkenningsregeling vrijwillige plaatsing jeugdhulpverlening 1986.
- Erkenningsregeling Ambulante Jeugdhulpverlening 1990
- Provinciaal Plan Jeugdhulpverlening 1991
- Organisatiestructuur Jeugdhulpverlening 1991

- Klachtenregeling Jeugdhulpverlening Provincie Groningen 1991

- Onderzoek buitenprovinciale plaatsingen. 1993 Invoering Normharmonisatie 1994

Om er maar een paar te noemen. De BM heeft deze periode van advisering via de GBJ als uiterst leerzaam en plezierig ervan. Met de periode van overleg eindigde de "vechtcultuur" van de BM en de SMN.

Als dat inderdaad het geval zou zijn geweest, dan hadden wij uiteraard gezorgd voor een volle zaal met veel vooraf en achteraf perspubliciteit.

10.6. Deelname SMN in de regiovisies jeugdzorg Groningen en Drenthe vanaf 1992.

De beleidsdeelname van de BM / Regio Noord kreeg een vervolg door zitting te nemen in de regiovisie jeugdzorg van de provincies Groningen en Drenthe. Deze deelname liep door tot en met de SMN – periode.

De SMN was de enige cliëntenorganisatie in ons land die actief heeft deelgenomen aan het provinciale beleidsoverleg.

11. Epiloog.

De periode van de BM in Groningen kan niet anders worden gezien als die van een voorbereiding naar meer professionalisering van de individuele clientondersteuning.

Pand of geen pand, hebben we geleerd om te gaan met de problematiek van (minderjarige) cliënten.

Ook hebben we geleerd om ondanks alles voorzichtig te zijn met onze kritiek op de jeugdzorg, omdat wij door de jaren heen een brugfunctie hebben vervuld tussen de soms conflicterende vraag en het professionele hulp-aanbod.

Als met een gevaarlijke eenvoud wordt opgemerkt dat de BM en de SMN "een organisatie is die opkomt voor cliënt-en" dan dient die conclusie beslist te worden genuanceerd.

Een van onze jeugdige cliënten, trots op zijn crossmotor die hij van zijn vader voor z'n verjaardag heeft gekregen.

Evenzeer zijn termen als het streven naar "versterking van de rechtspositie van cliënten" of het altijd weer afsluitend excuus van professionele zijde van "in het belang van het kind" aan twijfels onderhevig.

Die genoemde "versterking" kent een schaduwzijde. In ieder geval lijkt de zorgaanbieder daar niet op te wachten. Hij / zij heeft al genoeg lastige cliënten!

Het moet gezegd dat over dit soort adagia tot op heden nog nooit een dieper gaande discussie is gevoerd. Zolang daarover verschillend wordt gedacht, gesproken en voor een bepaald (tegengesteld) doel op papier wordt gezet, komen we geen stap verder. Dát juist is wat wij de afgelopen jaren hebben ondervonden!

DEEL III.

De Stichting Minderjarigen

Noord Nederland (SMN)

1993 - 2006

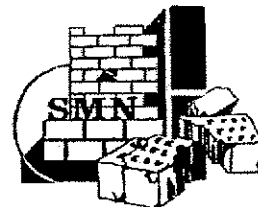
Deel III. De Stichting Minderjarigen Noord Nederland (SMN) van 1993 tot 2006.

1. Een cliëntenorganisatie “Nieuwe Stijl”. Alleen met een andere “voorgevel” en nieuw Logo.

Met de term “Nieuwe Stijl” wordt aangegeven dat de oude BM- visie en condities uitgesleten – niet achterhaald! - waren, maar dat met de oprichting van de SMN een eerste aanzet wordt gegeven van een organisatie op brede – ook maatschappelijke – grondslag.

Vanuit de BM is de SMN in 1993 in wat rustiger vaarwater terecht gekomen. In feite bleef alles bij het oude, behalve de omwisseling van rechtspersoon, en de eisen die hieraan gesteld worden.

De verandering van rechtsvorm was alleen noodzakelijk omdat simpelweg” de landelijke BM zich had opgeheven. Niets meer of minder.

Alles, inclusief de al bestaande clientondersteuning, het aandeel in provinciale beleidsontwikkelingen, etc. zoals in *Deel II* vermeld, werd als een geruisloze, in de vorm van een natuurlijke overgang meegenomen naar de nieuwe stichting.

1.1. De stichtingsstatuten van de SMN van 8 juli 1993, de uitgangspunten en de doelstellingen.

In de *preambule* van de oprichtingsstatuten staat op dit punt het volgende te lezen, namelijk:

- *dat minderjarigen in het algemeen, en minderjarigen in de sector van de kinderbescherming en de jeugdhulpverlening in het bijzonder, voor hun opvoeding, verzorging en ontwikkeling afhankelijk zijn van de (lagere) overheid en/of door de ouders en/of derden verplicht te verstrekken faciliteiten;*
- *dat deze voorzieningen en faciliteiten ertoe dienen dat die minderjarigen, ongeacht bijzondere interne en externe (opvoedings- verzorgings- en ontwikkelings) omstandigheden en – voorwaarden, hetzij in gezinsverband, hetzij in extern (collectief) verband, in de gelegenheid kunnen en zullen worden gesteld, om te komen tot volledige ontwikkeling van de eigen persoonlijkheid, en dat de groei naar volwassenheid in alle opzichten zodanig kan en zal worden gestimuleerd en geconcretiseerd, dat een volwaardige plaats en participatie in de maatschappij zal kunnen worden gerealiseerd;*
- *dat derhalve, en ter bereiking van genoemde uitgangspunten een op alle deelterreinen van de kinderbescherming en jeugdhulpverlening vertegenwoordigende en werkzame cliëntenorganisatie daarvan een onlosmakelijk en geïntegreerd onderdeel dient te vormen.*

Waarmee met lange zinnen gezegd wil zijn, dat de boodschap en de missie kort en krachtig moeten zijn! De inhoud spreekt dan ook voor zich.

1.2. Verbreding van de doelgroep van de SMN.

Kende de BM een *beperking van de doelgroep* door de collectieve belangenbehartiging ten behoeve van de tehuusbewoners in de particuliere kinderbescherming, de SMN had vanaf haar oprichting de opvoedings- en ontwikkelingsbelangen van *alle* minderjarigen voor ogen, zowel binnen als buiten de (justitiële) jeugdzorg, dus de facto alle minderjarigen in de drie noordelijke provincies.

Met alle hieraan gepaard gaande initiatieven zou de organisatie en de slagkracht van de jonge SMN naar rato moeten worden vergroot, indachtig de provinciale doelstellingen van de drie noordelijke

provincies, tot uiting komend in de opvolgende provinciale planning jeugdzorg, in ons geval een versterking van de (rechts) positie van de regionale cliënten in de jeugdzorg. Overziet men de hulp – en cliëntenpraktijk dan is daarvan weinig of niets terecht gekomen, omdat het slechts in beperkte mate een haalbaar doel kan zijn.

1.3. Een meervoudige erfenis aan cliëntaffiniteit, organisatiekennis en ervaringsdeskundigheid.

De SMN kon al van meet af aan gebruikmaken van een aanzienlijke erfenis aan organisatievoering, aan collectieve en aan individuele belangenbehartiging, met weliswaar als BM de nadruk op de eerste, en vooral de ervaringsdeskundigheid van de oprichters van de nieuwe organisatie. Al deze kwaliteiten werden ingezet om in alle opzichten een cliëntgerelateerde richting te geven voor de komende jaren.

1.4. De juridische en praktische beperkingen van de implementatie van “de versterking van de positie van de cliënten in de jeugdzorg”.

Het is al die voorgaande jaren om die genoemde conclusie een niet nader uitgewerkt planmatig adagium van die kant gebleven, in navolging van het LCFJ, jaar in jaar uit terugkerend in de opvolgende jaarlijkse beleidsplanning, onder het hoofdstuk “*Cliëntenbeleid*”. Of het moet zijn dat de invoering van een regioadviseur LCFJ moet worden gezien als een provinciale prestatie.

Niet voor niets werd direct na de oprichting van de SMN - overigens volkomen tevergeefs - een doorstartnotitie opgesteld en aan de drie noordelijke provincies als voorstel toegezonden.

2. De vanaf de oprichting van de SMN in 1993 driedelige taakstelling.

De taakstelling van de SMN was en is driedelig, namelijk:

2.1. Individuele belangenbehartiging.

Hieronder valt als vanouds namens de cliënten de functie *klachtondersteuning*, en samen met deze het opstellen van beklagschriften en de begeleiding van de klagende cliënt bij klachtzittingen van de Raad voor de kindbescherming en de jeugdzorg, enz.

2.2. Collectieve belangenbehartiging via met name de *Cliëntenraad SMN* en de *Werkgroep Signalering & Onderzoek in de Jeugdzorg* (Werkgroep S & O)

2.2.1. Versterking /verankering van het verenigingsleven.

Van groot belang, als onderdeel van de collectieve belangenbehartiging, was als BM en nu en is als stichting de bevordering en instandhouding van **het verenigingsleven**, ten behoeve van (alleenstaan-

de cliënten, de (niet) verzorgende ouders), waardoor men in staat kon worden gesteld tot lotgenotencontacten, en om – naast de soosachtige gezelligheid, de wederzijdse ervaringen met de kindbescherming en de jeugdzorg te delen en ter discussie te stellen.

2.1.2. Lotgenotencontacten en ervaringsuitwisseling.

Anderzijds moest dat verenigingsleven een sociaal-maatschappelijke verankering krijgen met als doel de wederzijdse materiële en immateriële ondersteuning en de uitwisseling van ervaringen met de kindbescherming en de jeugdzorg in de vorm van lotgenotencontacten.

Deze functie wordt heden ten dage uitgeoefend door de cliëntenraad SMN.

2.1.3. Provinciale signaleringsfunctie.

Het in het kader van de **provinciale signaalfunctie** compileren en op gestructureerde wijze uitwerken en aanleveren van zorgtypische signalen ten behoeve van de provinciale besluitvorming jeugdzorg op jaarbasis.

De oprichting van de SMN leidde wederom tot veel intern enthousiasme en oplevende motivatie. Zoals dat betaamt werd direct na de oprichting een opstartnotitie uitgeven, waarbij wij - in alle naïviteit - hoopten dat deze serieus door de drie noordelijke provincies zou worden ontvangen en behandeld.

2.2. Vergeefse indiening van de voortvarende opstartnotitie 1993 in “Van Finish naar Start”, met bijgevoegde bescheiden begroting.

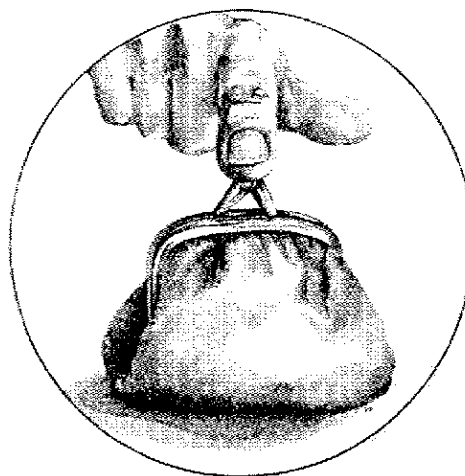
In dat jaar wilden we namelijk een voortvarende doorstart maken met de uitgave van de ambitieuze opstartnotitie “Van Finish naar Start”.

Deze doorstartnotitie kon dan ook op grond van de hierboven geschetste ervaringen worden beschouwd als een veelbelovende doorstart met veel ambities.

Het begon allemaal zeer enthousiast en vooral voortvarend. Achteraf wellicht ook wat erg naïef.

Met de “Finish” werd bedoeld op de opheffing van de landelijke Belangenvereniging Minderjarigen (BM), in 1993, en daarmee van BM / Regio Noord, en de her – c.q. doorstart van de SMN in de noordelijke provincies als stichting onder de naam SMN.

Maar het liep totaal anders. Geen enkele reactie van de provincies.

2.2.1. Slechts Fl. 30.000,- voor de *eenmalige* versterking van de rechtspositie van de cliënten in de drie noordelijke provincies!

Er was voor een substantiële versterking van de cliëntenorganisatie, een totaalbedrag begroot van fl. 30.000,- en aan de provincies voorgesteld.

Zó voorzichtig gingen wij te werk met ons verzoek. Vooral niet overvragen. Achteraf heel gênant en tegelijkertijd naïef gedacht.

2.3. Het volgen van en actief deelnemen aan de regionale beleidsontwikkelingen jeugdzorg.

BM heeft al vanaf midden jaren '80 actief deelgenomen aan de beleidsontwikkelingen in de drie noordelijke provincies, waarbij de ons inziens eenzijdige nadruk werd gelegd op de provincie Groningen. De SMN volgde vanaf haar oprichting in 1993 dezelfde lijn in het kader van de regiovisie. Zoals bekend beslisten in de beginfase de provincies over de inzet van financiële middelen na inhoudelijk advies te hebben ingewonnen bij de regiegroep.

Na de periode van de GBJ en de GVJ werd de BM en vanaf 1993 de SMN, lid van de Regiovisie Jeugdzorg Groningen en Drenthe.

Drenthe volgt overigens op afstand, en er was in die provincie eerder sprake van incidentele vergaderingen dan dat kan worden gesproken van een structurele deelname aldaar.

Ook deze overleggeleding vormde een bredere vertegenwoordiging van de jeugdzorg door de deelname van de SMN als cliëntvertegenwoordiger.

Zo geeft de provincie Groningen in haar Jaarplan 2000 aan "zeer tevreden te zijn over de inbreng van de cliëntenorganisaties in de regiegroep jeugdzorg".

Overigens heeft uitsluitend de SMN als cliëntenorganisatie en niet wat iedere keer weer wordt opgevoerd in de meervoudsvorm (!) tot aan het einde deelgenomen binnen de regiegroep.

2.3.1. De overeenstemming tussen de professionele zorgmodulen en de cliëntondersteuning van de SMN.

Kijken we alleen al naar de provincie Groningen, dan werd aandacht besteed aan "het ontwikkelen van nieuwe vormen van hulpverlening op het grensvlak van preventief jeugdbeleid en jeugdzorg, waarbij wordt getracht de eigen netwerken van jeugdigen en hun gezinnen te herstellen, te behouden en/of te versterken, waarbij wordt uitgegaan van de eigen kracht van de gezinnen".

Voor dat doel werd met name een nieuwe zorgmodule opgenomen, de Familieraad / Eigen Kracht, dat tot doel heeft de directe sociale omgeving, met name de familie van problematische gezinnen voor ondersteuning in te schakelen.

Alhoewel de zorgmodule *Eigen Kracht* nog maar enkele jaren oud is heeft de BM in haar nadagen een dergelijke werkmethode aanpak ontwikkeld, zij het dat deze werkvorm niet wordt gefinancierd door de provincies. Begin 2000 is deze werkvorm als vanzelfsprekend ontstaan met dat verschil dat wij ons beperken tot het gezin en de familie.

In de opvolgende jaarverslagen van de SMN zal dit duidelijk worden in het kader van de preventie in de vorm van "gezinscoaching".

2.3.3. De afstemming tussen het nieuwe provinciale beleid van de drie noordelijke provincies en de algemene preventiefunctie van de SMN.

De BM / SMN hebben de afgelopen 10 jaar zelfstandig gewerkt aan de realisering van een eigen preventiefunctie dat overeenkomst vertoont met een aantal uitgangspunten, zoals door de provincie eerder geschetst, zoals die van Family Conference, en ook in een aantal situaties met succes uitgevoerd.

Dat gebeurde en gebeurt doorgaans in de avonden waarbij de omgeving beschikbaar en het beste bereikbaar is.

Deze preventieactiviteiten worden bekostigd uit de postenpot van de individuele belangenbehartiging. De reden van deze eigen aanpak is vooral de tijdsfactor in relatie tot de noodzaak van snel handelen.

Hoe eerder je aan de slag gaat des te groter de indruk die kan worden gemaakt op de omgeving, en het voorkomt uiteraard een administratieve rompslomp vooraf.

Een groter probleem is het volgen en stimuleren van de resultaten en de effecten vanwege de gebrekkige subsidies.

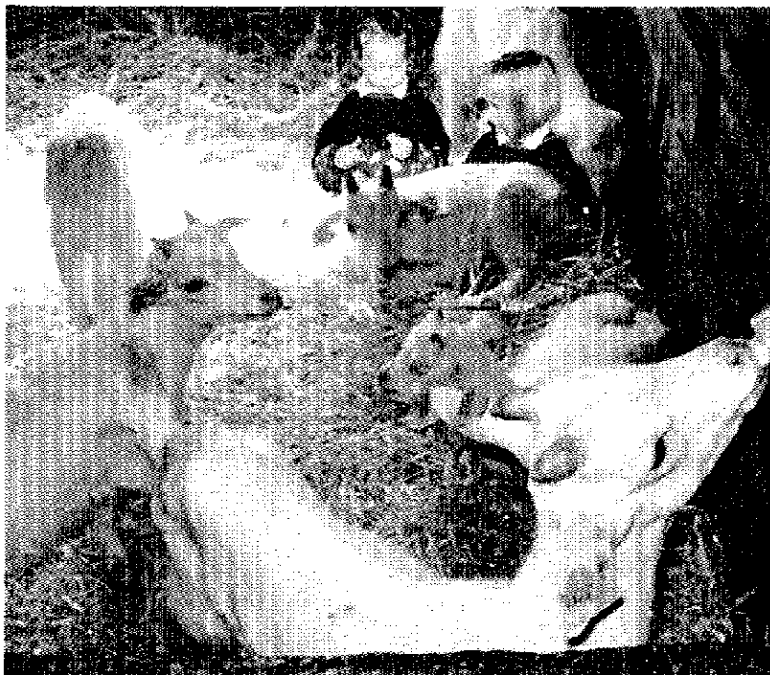
2.4. De opgebouwde goede relaties tussen de BM / SMN met de professionele instanties (jeugdzorg), en de gevolgen ervan voor de SMN.

Reeds in de periode van BM / Regio Noord was sprake van goede relaties met de (professionele) instanties in de drie noordelijke provincies. Het mag hier al uniek worden genoemd.

Het is ook vanzelfsprekend dat de SMN namens cliënten aanwezig is bij klachtgesprekken.

In de Groninger wijk Lewenborg staat een zeer populaire geitenboerderij met speeltuin en al, waarvan veel gebruik wordt gemaakt bij de uitvoering van omgangsregelingen.

Ook de SMN maakt hiervan op verzoek van de ouder (s) gebruik in het kader van de omgangsondersteuning.

Er is elders in het land geen enkele cliëntenorganisatie te vinden die op zoveel uiteenlopende verzendlijsten voor komt. Die lijsten beperken zich bepaald niet tot toezending van nieuwjaarskaarten.

Ter gelegenheid met name van de installatie van de inmiddels van het toneel verdwenen Provinciale Klachtencommissie, of bij het afscheid van een kinderrechtter van de rechtbank te Groningen, of ter gelegenheid van het afscheid van de directeur van de Raad voor de kindbescherming.

Terwijl deze wél meerdere beklagschriften van de SMN namens cliënten in ontvangst mocht nemen.

2.5. Kostenbesparende factor van de clientondersteuning van de SMN.

Overziet men ter vergelijking de formele kosten aan professionele hulpverlening, dan kan – en al helemaal niet als daarbij wordt gedacht aan een daadwerkelijke uitwerking in de opvolgende jaren van het provinciale cliëntenbeleid jeugdzorg - bepaald niet worden gesproken van een overvraging.

Sterker nog: het zou ons heel wat waard zijn om deze besparingskosten te berekenen, uitgaande van de vastgestelde normering zorgkosten door de rijksoverheid.

2.6. Doelstellingennota SMN 2000 / Jaarverslag 1995 of: “het Verleden, het Heden en de Toekomst (?) van een cliëntenorganisatie. Tevens 1ste Evaluatieverslag SMN – 2000.

De SMN begon haar (weder) geboorte met de opstelling van een beleidsplan ter versterking van de organisatie en de vergroting van de cliëntinhoudelijke slagkracht van de SMN in de komende jaren.

De BM en later de SMN zijn in alle voorafgaande jaren ervan uitgegaan dat een versterking van de rechtspositie van de cliënten impliceert, dat de hen voor dat doel ondersteunende cliëntenorganisatie tevens, ja zelfs in eerste instantie versterkt zou moeten worden teneinde aan de implementatie van die doelen te kunnen gaan werken.

2.6.1. Uitgangspunt en doelstelling van Doelstelling 2 van de Doelstellingennota 2000 .

In dit Beleids- en Werkplan 1997 - 2000 waaraan onze doelstellingen voor de komende jaren waren gehecht, werd een opsomming gegeven van de voornemens en de doelstellingen van de SMN in de ko-

mende jaren. Van wezenlijk toekomstig belang voor onze regionale cliënten is het volgende uitgangspunt en de hieraan gehechte doelstelling. Deze luidt als volgt:

Uitgangspunt:

- *Het is een grondvoorwaarde dat op korte termijn wordt toegewerkt naar de realisering van een cliëntenorganisatie, die in alle opzichten op de voortzetting van haar doel- en taakstellingen is berekend.*

Gevolgd door de ***doelstelling:***

- *Voor dat doel dienen financiële, materiële en facilitaire middelen en mogelijkheden te worden geboden die de SMN in staat zullen en kunnen stellen om haar werkzaamheden binnen redelijke termijn op een cliëntverantwoorde wijze te kunnen voortzetten.*

Uitgaande van de tegelijkertijd in die tijd oorverdovende zwijgzaamheid van de resp. provinciehuizen, blijken onze enthousiaste bedoelingen een flinke misrekening te zijn (geweest)
De provincies hebben kennelijk in gezamenlijk intern (NIPO) overleg ook hierop niet gereageerd.

2.6.2. Doorstartnotitie 2006 van de SMN “Tussen Koepel en Platform”.

Een laatste poging van onze kant werd ondernomen door de uitgave van de doorstartnotitie 2006 “Tussen Koepel en Platform”.

Het betrof een kritische beschouwing op de provinciale wens van de toetreding van o.a. de SMN tot de drie provinciale platforms van de drie noordelijke Zorgbelangen.

Maar uit de resp. aanbiedingen van die kant bleek een nogal cryptisch ogende ideaalbeschrijving van de doelstellingen die men met het cliëntenbeleid jeugdzorg voor ogen had.

Nog vervelender was de in de voorstellen aan de provincie gehanteerde beeldvorming erop neerkomend dat Zorgbelang de hoofdfiguur is, als zodanig de regie heeft, en voor dat doel de SMN vast kan inden achter haar duur gefinancierde, maar in dit opzicht desondanks lege wagen.

Kort en bondig gesteld: het was vanwege het uitblijven van een meer concrete voorstelling en invulling vooral een nietszeggend voorstel aan de provincie.

2.6.3. De notitie “Cliëntenbeleid in de Jeugdzorg in de provincie Groningen” van 16 februari 2006. Is de Wet op de Jeugdzorg inderdaad een (flinke) stap voorwaarts?

In deze notitie wordt ingegaan op twee belangrijke uitgangspunten van de Wet op de jeugdzorg, namelijk

- *Betere zorg voor de cliënten (jeugdigen en hun ouders)*
- *Versterking van de positie van de cliënt.*

Ook in de beide andere provincies zijn soortgelijke voornemens.

Een van de doelstellingen, vervat in de brief van 14 februari 2006 is “het bieden van hulp aan bij de afhandeling van klachten van jeugdzorgcliënten alsmede die organisaties die opkomen voor de belangen van de jeugdzorgconsulent, worden ondersteund”

2.6.4. Provinciaal (Noordelijk) platform van cliëntenorganisaties jeugdzorg.

Van dat laatste is tot op heden niets terecht gekomen, waarop door Mevr. Mansveld kennelijk wordt gedaan.

Aan het slot van de notitie wordt door de provincie aangegeven dat “de provincie stem van de cliënt zowel vanuit de jeugdzorginstelling als vanuit de cliëntenorganisaties en de cliëntenvertrouwenspersoon beter wil horen”.

Voor dat doel werd een jeugdzorgconsulent aangesteld die een provinciaal Platform tot stand moet brengen.

Het mag verbijsterend worden genoemd, dat hier sprake is van een provinciaal cliëntenbeleid dat simpelweg voorbijgaat aan het standpunt van de SMN en de andere organisaties in deze.

Het toppunt levert de taakstelling van de regioadviseur LCFJ waarbij achter de rug om van de SMN de provincies zich aansluiten bij een - overigens onuitvoerbare - beslissing van het LCFJ- bestuur, zonder daarover allereerst de eigen organisaties en de noordelijke Zorgbelangen te polsen.

2.6.4.1. Eerdere mislukte pogingen.

Het was een heel gedoe rond 1999 – 2001 om een eigen Platform op te richten, waarbij in de verste verte geen afstemming bestond in doelstellingen, zo deze al eensluidend konden worden geformuleerd, tussen de drie noordelijke Zorgbelangen en de cliëntenorganisaties.

Daartegenover poogden tegelijkertijd de cliëntenorganisaties zelf een eigen Provinciaal Platform van Cliëntenorganisaties in de Jeugdzorg en het Familierecht op te richten.

De redenen van deze mislukking is iedereen binnen de drie noordelijke provincies bekend.

2.6.4.2. Geen extra financiering ten behoeve van een eigen platform.

Ook deze pogingen moesten wel schipbreuk lijden, aangezien binnen de deelnemende partijen ook al weer met dubbele agenda's werd gedacht en gewerkt, die alles weg had van een soort gokspel.

Totdat met name de provincie Groningen al snel tot de conclusie kwam dat de oprichting van een Platform niet als een haalbare zaak kon worden beschouwd.

Daar staat echter tegenover dat de noordelijke provincies teveel achterover leunden en de zaak ook in financieel opzicht maar op haar beloop heeft gelaten totdat het fout was gelopen.

2.6.5. Het “signaleren van leemtes en knelpunten”.(?) Hoe doe je dat?

Dit platform krijgt volgens de provincie tot taak “om de leemtes en de knelpunten te signaleren in de jeugdzorg en aandacht te vragen voor thema's die voor de cliënten in de jeugdzorg belangrijk zijn”

Twee kinderen voor wie de SMN samen met een vader in 2004 twee jaar lang heeft gevochten om een omgangsregeling!

Dat laatste is gelukt via inzet van onze zelf ontworpen omgangsconvenant.

Ook in 2007 hebben we zekerheidshalve nog contacten met beide ouders.

Juist dat laatste heeft de SMN in het verleden zonder ook maar enig succes richting dezelfde provincie gedaan!

Het enige wat als levensteken mag worden beschouwd is een ontvangstbevestiging van die kant.

2.6.6. Juist de provincie zelf is *het knelpunt!*

Het is de laatste jaren gebleken dat juist de provincie zélf het knelpunt is door niet adequaat te reageren op de zorgsignalen van de cliënten via de SMN.

Waar moeten wij als cliëntenorganisatie in 's hemelsnaam het geloof en de zekerheid vandaan halen dat er met die signalen ook inderdaad iets zal gebeuren?

Oorzaak is dat de provincie krachtens haar bij de Wet op de jeugdzorg toegekende bevoegdheden haar gezag niet laat gelden. Datzelfde geldt ten aanzien van de Inspectie Jeugdzorg.

2.6.7. Het verzamelen van zorgelijke signalen van cliënten alleen mogelijk middels individuele belangenbehartiging.

Hier wreekt zich het feit dat Statenleden tot nu toe de jaarverslagen van de SMN niet hebben ontvangen. Deze zijn de voorgaande jaren blijven steken op het niveau van de Gedeputeerde Staten die deze doorschoven naar de betrokken ambtenaren.

Dan had deze vragen niet gesteld behoeven te worden. Collectieve belangenbehartiging heeft als voorwaarde de inzet van de individuele belangenbehartiging.

Uit welke andere activiteiten is men in staat om de ervaringen van cliënten in beeld te krijgen? Dat laatste behoort niet tot de taakstelling van Zorgbelang (Groningen), behalve dan de klachtfunctie van het BKJ / Vertrouwenspersoon).

Dat laatste gaf de SMN reden en aanleiding om een gemeenschappelijke afspraken te maken met de BKJ's voor een gezamenlijke *cliënten – klachtondersteuning* van de Zorgbelangen en de SMN.

Tot nu toe heeft men van die kant daarop niet gereageerd, zodat de SMN dit voorstel maar weer moest intrekken, met handhaving van het voortbestaan van het eigen Bureau Klachtondersteuning.

2.6.8. Het *“meer inbedden van de belangenbehartiging in de processen van de samenleving”* (15 juni 2006).

Naar aanleiding van de insprekbeurt van de SMN in 2006 bij bovengenoemde gelegenheid werd door de geachte afgevaardigde mevr. Manveld (PvdA) bovengenoemde vraag gesteld.

Met alle blijdschap en waardering van de kant van de SMN kan hier wederom worden opgemerkt dat de SMN daar nu juist mee bezig was door de oprichting van een cliëntenraad SMN op brede maatschappelijke grondslag.

Mevr. Mansveld stelde de vraag naar aanleiding van de pogingen om de SMN te doen aansluiten bij /te doen opgaan in het SPC (Zorgbelang Groningen).

De SMN beoogt al enige jaren achtereen een organisatie te worden zoals door mevr. Mansveld zo graag bedoeld.

Als het doel is om een platform op te richten dan lijkt deze alleen te kunnen slagen via een benadering en aanpak van onderaf.

Dat houdt dus in een actieve betrokkenheid van de regionale cliënten in de drie noordelijke provincies, en dat meer financieel zal worden geïnvesteerd in het cliëntenbeleid *van onder af*.

Dat laatste hebben de provincies met al haar ambities vanaf 1993 tot op heden verzuimd.

2.6.9. De pogingen van versterking van de positie van de drie noordelijke Zorgbelangen door het *“Onderzoeksbureau” Helder te Groningen*.

De Zorgbelangen die in deze periode hun positie in de jeugdzorg trachtten te versterken werden in hun voor de SMN onzichtbare streven *“van harte”* bediend door een quasi-achtig onderzoeksrapport, vol oppervlakkigheid en onzin van een zekere Bureau Helder te Groningen.

Uit de aanbevelingen van Helder lijkt het wel alsof voor “het goede doel” al vooraf was ingefluisterd. En wéér ging het toen grandioos fout omdat Zorgbelang niet eens de moeite had genomen om de eindresultaten van het rapport al of niet in concept voor te leggen aan de SMN, en op bezoek te gaan bij de door de provincies genoemde en bij de Zorgbelangen bekende overige organisaties.

Het is ronduit typerend voor het regionale cliëntenbeleid dat wij per ongeluk de hand konden leggen op deze rapportage van Helder.

Komt men tot een vergelijking van die resp. aanbiedingen aan de provincie, dan ontkomt men bovendien niet aan de indruk dat het eenvoudigweg kopieën van elkaar waren.

2.7. De hardnekkige ondoorzichtigheid in het streven naar “versterking van de rechtspositie van de cliënt” in relatie tot de versterking van de eigen instellingbelangen.

Er is in terminologisch opzicht geen streven denkbaar met betrekking tot de relatie tussen de beoogde “versterking van de rechtspositie van de cliënt”, en de aard en de omvang van onvrede en conflicten tussen vraag en aanbod.

In de praktijk, - en dat wordt natuurlijk niet hardop gezegd - wordt deze bevlogen term eerder gebruikt door de georganiseerde vraagkant, om in te spelen op de politieke uitgangspunten met betrekking tot het landelijke en regionale cliëntenbeleid.

In werkelijkheid heeft niemand, ook niet de rijks- en regionale overheden, er belang bij om op dit deel van de cliëntenbeleid niet al te diep in te gaan.

Men doet zonder daarover vragen te stellen net alsof iedereen op dit punt elkaar stilzwijgend begrijpt.

3. Enkele hoogtepunten voor onze cliënten in de periode van 1993 -- 2006.

3.1. De invoering van de Wet op de Jeugdzorg en de gevolgen ervan voor de dagelijkse clientondersteuning (van de SMN).

Per 1 januari 2005 werd de Wet op de jeugdzorg ingevoerd. Met de invoering van deze wet werd het *recht op hulp* aan de jongeren en hun opvoeders – althans bij indicatiestelling – formeel vast gelegd. Een zorg die dient aan te sluiten bij de werkelijke zorgbehoefte van de jongeren en hun opvoeders. De vraag naar zorg is leidend voor de uitvoering van hulp. Cliëntgericht (e) beleid en aanpak dus.

3.1.1. Recht op hulp? Een schijnvertoning!

Overziet men het verschil in de periode voorafgaande aan de invoering van de Wet dan zien we nauwelijks een kwalitatief verschil.

De cliënt dient betrokken te worden bij de indicatiestelling. Het enige “voordeel” is dat daarvoor het zoveelste formulier is ontwikkeld en in praktijk gebracht. De rest wordt – in sluimerende vorm – nogal dwingend opgelegd.

In de cliëntpraktijk blijkt nogal eens dat hiermee de hand wordt gelicht, en dat helemaal geen sprake is van een cliëntgerichte benadering. Laat staan hulp op maat. De zorgaanbieder kan zich eenvoudigweg die luxe niet veroorloven omdat deze afhankelijk is van een beperkter wordend aanbod, en hij allang blij is dat hij een kind of jongere “ergens” kan plaatsen. Waar dan ook.

3.1.2. De effecten in de hulppraktijk.

De effecten in de hulppraktijk zijn anno 2006 dan ook tamelijk mager.

Ten eerste is gebleken dat het recht op zorg afhankelijk wordt gesteld van de op dat moment beschikbare middelen en mogelijkheden.

Dat kan geen preventiebeleid worden genoemd, maar het voortdurend achterna lopen van de maatschappelijke realiteit.

Daarvoor moet je bij de rijksoverheid of bij de provincie zijn! Geven deze geen extra geld, dan moeten ze ook niet zeuren, zo lijkt de tendens van de kant van de professionele instantie.

De moeder van Jos werd langdurig ziek. Volgens de traditie kon de vader zijn kind niet verzorgen en opvoeden. Dus werd Jos in een pleeggezin geplaatst.

Het hoofd van de Kinder- en Jeugdpsychiatrie van het UMCG te Groningen heeft voor dat doel een zeer belastend rapport over vader uitgebracht.

Een klacht van de SMN bij het Medisch Tuchtcollege werd gegrond verklaard.

De SMN heeft via de kinderrechter ervoor gezorgd dat Jos werd terug geplaatst bij zijn vader en zijn familie.

De cliënt kan dan wel naar de rechter stappen bij het niet voldoen eraan, maar aan de andere kant is de indruk dat dit voor de zorgaanbieder letterlijk "een zorg" zal zijn.

Ten tweede is slechts de administratie veranderd (lees: loodzwaar geworden) waardoor de controle-mogelijkheden alleen zijn toegenomen tegenover een vermindering van de flexibiliteit.

3.2. "Van Jongs af aan" van 1991.

Van groot belang was de uitgave *Van Jongs af aan* in 1991, waarin de beleidslijnen voor de toekomst werden aangegeven, gevolgd door het Plan Jeugdhulpverlening 1993 – 1996, met als uitgangspunten:

- Een betere relatie tussen vraag en aanbod
- Het bieden van hulp op maat
- De vorming van een (of enkele) grootschalige multifunctionele organisaties (s)
- De ombouw van zware hulp naar (lichte) re hulp

3.3. Themabijeenkomst van 10 juni 1993 en de vergeefse opstartnotitie van de SMN "Tussen Start en Finish" van 1993.

Op deze middag werd met name het thema versterking van de positie van de cliënten ter discussie gesteld.

In het *Provinciaal Plan 1993* wordt de prioriteit genoemd van "het aanmoedigen dat cliënten zich laten horen en zich beter gaan organiseren", maar "dat jongeren binnen de jeugdhulpverlening zich in het algemeen niet spontaan organiseren"

Met als afsluitende vraag: "hoe bereik je de achterban?"

De conclusie van de middag was dat "het niet te verwachten is dat de jongeren zich gaan organiseren, en dat moet worden gezocht naar andere wegen en mogelijkheden die stimulerend en activerend zouden moeten werken".

De provincie is van mening dat "voor dat doel een ervaringsdeskundige, iemand dus die zelf ervaringen heeft met de hulpverlening".

Juist "om in die leemten te voorzien" werd deze ambitieuze opstartnotitie van de SMN "als helpende hand" uitgebracht! De verzuchting van de provincie zal best gemeend zijn maar daar blijft het bij!

3.4. Commissie Beleidsonderzoek Jeugdzorg van april 2001.

Op 11 april 2001 werd in het provinciehuis van Groningen een hoorzitting gehouden ter gelegenheid waarvan de SMN een aandeel heeft geleverd. De Commissie was ingesteld om zich over de brede en de hele lijn in alle (zorg) aspecten, incl. de informatie van SMN en Balans te laten informeren.

De provincie wil de resultaten in het opvolgende beleid jeugdzorg betrekken,

Bij die gelegenheid kwam de hoogte van de subsidie ter sprake, waarop een van de commissieleden opmerkte: *“waar zitten we toch over te praten?! Dat is peanuts!”*

3.5. Deelname aan de totstandkoming van de Cliëntenraad van Jeugdzorg Groningen in 2001.

In 2001 nam de SMN totstandkoming van de Cliëntenraad van Jeugdzorg Groningen. In Groningen gaven wij de voorkeur aan één Centrale Cliëntenraad en de 4 clusterraden op functionele basis.

3.5.1. Voorzitterschap Cliëntenraad Jeugdzorg Fryslân, gevolgd door Jeugdhulp Fryslân van 2001 tot 2005.

Van 2001 tot 2005 heeft de SMN het voorzitterschap bekleed van de Cliëntenraad van bovengenoemde organisaties in Fryslân.

Tijdens dat voorzitterschap werd op voorstel van de SMN de vergaderingen op locatie gehouden om dichterbij de cliënt te zijn en deze te motiveren in het bewustzijn van hun Cliëntenraad.

In deze periode vond de reorganisatie plaats van Jeugdzorg naar Jeugdhulp Fryslân.

3.6. Meldweek van 7 – 11 februari 2005 van de provincie Groningen.

Op bovengenoemde data organiseerde de Statencommissie Welzijn, Cultuur en Sociaal Beleid van de provincie Groningen een meldweek jeugdzorg.

In die week konden de inwoners van de provincie hun ervaringen over de jeugdzorg persoonlijk delen met de Statenleden: de werkelijkheid achter de cijfers.

Inhoudelijk werd de meldweek begeleid door onder meer het BKJ van Zorgbelang Groningen.

3.6.1. Het verschil tussen een Meldweek en de dagelijkse clientondersteuning.

Een rondje bij de cliënten die clientondersteuning hadden van de kant van de SMN toonde ondubbelzinnig aan dat men geen of te weinig vertrouwen in de Meldweek. De algemene teneur was dat een bijdrage er aan van die kant geen oplossingsgerichte zin zou hebben in hun persoonlijke zaak.

Wel heeft de Commissie een voorafgaand gesprek over een en ander gehad met de SMN.

En weer wreekt zich het feit dat je jarenlang clientondersteuning kan verrichten, vele ontevreden cliënten kent met naam en toenaam, maar dat je, zolang een cliëntenorganisatie niet expliciet in de wet en de regelgeving wordt genoemd, zoals dat wel het geval is met de veel beperkter van omvang zijnde BKJ's een cliëntenorganisatie in het vervolg niet echt mee doet.

3.7. Drie Rondetafelgesprekken Jeugdzorg in juni 2006.

In juni 2006 werd op initiatief van de Statencommissie Welzijn, Cultuur en Sociaal beleid van de Provinciale Staten van Groningen een drietal rondetafelgesprekken georganiseerd.

Dit initiatief werd ingeluid om een duidelijk beeld te krijgen van de jeugdzorgketen. Voor dat doel werden een 40 - tal organisaties, instellingen en belanghebbenden geïnterviewd. Diverse instanties en personen konden vooraf reageren op een aantal vragen van de Commissie. Ook de SMN heeft vooraf schriftelijk gereageerd op deze vragen, en kon bij monde van de bestuursvoorzitter daarop op 15 juni 2006 op het provinciehuis een toelichting geven.

3.8. De oprichting in 2005, op initiatief van de SMN, van de Cliëntenorganisatie van Verzorgende Ouders tegen een Risicovolle Omgangsregeling (CVRO).

Het doel van de oprichting, lering trekkend uit negatieve ervaringen van de kant van de SMN op het terrein van kindschadelijke omgangsregelingen, is om meer (politieke en publieke) aandacht te vragen voor de schadelijke effecten van niet goed afgewogen maar toch in rechte afgedwongen omgangsregelingen. Er zijn in de loop van 2006 formele contacten gelegd met de Stichting Bezorgde Ouders te Rotterdam en andere splinterorganisaties om een gezamenlijke rechtsvorm op te richten met doelstellingen waarin ieder zich kan vinden.

In 2006 zijn de verdere oprichtingsactiviteiten enigszins stil komen te vallen door het overwicht van de collectieve belangenbehartiging. Doordat dit in 2008 is weggevallen zal aan de inhoudelijke en vormgevende uitwerking meer aandacht worden besteed.

3.8.1. De oprichting van de CVRO: de ontoereikende rol van de overheden en de Inspectie Jeugdzorg bij zorgelijke signalen en door conflicterende omgangsregelingen.

In 2005 kwam de brief van de SMN van 9 juli 2005 ter sprake, gericht op de resp. reacties van de Inspectie Jeugdzorg (zie brief d.d. 16 juli 2004).

Naar aanleiding van de verontrustende situatie van de kinderen op de Boerderij van "Fee" in Ter Apel waarbij de Inspectie halsstarrig bleef volhouden dat "op basis van het verrichte onderzoek niet te twijfelen aan de veiligheid van de opvoedingssituatie van de kinderen die er verblijven" en het Bureau Jeugdzorg Groningen, en vooral de wijze waarop de beleidsverantwoordelijke provincie met dergelijke verontrustende signalen omgaat, dient zich aldus een "tegenbeweging" aan.

De SMN was ter plaatse van mening dat de provincie haar verantwoordelijkheid heeft laten liggen.

3.8.1.1. Verontrustende ouders met een (zeer) problematische – conflicterende omgangsregeling.

Bij de genoemde tegenbeweging hebben zich tevens verontrustende alleenstaande ouders aangesloten die worden geconfronteerd met een (zeer) conflicterende omgangsregeling.

Deze ouders zijn het volstrekt oneens met de door rechter opgelegde omgangsregeling, omdat zij van mening zijn dat omgang met de niet verzorgende ouder de oorspronkelijke conflicten doet herleven, met alle daaraan verbonden risico's voor het kind.

In 2008 zal aan de verbreding met name via publicatie verdere inhoud en vorm worden gegeven.

3.9. Klanttevredenheidsonderzoek in mei 2006.

Dit onderzoek geschiedde op initiatief van de afdeling Cultuur & Welzijn van de provincie Groningen. Het doel was om inzicht te krijgen in de kwaliteit van de dienstverlening van de kant van de provincie Groningen. Aan dat onderzoek was een vragenlijst gehecht die moest worden ingevuld.

3.10. Het onderzoek van de Noordelijke Rekenkamer van november 2006.

Onder de benaming “*Vraaggericht Zorgaanbod in de noordelijke provincies*” heeft de SMN meegewerkt aan de totstandkoming van bovengenoemd rapport van de Noordelijke rekenkamer. In feite zijn dergelijke onderzoeken erg duur.

Het rendement lijkt echter lager dan de hoogte van de prijs die voor een dergelijk onderzoek moet worden betaald.

3.10.1. Het niet renderende doel van onderzoeken naar de leemten in de jeugdzorg.

Het doel was om inzicht te krijgen in de aansluiting tussen aanbod en vraag in de mate waarin vraaggerichtheid in het proces van indiceren en hulpverlening tot uiting en in de effectiviteit van de sturing door de provincies hierop.

Met de invoering van de Wet op de jeugdzorg dienen de provincies er zorg voor te dragen dat cliënten hun aanspraak op jeugdzorg tot gelding kunnen brengen.

3.11. Een wet zonder overtuigingskracht en slagvaardigheid in de uitvoering. Alleen perspu-bliciteit helpt!

Eerder is al duidelijk gemaakt dat dit recht lang niet in alle cliëntsituatie verzilverd kan worden, tenzij het drama een publieke bekendheid krijgt.

De Jeugdzorg kan zich de luxe niet veroorloven om “hulp op maat” te bieden of zoals zo mooi wordt gesteld een op de opheffing van de problematiek van de jeugdige afgestemd zorgaanbod!

Men mag al blij zijn als ergens geen wachtlijst bestaat!

4. Epiloog.

Concluderend menen we te mogen vaststellen, dat de harde periode van de jaren 70 en 80 noodzakelijk is geweest om een culturele omslag te realiseren in het traditionele denken over de rechtspositie van cliënten, de minderjarigen voorop in de achter ons liggende periode, ons hier vooreerst beperkend tot de bewoners van de tehuizen in het noorden des lands.

4.1. Van een “vechtcultuur” naar een beleids – en overlegcultuur.

Na de “vechtcultuur” ontstond geleidelijk aan vanaf ongeveer 1992 een overlegcultuur.

De doelstellingen zijn en blijven echter dezelfde, zij het dat vanaf de oprichting van de SMN voor een andere strategie en benadering is gekozen.

4.2. Clientondersteuning: dankzij of ondanks de Wet op de Jeugdzorg?

Die mogelijkheid werd ons trouwens al vóór de invoering van de Wet op de jeugdzorg van officiële zijde mogelijk gemaakt. Of is het beter om het verschil helder te krijgen tussen *dankzij* of *ondanks* die wet?

De vraag of en in welke mate de beleidsdeclinatie van de SMN als cliëntenorganisatie in de diverse voorafgaande situaties zin, nut en betekenis heeft gehad, kan niet volmondig bevestigend te worden beantwoord.

Het mag ook gezegd zijn dat de BM, later de SMN vanaf 1993, in die tot op heden voortgaande advies – en verlegcultuur zich eveneens goed thuis voelde en nog steeds voelt.

4.3. De noodzaak van nuancering van het verleden.

Desondanks moet tegelijkertijd worden opgemerkt dat de resultaten door de jaren heen van de inspanningen en de betrokkenheid aan grondige twijfels onderhevig zijn. Dat laatste heeft niet alleen met onszelf te maken maar ook met de (politieke) tradities en de nu eenmaal zo gegroeide (ambtelijke) overlegstructuur enerzijds, en andere door met name de professionele jeugdhulpverlening nooit ter discussie gestelde positie en functioneren van een cliëntenorganisatie als de SMN anderzijds. Nuancering voorkomt zelfoverschatting.

4.4. Vechten voor je plaats!

Het is ook duidelijk geworden dat als cliëntenorganisatie in de jeugdzorg moet vechten voor iedere millimeter terreinwinst. Als zodanig krijgt je als cliëntenorganisatie niets cadeau. Het moet ook te worden onderkent dat anno 2006 het lang nog niet een richting van een waardige plaats en positie is op gegaan. De positie van de SMN nog daargelaten hebben de cliëntenorganisaties in het algemeen dat eensdeels aan zichzelf te wijten.

Door de vrijwilligheid, en dus de onvoldoende maatschappelijke en politieke status van dit werk, ontbreekt het bij de meeste organisaties aan werkelijk alles.

Te noemen valt vooral de niet betaalde en /of gesubsidieerde deskundigheid, soms de geloofwaardigheid, en een duidelijke organisatie, die noodzakelijk is om door de (regionale) overheid te overtuigen. Van een cliëntenorganisatie mag worden verwacht dat het – inclusief met behoud van de eigen bevoegde identiteit – goed werk aflevert ten behoeve van de clientondersteuning en de collectieve belangenbehartiging.

4.5. De betrekkelijkheid van de ervaringsdeskundigheid.

Persoonlijke ervaringen uit het eigen verleden met de jeugdzorg betekent nog niet dat een cliënt aanspraak kan en mag maken op de titel “ervaringsdeskundige”.

Deze kwalificatie wordt maar te pas en te onpas in de wereld van cliënten, met name bij het LCFJ gebruikt. Hoedt u in dit opzicht voor eigendunk! De eigen ervaring is bovendien vaak toegespitst op een zeer klein onderdeel van de totaliteit, en kan derhalve maar al te gemakkelijk leiden tot tunnelvisie.

Een heldere formulering van dit “verschijnsel” is meer dan geboden!

4.6. Tot slot: de BM en de SMN als de enige bestaande én werkende organisatie!

Hoe dit ook zij, is het noorden des lands tot op heden ruim bedeed (geweest) aangaande de bemoeienissen en de betrokkenheid - al of niet gevraagd - van de BM en de SMN.

Er is geen provincie te noemen, die zowel in het verleden een dermate lange traditie heeft opgebouwd, en ook geen enkele organisatie die zo *actief* is geweest én zal blijven, als de SMN in de drie noordelijke provincies! Dat laatste – om aan alle verwarring rond dit begrip een einde te maken - heet inderdaad terecht ervaringsdeskundigheid. Door deze volgehouden enkelvoudigheid wordt de door meerdere provincies gehanteerde meervoudigheid niet begrepen.

4.7. Tot slot wederom: het Verwey- Jonker Instituut 1999.

Op dit punt belanden we tot slot weer bij de aan het begin van dit jaarverslag getrokken conclusie van het Verwey - Jonker Instituut naar aanleiding van een verricht onderzoek in 1999 onder de naam “*Er gaat niets boven vertrouwen!*”:

“Er is alle reden om zuinig te zijn op de SMN!”

JAARVERSLAG 2007

HOOFDSTUK I.

Inleiding.

Hoofdstuk I. Inleiding.

1. Een meer doorlopende evaluatie van lopende feiten en ontwikkelingen, aangegeven in het voorafgaande jaarverslag.

De SMN heeft zich voorgenomen om met het oog op het beter voor de lezer kunnen volgen van de ontwikkelingen per jaar, een in samenhang met voorgaande jaren meer doorlopende beeldvorming in deze tot stand te brengen. Dat bevordert de continuïteit.

Dat betekent met name dat allereerst de inleiding van het vorige jaarverslag in dit jaarverslag 2007 zal worden behandeld, zodat de resultaten van de al of niet geslaagde voornemens voor de lezer nog zichtbaarder worden.

1.1. Noodgedwongen minimalisering van de aandacht voor de eigen organisatie, als gevolg van het aandeel in de collectieve belangenbehartiging.

Door de invulling in 2007 van de gezamenlijke en gelijktijdige uitoefening van de functies van de intensieve individuele en de collectieve belangenbehartiging, waren we wel gedwongen om de aandacht voor de organisatie zelf te minimaliseren.

Als het niet de bedoeling kan en mag zijn om ons in alle vrijwillige edelmoedigheid te gaan opofferen, dan zal vanaf 2008 daarin een grondige verandering moeten komen.

2. Relatieve vermindering van de financiële druk op de SMN – activiteiten, dankzij de provincie Drenthe!

Ook in 2007 bleek de nijpende druk op de uitgaven. Een relatieve verlichting is echter ontstaan – en daar zijn we bijzonder verheugd over! – door de extra jaarlijkse subsidie van de provincie Drenthe (*E 1.964,-*)

Deze verhoging zou in 2008 best eens het (financiële) verschil kunnen gaan uitmaken, in ieder geval de bereidheid van onze kant vergroten, wat betreft de samenwerking tussen Zorgbelang Drenthe en de SMN. We kunnen per slot van rekening niet meer doen wat ons financieel mogelijk wordt gemaakt.

2.1. Stopzetting landelijke collectieve belangenbehartiging en de gunstige gevolgen ervan voor de regionale cliënten.

Het is inmiddels algemeen bekend dat de SMN is opgehouden om verder deel te nemen aan de activiteiten van het LCFJ. Wij verwijzen overigens in deze naar het desbetreffende hoofdstuk.

Deze stopzetting maakt weer de weg vrij voor meer aandacht voor onze zelf als organisatie, en vooral voor de cliënten in de drie noordelijke provincies in het kader van de individuele clientondersteuning.

Van die kant namen de kritische geluiden over de ontoereikendheid van die clientondersteuning, gevoegd bij de onbereikbaarheid van de SMN vanwege de uitbreiding van de collectieve belangenbehartiging de afgelopen twee jaar alleen maar toe.

3. Extra aandacht voor het (doen) opstarten of het vervoeren van verweer tegen kindschadelijke omgangsregelingen.

Het is al enkele jaren bekend dat de puur familierechtelijke gronden voor het inwilligen van een verzoek van de niet- verzorgende ouders prevaleert boven de specifieke opvoedings- en ontwikkelingsbelangen van het bij een bedreigende omgangsregeling betrokken kind.

De Raad voor de kindbescherming stelt systematisch dat het niet hebben van een omgang tussen het kind en de niet-verzorgende ouder, schadelijke gevolgen kan hebben voor de emotionele ontwikkeling van het kind. Er zijn en toenemend aantal verzorgende ouders die daar beslist heel anders over denken. Wat deze omgangsregelingen betreft verwijzen wij naar het Jaarverslag 2006 en het desbetreffende hoofdstuk van dit jaarverslag.

4. Verdere toename van de betrokkenheid van de SMN met het aantal (hang- en probleem) jongeren.

In 2007 is het aantal (hang – en probleem) jongeren ten opzichte van het jaar ervoor wederom toegenomen. De oorzaak is ons voldoende bekend.

Het betreft niet alleen jongeren uit een gebroken gezin, maar ook jongeren uit gezinnen waarbij normen en waarden weinig of geen rol spelen. Dit heeft tot gevolg interne gezagproblemen, hetgeen ook in extern opzicht tot uiting komt in schoolverband (structureel) spijbelgedrag en anderszins.

Er is ernstig overwogen om met deze jongeren in gestructureerd verband annex jongerenparticipatie aan de slag te gaan. De financiële middelen zijn echter ontoereikend om dit doel gerealiseerd te krijgen. Wij verwijzen in dit opzicht naar jaarverslag 2006 (Inleiding /pag.4 / 2.2. en 2.2.1.).

5. De pogingen in 2007 van de samenwerking tussen de SMN en de drie noordelijke Zorgbelangen.

In 2007 zijn de pogingen om tot een samenwerking te komen met de drie noordelijke Zorgbelangen min of meer blijven steken in het uiten van goede bedoelingen over en weer.

Voor het overige is - ook weer in 2007 - gebleken dat niemand haast heeft of maakt.

Het lijkt er overigens wel op dat de ernst en daarmee de bereidheid om met Zorgbelang Drenthe te beginnen met een concretisering, het sterkste is. Dat laatste heeft te maken met de extra subsidie uit deze provincie, die voor een verdere speciale invulling kan worden gereserveerd.

Wij verwijzen in dit opzicht naar Jaarverslag 2006 / Hoofdstuk 1 / pag. 4/ par.3 e.v.).

5.1. Gedeeltelijk beëindiging van de interne crisis met betrekking tot het evenwicht tussen de individuele en de collectieve belangenbehartiging.

De problemen tussen het SMN- bestuur onze Cliëntenraad, die aanvingen in 2005 naar aanleiding van de vergroting van ons aandeel in de landelijke en regionale collectieve belangenbehartiging zijn in 2007 opgelost.

Minder problemen leverde een eventuele vergroting van het aandeel in de regionale collectieve belangenbehartiging, aangezien deze dichterbij huis is en alsnog nog te overzien.

6. De blijvende onvoldoende erkenning en waardering voor de (collectieve) cliëntactiviteiten van de SMN.

In 2007 is – wederom– gebleken dat er weinig formele erkenning en waardering is blijven bestaan voor de algemene inbreng, waaronder vooral *de signaleringsfunctie*, van de SMN.

Gebleken is dat de provincie de zorgelijke signalen via de regioadviseur van het LCFJ wil “uittillen” vanuit de regio’s naar het landelijke. Maar in de praktijk lijkt de provincie daarin geen rol van bete-

kenis te willen spelen, waaruit haar eigen beleidsverantwoordelijkheid zou moeten te blijken.
Wij verwijzen in dit opzicht naar Jaarverslag 2006 / Hoofdstuk 1 / pag. 5 / par. 4.1. en par. 8 t/m. 8.5.

7. De opgehouden schijn van kwaliteitsverbeteringen in het zorgaanbod, ondanks de provinciale pretenties.

Ook in 2007 werd deze schijn, in weerwil van de schoonschijnende pretenties, hoog gehouden. Een terechte vraag is of cliënten ook zelf invloed hebben mogen uitoefenen op de samenstelling en de formulering van de vragen in de C- toets van de professionele instanties. Alleen de administratie en de digitalisering lijken een verbetering op papier te zijn. Deze kritische geluiden zijn ook te horen in professionele kring. Al het andere – en waar het de (minderjarige) cliënten wezenlijk om gaat ! – is in de cliëntpraktijk onveranderd gebleven.
Wij verwijzen in dit opzicht naar Jaarverslag 2006 / Inleiding / pag./ 7 / par.6.3. t/m/ par. 7.2.

8. Recapitulatie en evaluatie van de actie- en aandachtspunten van de SMN in jaarverslag 2006.

8.1. Sombere verwachtingen inzake een groeimodel voor de organisatie van de SMN in de komende jaren.

De SMN verwacht gezien de ongeïnteresseerde externe houding geen mogelijkheden om onze organisatie op zich te laten mee - of doorgroeien. Daarmee valt of staat onze mogelijkheden, laat staat een bereidheid, om in regionaal collectief verband, althans wat Groningen en Fryslân betreft, verder (financieel) te investeren, dan uitsluitend onder de huidige financiële omstandigheden mogelijk is.
Wij verwijzen in deze naar jaarverslag 2006 / Inleiding / pag.11 / par. 2.

8.2. Geen gecombineerde cliënt- en klachtondersteuning in de vorm van een samenwerkingsovereenkomst tussen SMN en de drie noordelijke Zorgbelangen.

In 2007 werd geen verdere actie ondernomen om een gecombineerde cliënt- en klachtondersteuning nader uit te werken. De SMN is niet verder gekomen dan wat op dit punt op papier staat en in de Drentse situatie nog slechts moest worden ondertekend. Aangezien we ook over dit samenwerkingsverband hebben gehoord gaan we er vanuit dat deze behoefte aan een gecombineerd verband niet (meer) wordt gedeeld. Er resteert de SMN niets anders dan dus haar eigen *Bureau Klachtondersteuning Jeugdzorg* handhaven en uit te breiden.
Wij verwijzen in deze naar Jaarverslag 2006 / Inleiding / pag.11 / par.3, 3.3. en 4.1.

8.2.2. Verdere samenwerking met de provinciale consulenten en die van de Zorgbelangen.

In 2007 werd de samenwerking tussen de SMN en de noordelijke consulenten verder vorm gegeven. De SMN is uiterst tevreden over deze constructieve contacten, en zal deze, de doelstellingen en de resultaten nog daargelaten, graag in 2008 graag voortzetten.

8.2.3. Stopzetting deelname aan de activiteiten van het LCFJ.

Gezien de kritiek van de SMN op het bestuur LCFJ werd in 2007 het aandeel van de SMN beëindigd. Wij verwijzen in deze naar Jaarverslag 2006 / Hoofdstuk I / pag. 13 / par. 5, alsmede naar het desbetreffende Hoofdstuk in dit jaarverslag *De Landelijke collectieve belangenbehartiging*

10. Onderzoek naar de financiële besparingen als gevolg van het vrijwilligerswerk van de SMN.

In jaarverslag 2006 (Hoofdstuk II / pag. 15 / par. 2.2.1.) was al aangekondigd dat de SMN een onderzoek zal gaan doen naar de besparingen op het provinciale budget jeugdzorg van het vrijwilligerswerk van de SMN.

In 2007 waren voor dat doel nog niet alle (financiële) gegevens binnen, dus wordt dit onderzoek verzet naar 2008. Wij verwijzen ook in dit opzicht naar het jaarverslag 2006.

10.1. Voorzichtige prognose 2007. Besparing van E 85.000,= op jaarbasis.

Het is evenwel mogelijk om aan de hand van de *bestaande* gegevens wel een – zij het voorzichtige - prognose te berekenen.

Uitgaande van het huidige financieringsstelsel, met name met betrekking tot de (residentiële) verzorgingskosten, de pleegkosten, (dagverpleegprijs) en de kosten voor de uitvoering van een maatregel, incl. de gemoeide tijdseenheden per kind / gezin beschikbare criteria in het kader van de uitvoering van de caseload, kan aan de hand van de preventieactiviteiten van de SMN op jaarbasis in ieder geval worden gerekend op een besparing van ongeveer E. 85.000, =

Het gaat hierbij om een *richtinggevende* besparing. Een nauwkeuriger en meer gedetailleerde berekening zal een nader aangezuiverd inzicht moeten gaan geven.

JAARVERSLAG 2007

HOOFDSTUK II.

De centrale organisatie

Hoofdstuk II. De centrale organisatie

1. Het bestuur van ervaringsdeskundigen per 31 december 2007.

Op 31 december 2007 bestond het bovenregionale bestuur van de SMN uit 8 leden, (tegenover 2006 van 10 bestuursleden) tevens ervaringsdeskundigen, waarvan 4 vrouwelijke, verspreid over de drie noordelijke provincies.

Twee bestuursleden hebben zich uit onvrede over de bestuurlijke gang van zaken in 2007 terug getrokken, zodat het aantal bestuursleden per 31 december 2007 is blijven stekken op 8.

1.Provincie Groningen-----	3 bestuursleden
2.Provincie Drenthe-----	3 bestuursleden
3.Provincie Fryslân-----	2 bestuursleden

Totaal aantal bestuursleden per 31 december 2007.....8 bestuursleden

1.1. Streven naar bestuurlijke verjonging: begin van een succes!

In de loop van augustus tot november 2007 hebben zich 4 aspirant -gegadigden aangemeld, die voor een bestuursfunctie in aanmerking willen komen. De leeftijd varieert van 23 tot 41 jaar.

Bestuursleden kunnen niet zijn die personen ten aanzien van wie de clientondersteuning nog niet is afgerond en afgesloten. Op bovengenoemde datum waren zij nog niet officieel als zodanig benoemd.

Eerder hadden we ons voorgenomen om de leeftijdsgrens van bestuursleden omlaag te krijgen in verband met de "houdbaarheidsdatum" van onze organisatie, en dat nieuw bloed zonder meer al als noodzakelijk wordt beschouwd.

Als alles blijft lopen zoals gehoopt en verwacht, dan is volgend jaar het bestuur verjongd.

Daarmee is tevens dit interne conflictonderdeel met de Cliëntenraad SMN opgelost.

2. Het aantal medewerkers per 31 december 2007.

Op 31 december 2007 bestond de SMN uit 7 medewerkers, waaronder:

- 3 medewerkers met een volledige dagtaak en inzetbaarheid.
- 2 medewerkers ten behoeve van de taakinfilling van de werkgroep *Signalering & Onderzoek in de Jeugdzorg en het Familierecht*, in een deeltijdverband vanwege betaald werk.
- 2 medewerkers op afroep.

2.1. Het aantal werkuren per week van de drie vaste cliëntondersteuners.

De drie medewerkers met een volledige inzetbaarheid, vervullen gezamenlijk de individuele belangen-

behartiging voor gemiddeld 152 uur per week.

Dat houdt in dat ieder afzonderlijk om en nabij 51 uur per week als vrijwilliger ondersteunende cliëntactiviteiten verricht. Onder de werkzaamheden per dag worden tevens gekend de avondtelefoon van 19.00 uur tot 21.00 uur, en gedurende de weekeinden i.v.m. de lopende omgangsbegeleiding en – advisering, en mogelijke crisissituaties. Normaliter echter duren de telefonisch contacten met cliënten gezien de doorgaans emotionele lading tot ongeveer 22.30 uur.

2.2. De aanvullende taakstelling van de Werkgroep Signalering & Onderzoek in de Jeugdzorg en het Familierecht (Werkgroep S & O).

Naast de thematisch – exemplarische onderzoek in uiteenlopende cliëntzaken heeft de werkgroep vanaf 2007 naast de al bestaande taakstelling tot extra taak om de binnenkomende cliëntdossiers te toetsen aan de vraag en het geformuleerde verzoek van deze cliënten om clientondersteuning.

Aldus kan het voorkomen dat het verzoek na lezing van het dossier dient te worden geherformuleerd of dat deze moet worden voorzien van een aanvullend advies (van afwijzing) aan het bestuur en de cliëntenraad SMN.

Het achterliggende doel is om daar waar mogelijk en noodzakelijk de instroom te beperken.

2.2.1. Reden van afwijzing van een verzoek van de cliënt.

Wat een afwijzend advies betreft gaat het om gecompliceerde cliëntzaken, waarbij het bestuur van mening is dat het professionele zorgaanbod op zich geen aanleiding geeft tot kritiek, maar dat het verzet van de cliënt puur gelegen is in zijn of haar persoonlijkheidsstructuur, dan wel dat kan worden ingeschat of en in welke mate de professionele zorgaanbieder een veiligheidsrisico te duchten valt, of anderszins een gevaar kan oproepen.

2.3. Het zelfstandige recht van signalering door de gebleken nutteloosheid van de door de SMN gerapporteerde zorgelijke signalen van en rond (minderjarige) cliënten.

Ook weer in 2007 is geconstateerd dat het verzamelen en uitbrengen van zorgelijke signalen van cliënten, gezien de inerte reacties van de kant van de provincie en de Inspectie Jeugdzorg vrij zinloos is. Er is veel werk gemoeid om deze signalen te structureren. Voor dat doel ware het wenselijk, dat een onderzoeksbureau op provinciaal niveau hiermee aan de slag zou gaan.

De financiële middelen zijn bovendien ontoereikend geworden om op een verantwoorde wijze – tijd en gelegenheid nog daargelaten – dit vol te houden.

2.4. De regionale advies – en aanspreekpunten van de SMN in de drie noordelijke provincies

Per 31 december 2007 is het aantal advies- en aanspreekpunten van de SMN vergeleken met 2006 met twee toegenomen, namelijk:

Gemeente Groningen.....	1.
Provincie Groningen (Winschoten).....	2.
Provincie Fryslan (Leeuwarden).....	2.
Provincie Drenthe (Assen en Hoogenveen).....	2.

Totaal aantal advies- en aanspreekpunten.....7.

2.5. Resultaten van de voornemens en de actiepunten van jaarverslag 2006 in 2007.

2.5.1. Met betrekking tot het bestuur

Het bestuur is reeds behandeld in per. 1 en 1.1. van dit hoofdstuk.

Wat betreft het in jaarverslag 2006 genoemde bovenregionale bestuur hangt een verdere invulling en uitwerking af van twee factoren:

1. De verdere ontwikkelingen in 2008 met betrekking tot de gesprekken met drie noordelijke Zorgbelangen, ingeval van een gestructureerde overeenkomst tot samenwerking en de organisatorische soort en vorm van de *status aparte* van de SMN. (Het begin van) een Platform, bestaande uit meerdere geleidingen, zoals die van Balans (alhoewel die kans desgevraagd als zeer gering moet worden beschouwd), zoals in 2007 een onderwerp van discussie is geweest.
2. Of alsnog een eigen (Noordelijk? Platform, al of niet ieder de eigen rechtsvorm behoudend maar met gemeenschappelijke en of afzonderlijke doelstellingen, ingedeeld, aangepaald en samenwerkend zich verbindend met drie noordelijke Zorgbelangen. Dat vraagt wederzijds om een heldere cliëntgerichte visie over de jeugdzorg. Hopelijk kan hierover iets meer worden gezegd in 2008.

2.5.2. Met betrekking tot de verspreiding van de bestaande ondersteuningsfuncties ter ontlasting van de taakstelling van de bestuursvoorzitter SMN (zie Jaarverslag 2006 / pag.20 / par. 2.8.2.)

Dit heikele punt vormde een van de geschillen tussen bestuur en Cliëntenraad SMN dat in 2007 zeer tot wederzijdse voldoening werd opgelost.

Bestuur en Cliëntenraad SMN hebben zich in 2007 voorgenomen om verdere concrete voorstellen uit te werken, waarbij rekening houdend met de bestaande beperkte capaciteit en inzet van mensen.

Bij de keuze en de aanstelling van nieuwe bestuursleden en vrijwilligers / ervaringsdeskundigen zal meer worden gelet op de professionaliteit en de achtergronden van de kandidaat, in relatie tot de beroepskwaliteiten, zodat wijzigingen in doel en inzetbaarheid op een efficiëntere en meer evenwichtige wijze op elkaar kan worden afgestemd. De bestuursvoorzitter is hiermee akkoord gegaan.

2.5.3. Met betrekking tot de advies- en aanspreekpunten.

In jaarverslag 2006 was aangekondigd dat wij een trainingsprogramma zouden opzetten voor kandidaten, die de wens ter kennis hebben gegeven om als advies- en aanspreekpunt te willen dienen.

Dit voornemen vormt een onderdeel van de professionalisering van de clientondersteuning aan de voordeur. In 2007 moesten we de verdere activiteiten op dit gebied stil leggen in verband met de vergroting van het aandeel in de collectieve belangenbehartiging.

In 2008 zullen wij de draad weer oppakken en dan verder gaan op het punt waar we in 2006 zijn opgehouden. Wij verwijzen in dit opzicht naar Jaarverslag 2006 / pag.20 / par. 2.8.3.

2.5.4. De relatie SMN – Zorgbelangen.

Wij verwijzen in dit opzicht naar het desbetreffende hoofdstuk over de *regionale collectieve belangenbehartiging* van dit jaarverslag

JAARVERSLAG 2007

Hoofdstuk III.

De landelijke & regionale

collectieve

belangenbehartiging

in 2007

Hoofdstuk III. De landelijke en regionale collectieve belangenbehartiging in 2007.

1. Inleiding.

In de 2de helft van 2007 is veel beroering ontstaan over het geconstateerde ontbreken van een democratisch besluitvormingsproces, en de hiermee verband houdende ondemocratisch genomen beslissingen van de kant van het bestuur van de Landelijke Cliëntenforum Jeugdzorg (LCFJ), en de houding jegens de betrokken personen en organisaties.

In dit geval gold het weer de heimelijke benoeming van een regioadviseur LCFJ voor de drie noordelijke provincies en Overijssel. Terwijl het jaar 2007 zo goed was begonnen!

2. Functies van de SMN in het LCFJ in 2007.

In de 1ste helft van 2007 bestonden de taken van de SMN in de persoon van de bestuursvoorzitter, J.W. Faasse, uit de volgende functies:

1. *Coördinator van de werkgroep Beter Beschermd van het LCFJ;*

Onderdeel ervan vormde de voorbereiding voor wijziging van de Wet op de jeugdzorg.

In die hoedanigheid werd door de SMN het voorstel gedaan, en door het bestuur LCFJ overgenomen, om de wettelijke begripsomschrijving van "de cliënt" te differentiëren.

Faasse heeft daartoe een schriftelijk voorstel ter tafel ingediend. Deze werd aangenomen.

2. *Coördinator van de Werkgroep Wet op de Jeugdzorg;*

3. *Vertegenwoordiger en gesprekspartner namens het LCFJ bij het Ministerie van Justitie;*

4. *Vertegenwoordiger namens het LCFJ in de pilotgroep Afstemming Werkwijze in de Keten, als programma-onderdeel van het Beleidsprogramma Beter Beschermd van het Ministerie van Justitie.*

Jan Faasse heeft met veel enthousiasme, energie en op voet van gelijkwaardigheid deelgenomen aan deze pilotgroep. Hij was overigens van mening dat de afstand tussen het LCFJ en de pilotgroep te groot was.

Teveel belangrijke cliëntgerelateerde zaken passeerden niet of onvoldoende het LCFJ.

Om die reden heeft hij op eigen initiatief een soort van naslagwerk samengesteld en nader uitgewerkt (5x), dat per vergadering van de gelijknamige werkgroep van het LCFJ tussentijds kon worden besproken.

3. Procedurele bezwaren tegen de ondemocratische besluitvorming van het LCFJ- bestuur.

Totdat werd geconstateerd dat het bestuur LCFJ als het ware een eigen leven leidde.

Er werden zelfstandige bestuursbeslissingen genomen, waaronder de heimelijke benoeming van de regioadviseur LCFJ, en de enige relatie met de Cliëntentafel bestond in dit opzicht slechts uit de lou-tere mededeling achteraf van deze genomen bestuursbeslissing.

Als hapklare brokken voorgeschoteld. Overigens moesten de via een advertentie in de Volkskrant opgeroepen andere kandidaten voor de overige provincies *na* haar informele benoeming wél aan de sollicitatie-eisen voldoen!

De SMN in de persoon van Faasse heeft zelfs de sollicitatie-eisen alsnog ter plaatse laten aanscherpen.

3.1. Inhoudelijke bezwaren tegen de ondemocratische benoeming van de regioadviseur.

3.1.1. Willekeurig samenraapsel van regionale functies van de regioadviseur LCFJ voor het noorden.

Zoals eerder gezegd werd buiten de leden van de cliëntentafel om door het bestuur LCFJ een regioadviseur aangesteld voor de drie noordelijke provincies en Overijssel.

Deze heeft geen sollicitatieprocedure doorlopen, zoals waaraan later de andere gegadigden zich wel moesten onderwerpen.

Aldus kleefden alleen al in puur procedureel opzicht al wat “schoonheidsfoutjes”. Maar achteraf bleek dat deze regioadviseur voor zichzelf andere nevenactiviteiten ondernam, die niets met het doel en haar functioneren als regioadviseur te maken hadden. Een ongeoorloofde belangenvervaging en – verstrengeling.

3.1.2 Geen kwaliteitsprofiel regioadviseur wegens ontduiken van de sollicitatieplicht.

Aangezien zij geen sollicitatieprocedure behoefde te doorlopen kon men na haar functieaanvaarding er gewoon op zitten te wachten dat het fout zou gaan.

Het zou spoedig gaan blijken dat de regioadviseur totaal voor de functie ongeschikt zou zijn. Dat bleek al vanaf het begin van haar functie- invulling in toenemende mate.

Maar de klok wás niet meer terug te draaien. Als het LJCF – bestuur haar voortijdig alsnog zou ontslaan dan had men een stevig arbeidsrechtelijk conflict.

Dat was de kern van het conflict. En niet dat de SMN zomaar wat dwars lag of ligt!

3.1.3. De aan Zorgbelang identieke taken van de regioadviseur LCFJ.

Deze bestaat uit de volgende door elkaar lopende functies

- *De organisatie van de collectieve belangenbehartiging in de drie noordelijke provincies,*
- *Het adviseren van cliëntenraden en jongerenraden*
- *Inventariseren wat cliëntenraden en jongerenraden nodig hebben, bijvoorbeeld op het gebied van facilitering of de deskundigheidsbevordering*
- *Het opzetten en onderhouden van regionale – provinciale platforms*
- *Het bieden van deskundigheidsbevordering van de cliëntenraden – jongerenraden en de platforms*
- *Signaleren van trends, ontwikkelingen en behoeften van cliëntenraden en jongerenraden richting provincie en op landelijk niveau.*

Herschikken we uit deze veelheid van een willekeurig aantal deelfuncties, dan komt men tot drie overigens onuitvoerbare taken, namelijk ten aanzien van:

3.1.3.1. De taakstelling van de regioadviseur LCFJ ten behoeve van de Cliëntenraden in de (geïndiceerde) jeugdzorg.

Zoals gezegd heeft de regioadviseur daar niets te zoeken. De oprichting en instandhouding van een cliëntenraad behoort bij uitsluiting van derden tot het wettelijke beleidsverantwoordelijkheid van de Raad van Bestuur.

Dat laatste is een bij de wet bepaalde verantwoordelijkheid dat wordt bevestigd middels de Statuten en een Huishoudelijk Reglement.

Ook de bevordering van de deskundigheid van de leden van de Cliëntenraad en het faciliteren (wat dat

ook exact moge inhouden!) is een exclusieve taak van de Raad van Bestuur. Mocht de Raad van Bestuur hierin falen dan wel in gebreke blijven, zo stelt de Statuten, dan staat voor de Cliëntenraad de rechtsgang open bij de Kantonrechter.

3.1.3.2. De organisatie van de collectieve belangenbehartiging in het Noorden, waaronder het oprichten van een Provinciaal Platform van Cliëntenorganisaties.

Ook daarin is voor de regioadviseur geen taak weggelegd. Alleen al omdat deze taak van provincie-wege in eerder stadium is toebedeeld aan de drie noordelijke Zorgbelangen.

Daar komt bovendien bij dat deze regioadviseur tijdens haar periode als vertegenwoordiger van de Drentse organisatie TYRO bepaald niet stond te trappelen om eenzelfde Platform mee te helpen oprichten.

3.2. Verweerschriften van de SMN d.d. 10 april 2007 en 8 mei 2007.

Op deze data heeft de SMN een tweetal verweerschriften in gediend namelijk

- bij de provinciale Staten van de drie noordelijke provincies,
- bij de drie directeuren van de drie noordelijke Zorgbelangen en
- bij de directeuren van de Jeugdzorg in de drie noordelijke provincies.

Allen bevestigden desgevraagd de visie in deze van de SMN, of, op z'n zachtst gesteld "*er erg ongelukkig mee te zijn*".

De SMN heeft ook duidelijk gemaakt behoorlijk kwaad te zijn op de drie noordelijke provincies, en dat dezen hun eigen regionale cliëntenbeleid hebben ingeruild voor een vaag en verder reikend landelijk doel. Zich daarbij zeer ten onrechte beroepend op – zoals altijd weer het credo luidt – het belang van de cliënten in de jeugdzorg!

3.2.1. Helemaal geen 'interne aangelegenheid' maar een rechtstreekse en ongevraagde inmenging in de provinciale aangelegenheden.

Als de Gedeputeerde van de Provincie Groningen *achteraf* tot de conclusie komt, dat hier sprake is van "*een interne aangelegenheid van het LCFJ en de SMN*", en dus in de trant van "*daar hebben wij als provincie niets mee te maken*" dan gaat de Gedeputeerde er aan voorbij, dat deze beslissing het provinciale Cliëntenbeleid jeugdzorg van de eigen provincie (en de beide andere provincies) rechtstreeks raakt. Erger nog: de Gedeputeerde snapt niets van haar eigen Cliëntenbeleid jeugdzorg, kent de tradities en de ontwikkelen niet in de eigen provincie van de laatste vier jaren, of kent deze wel maar denkt voor weinig geld (het kost de provincie geen cent extra!) de plaatselijke organisaties maar gemakshalve te kunnen schofferen.

3.2.2. De beslissing van de Provincie Groningen, vervat in het uitvoeringsprogramma jeugdzorg 2008.

In dit Uitvoeringsprogramma Jeugdzorg 2008 werd door de provincie de samenwerking en de afstemming tussen de regioadviseur en het regionale thuisfront als volgt beslist:

"Deze provincies zijn met het LCFJ overeengekomen dat er een goede afstemming plaats vindt,

zodat de activiteiten van de provinciale en regionale consulenten (= regioadviseur) elkaar versterken"

en dat

"De jeugdzorgconsulent bundelt de signalen uit de cliëntenorganisaties voor de jeugdzorg, uit de cliëntenraden van de jeugdzorginstellingen en van de jongeren zelf".

Een grotere onzin is niet denkbaar. Er valt helemaal niets te versterken! Verwachten de provincies nu echt dat dit "uittillingsverhaal" berust op een zorgvuldige afweging en afstemming van landelijke en regionale taken?

Het is alleen maar slim bedacht door de heer Lankhorst uit puur financiële overwegingen. Niemand van de regionale partners, zelfs niet de Zorgbelangen, werd vooraf hierover noch het LCFJ noch door de provincie vooraf benaderd, noch de SMN, noch de drie noordelijke zorgbelangen.

3.3. Met betrekking tot "het faciliteren en de deskundigheidsbevordering" van de Cliëntenraad.

Als er met betrekking tot de cliëntenraden ook maar iets geregeld zou moeten worden, zoals bovenstaand is aangegeven, dan is de zorgaanbieder het eerste bij de wet vastgestelde aanspreekpunt. De verhouding tussen en Cliëntenraad en de Raad van Bestuur is onvervreemdbaar, en is in feite een *contract tussen twee partijen*.

De Cliëntenraad heeft tot taak om ten overstaan van de zorgaanbieder de belangen van de cliënten in de geïndiceerde zorg / van de cliënten van de betreffende zorginstantie te behartigen. En niet verder. Inmenging van derden - hier ook nog eens ongevraagd - door de regioadviseur in opdracht van het LCFJ - bestuur, is uit den boze en onrechtmatig.

Dat juist is de *kern* van de problematiek dat Peter Lankhorst van het LCFJ maandenlang heeft trachten te omzeilen tijdens de daaraan volgende mediation met de MN.

3.3.1. De vaststelling over en weer van de rechten en de plichten vervat in de Statuten.

De meest wezenlijke elementen van het omgaan, wat betreft de uitvoerende verantwoordelijkheid van de bestuurder, in geval deze in zijn taken tekort de cliëntenraad tekort schiet, is terug te vinden in de Statuten en het Huishoudelijk Reglement.

Daarin staat ook exact vermeld dat de gang naar de Kantonrechter voor de Cliëntenraad openstaat, in geval van een uitzichtloos conflict tussen de Cliëntenraad.

Zelfs al zou het bestuur LCFJ inderdaad een deskundige adviseur voor dat doel hebben aangesteld, dan nog doet het niets op of af aan de rechtmatigheid van deze conclusie.

3.3.2. Het - ongevraagd - treden in de wettelijke bevoegdheden van de Raad van Bestuur door het LCFJ- bestuur.

Wat nog ernstiger is dat is de arrogantie van het LCFJ- bestuur tot uitdrukking komend in het kenmerkend door het LCFJ vastgestelde onvermogen van de Raad voor Bestuur, dat de persoon van de regioadviseur kan worden ingeschakeld in geval de Cliëntenraad het aan faciliteiten ontbreekt.

Of aan voldoende deskundigheid, laat staan "*het faciliteren van de cliëntenraad*" (wat deze term hier in 's hemelsnaam vermag in houden!)

3.3.3. Met betrekking tot de organisatie door de regioadviseur LCFJ van een Provinciaal Platform van cliëntenorganisaties,

Ook dit onderdeel van de taakstelling van de regioadviseur is klinkklare onzin. Het moet falen. Het is

gewoonweg niet uitvoerbaar. Het is bovendien ernstig omdat men een mislukking ervan van te voren al met grote zekerheid had kunnen vaststellen.

Het wordt nog cynischer als men bedenkt dat dezelfde regioadviseur in haar TYRO – periode in de provincie Drenthe er alles aan heeft gedaan om de eigen regionale initiatieven in die richting heeft helpen torpederen.

3.4. Maandenlange (!) mediation tussen het LCFJ – bestuur en de SMN.

Om uit de impasse te komen is maandenlang mediation beproefd. Het was bij voorbaat duidelijk dat het LCFJ – bestuur er helemaal niet uit wilde en ook niet kón komen.

Toch werd de schijn opgehouden, al was het maar om naar buiten toe de schijn hoog te houden van goede wil te zijn.

Maar vlak voor de beslissende afrondingsdatum vond de heer Lankhorst de onkostenvergoeding van de mediator van de SMN ineens weer te hoog en gelaste hij het betreffende eindgesprek af.

Het was al bij al geen fraaie vertoning, vooral ook niet omdat achteraf pas bleek hoezeer deelname aan de landspolitiek waarvan hij jarenlang deel heeft uitgemaakt, corruptie in de hand kan werken.

Of misschien is *dat* juist politiek!

3.4.1. Beëindiging van de deelname van de SMN aan de activiteiten van het LCFJ.

Na maanden van onderhandelingen waren we het spuugzat. We bleven maar rondjes om elkaar draaien zonder uitzicht op een oplossing.

De weigering van het voorstel van – nota bene – de mediator van het LCFJ – bestuur om een andere regioadviseur voor het noorden aan te wijzen, maar dan in nauw overleg met de SMN en de regionale partners sloeg de deur definitief dicht en gingen partijen uit elkaar.

4. De regionale collectieve belangenbehartiging

We kunnen in dit opzicht heel kort zijn.

In 2007 zijn een paar gesprekken gevoegd tussen de bestuursvoorzitter van de SMN en de directeur van Zorgbelang Groningen. Dat was het eigenlijk wat betreft de regionale ontwikkelingen

4.1. De gevolgen van de beëindiging van de deelname van de SMN in LCFJ- verband voor het provinciale cliëntenbeleid van de drie noordelijke provincies.

Wat de gevolgen zijn per 31 december 2007 voor de drie noordelijke provincies en de drie noordelijke Zorgbelang en is vooralsnog nog niet geheel te overzien.

Wat de SMN betreft is onze motivatie om regionaal verder te gaan tot het nulpunt gedaald.

Wel zijn wij van mening dat het heeft geschort aan een onomwonden en concrete reactie van die kant. Men is gewoon aan de kant blijven staan om te zien hoe de strijd in voor – en nadeel van deze of gene verloopt.

Alsof wel daarmee wil uitdrukken, dat de SMN maar de hete kolen uit het vuur moet halen.

Tot slot lijkt het erop dat geen verdere initiatieven worden ontwikkeld, behalve dan een paar gesprekken “tussendoor”.

Het is nu aan de SMN om op haar beurt de verdere initiatieven van anderen maar af te wachten.

JAARVERSLAG 2007

HOOFDSTUK IV.

De individuele belangenbehartiging.

Hoofdstuk IV. De individuele belangenbehartiging.

1. Inleiding.

Inmiddels ontwikkelt zich een gigantische ophoping van cliëntzaken die deze herindeling op zich al noodzakelijk maakt. Een papierversnipperaars zou goede diensten kunnen bewijzen, Zij het dat het nogal eens voorkomt, dat na afleg van een dossier deze enkele jaren achtereen kan zijn opgeborgen, maar plotseling na een betrekkelijke periode van rust vanwege een opleving van dezelfde zaak weer tevoorschijn moet worden gehaald.

Dus terughoudendheid met het vernietigen (of te diep wegstoppen van dossiers is geboden!

2. Minder inzet in 2007 voor de individuele belangenbehartiging vanwege de vergroting van het aandeel in de collectieve belangenbehartiging.

De *individuele* belangenbehartiging heeft in 2007 minder aandacht gehad vanwege de evenredige vergroting van ons aandeel in de landelijke collectieve belangenbehartiging van het LCFJ.

Vanaf 2007 is het dan ook meer dan de voorgaande jaren duidelijk geworden dat je als organisatie in de jeugdzorg de van buitenaf opgelegde (financiële) beperkingen niet langer meer kan negeren, zonder met de harde feiten wordt geconfronteerd.

Dat houdt in dat je als ondersteuningsorganisatie van alles maar iets doet, zonder uitzicht op concrete resultaten per onderdeel.

In 2007 werd de behoefte sterker van meer beheersbaarheid in en controle op de in – en de uitstroom van cliënten. Daarbij spelen meerdere overwegingen om met de cliënten aan de slag te gaan een rol.

Een en ander heeft dan ook geleid tot de volgende maatregelen.

3. Opmerkingen van algemene aard betreffende de individuele clientondersteuning.

3.1. Het werken aan een aanspreekbare, hanteerbare en vooral een integere “cliëntomgeving” voor de jongere en het gezinssysteem in het kader van de interne en externe gezinscoaching.

Gedoeld wordt onder deze noemer: het creëren en uitvoeren van een cliëntgerichte bemiddeling door de omgeving, van familieleden, de school, de kerk en vooral *goedgezinde* en *betrouwbare* leeftijdgenoten. Dat laatste is bepaald geen overbodige opmerking!

De SMN hanteert al sinds 10 jaar puur op grond van cliëntervaringen een zelfstandige Eigen Kracht – project. Van de professionele benaming *Family Conference* waren wij niet op de hoogte

Deze ondersteuningvorm is gaandeweg als “van nature” ontstaan, vanuit de proefondervindelijke behoefte aan oplossingsgericht denken en handelen, met als uitgangspunt “*hoe kunnen we erger voorkomen?*”

3.1.1. Ontoereikende hulp in een vrijwillig kader? Dat klopt! Maar niet “*het niet willen meewerken aan een oplossing*”.

Ons zijn meerdere cliënten bekend die gedurende enige maanden hulp hebben gekregen in een vrijwillig kader. Daarbij dient de vraag zich aan of dit soort hulp zodanig geprofessionaliseerd dient te zijn overeenkomstig hulp in een gedwongen kader.

Onze ervaring is dat gestructureerde vrijwilligheid lang niet altijd werkt in bepaalde probleemgezinnen.

Opvallend genoeg gaat het hier om cliënten waarbij is gebleken dat in het kader van vrijwillige hulp aan deze "hulpvorm" nog te weinig aandacht wordt besteed, maar waarbij de Raad als grondslag voor een verzoek om een maatregel van mening is dat hulp in en vrijwillig kader niet tot het gewenste resultaat heeft geleid en andere middelen ter afwendig van de bedreiging ontoereikend zijn gebleken.

3.2. Toename van het aantal fysieke bedreigingen en de door de SMN genomen maatregelen.

In het dossier van meerdere verzorgende ouders, doorgaand de moeders, komt het veel te vaak voor dat deze fysiek worden bedreigd door de niet-verzorgende ouder of vanuit de omgeving van de laatste. Aangiften van bedreigingen bij de regiopolitie hebben in vele gevallen geen enkele zin.

Desondanks dient te bedreiging te worden opgeheven, *zonder* daarbij tegengeweld te gebruiken, tenzij moet worden gehandeld uit zelfverdediging conform een van de strafuitsluitingsgronden van het Wetboek van Strafrecht. (Overmacht / noodweer (exces).

De 2de lijnsgroep van de SMN grijpt dus alleen in bij situaties waarbij sprake is van vergeefse en terecht gedane aangiften bij de regiopolitie, waarbij de bedreigingen door de politie desondanks niet serieus worden genomen.

Preventieve handelingen zijn doorgaans in dergelijke vervelende zaken voldoende.

Het gaat hierbij vooral in noodgevallen aangeboden diensten, bijv. om een bedreigingen van buitenaf aan ons adres met redelijke middelen en overtuigingskracht te kunnen afwenden, dan wel garanties te verkrijgen dat dit niet meer zal gaan plaatsvinden.

3.2.1. Meerdere aangiften in 2007 bij de regiopolitie van verzorgende ouders zonder strafrechtelijke gevolgen,

In drie cliëntzaken hebben we in 2007 de desbetreffende personen die vergeefs aangifte hebben gedaan gewezen op de mogelijkheid om een art. 12 Rv – procedure (klacht op niet-vervolg) op te starten bij het O.M. of het Gerechtshof te Leeuwarden. Van die mogelijkheid was men van te voren niet op de hoogte (gesteld) via een advocaat.

Al was het alleen al uit hoofde van het zoeken naar rechtsbevrediging en garanties voor persoonlijke veiligheid dat alsnog rechtsmiddelen openstaan.

3.2.2. Het doen van valse aangifte uit strategische overwegingen.

Overigens ervaren wij ook regelmatig valse aangiften om de andere partij in een kwaad daglicht stellen en om aldus de Raad voor de kinderbescherming en /of de kinderrechter op het verkeerde been te zetten.

De SMN zal ten allen tijde ten overstaan van degene die valse aangifte heeft gedaan daarvan mededeling doen al of niet gevolgd door verwijdering uit het cliëntenbestand.

4. Functionele indeling van de individuele clientondersteuning (zie jaarverslag 2006 /pag. 17 / par. 2.4.1.)

In de verdeling van de functies in het kader van de clientondersteuning is in 2007 in zoverre een wijziging aangebracht dat het dossier eerst de werkgroep S & O passeert.

Deze maatregel is ook genomen aangezien de cliëntondersteuners hun handen al vol hebben met de lopende clientondersteuning, en de verlichting van de werkdruk in toenemende mate een bittere noodzaak is geworden.

4.1. Speciale aandacht voor de clientondersteuning in jeugdbeschermingszaken.

In geval van clientondersteuning in jeugdbeschermingszaken, of waarbij sprake is van lopende rechtsprocedures, zal de SMN bij (een begin van) clientondersteuning onder alle omstandigheden een Machtiging Ondersteuning Cliënt (MOC) of Machtiging Ondersteuning Jongere (MOJ) ter ondertekening voorhouden.

Ten tweede heeft de SMN regelmatig terugkerende gesprekken met de advocaat van de cliënt, ter vermindering van misverstanden.

In al deze zaken behoudt de SMN zich het recht voor om ten aanzien van de rechtsprocedure en de pleitbezorging een afwijkende zelfstandige mening aan te voeren over de (lopende) gang van zaken en in een bepaalde cliëntzaak dan ook dienovereenkomstig te handelen.

Datzelfde geldt uiteraard ook ten aanzien van de uitvoering van de (gezags) maatregel in het kader van de gezinsvoogdij.

5. Schema I. Overzicht van het verloop van aantal cliëntzaken in het laatste decennium van 1997 tot en met 2007:

Herkomst	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Groningen	307	267	229	241	193	159	152	152	134	168	124
Fryslân	104	91	136	127	118	113	116	115	98	117	104
Drenthe	213	225	157	111	84	98	99	112	89	112	97
Overig	199	54	31	8	28	37	-	-	8	19	23
Totalen	705	637	553	487	423	407	367	379	329	416	348

5.1. Toelichtingen op Schema 1:

5.1.1. Aantal cliëntzaken van 1997 tot en met 2007.

Overziet men het historische schema dan kan worden vastgesteld dat het jaar 1997 een topjaar is geweest, maar dat de aantallen de jaren erop verminderden.

5.1.2. Een terugloop van het aantal cliëntzaken met 68, van 416 in 2006 tot 348 in 2007.

De aantallen cliëntzaken zijn in 2007 iets terug gelopen vanwege de groter aandacht en de inzet in dat

jaar voor de landelijke collectieve belangenbehartiging (LCFJ). Onnodig veel tijd en energie moest voor dat laatste doel worden opgebracht.

5.1.3. Overheveling cliëntzaken naar 2008.

Van het totaal van 348 cliëntzaken moesten 176 worden overgeheveld naar 2008.

Het streven is erop gericht om dit aantal voor het einde van ieder jaar te reduceren.

Dat lukt maar moeilijk gezien de wachtlijsten van de instanties gevoegd bij de uitputtende rechtsprocedures van cliënten.

Uiteraard is dat in de meeste gevallen onmogelijk omdat ook de SMN afhankelijk is van de verspreide wachtlijsten, vanwege gerechtelijke procedures en de beperkte capaciteit en inzet bij sommige professionele instanties.

6. De noodzaak van een nog verdere vergroting van de professionele kwaliteit van de cliëntondersteuning in 2007.

6.1. Een overzichtelijker beheersing van en controle op de instroom van cliënten, in relatie tot de inleidende formulering van cliëntondersteuning.

De SMN is vanaf 2007 ertoe overgegaan om de instroom van verzoekende cliënten te beheersen, en de uitstroom door gerichte maatregelen beter te kunnen beïnvloeden.

- Ten eerste wordt bij de aanmelding de vraag gesteld of en in welke mate de cliënten cliëntondersteuning behoeft.

- De vraag moet daarbij, zoals tot nu toe toch al gebruikelijk, worden beantwoord of en in welke mate de minderjarige in kwestie baat heeft bij de inwilliging van het verzoek om cliëntondersteuning van de kant van zijn / haar ouders of andere verzorgenden.

En zo ja, in hoeverre dat al of niet gunstige consequenties heeft / kan hebben voor het kind / de jongere. I

In deze situaties zal zo ver als mogelijk vooraf een risico- inschatting worden opgesteld en naar de ouder(s) toe gemotiveerd.

- Daarbij zijn onder alle interne en externe (opvoedings) omstandigheden de uitgangspunten van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind, de leidende invalshoek van denken en handelen.

6.2. Nadere classificering van de prioriteitsstelling van de cliëntondersteuning.

Vanaf 2007 is de SMN overgegaan tot een nadere classificering van cliëntzaken.

Cliëntzaken zijn door de bank genomen zeer complex. Niet alleen de *tijdsduur* per cliëntzaak speelt voor cliënten een rol, ook weer in 2007, maar de *intersectorale soort en omvang* vraagt in zijn onderlinge en sectoroverstijgende samenhang om een brede maatschappelijke, hulpinhoudelijke en juridische kijk. Het uithoudingsvermogen van de cliënt, maar niet minder van die van de cliëntondersteuner, is hieraan inherent.

6.2.1. Onderscheid tussen de *actieve* en *passieve* cliëntondersteuning.

Dat houdt in dat bij de inleidende beoordeling van de al of niet directe noodzaak van cliëntondersteu-

ning, een onderscheid zal worden gemaakt bij de keuze van de noodzaak van een:

1. *Actieve cliëntzaken* of (*zeer*) *urgente cliëntzaken*, of
2. *Passieve cliëntzaken* of *minder urgente (niet urgente) cliëntzaken*.

Daarbij is aansluitend de inleidende vraag of en in welke mate bij de urgentiebepaling tevens criteria van toepassing zijn met betrekking tot een *crisissituatie*.

In het eerste geval gaat het om de vraag waarbij als gevolg van niet directe interventie van de kant van de SMN, de opvoedings- en ontwikkelingsbelangen van kinderen en jongeren direct gevaar lopen, en wier oplossing ongeacht het tijdstip van de dag geen uitstel gedooft.

6.2.2. Cliëntgroep 1: Zeer urgente en urgente cliëntzaken.

Zeer urgente en *urgente* cliëntzaken onderscheiden zich niet alleen van de overige cliëntzaken om alleen inhoudelijke gronden, maar tevens als tijdfactor.

Zo kan het gebeuren dat een cliënt ons vlak of een paar dagen vóór een bepaalde rechtszitting of een belangrijk gesprek bij de Raad voor de kindbescherming of een conflict met de jeugdzorginstantie zich aanmeldt, waarbij zowel de tijdsfactor als de urgentie gezamenlijk een doorslaggevende rol speelt.

In de meeste gevallen zullen de normen van professionele instanties, zoals die van de projectgroep *Afstemming werkwijze in de Keten van het Beleidsprogramma "Beter Beschermd"* in de beoordeling worden betrokken.

6.2.2.1. De dwingende tijdsfactor in relatie tot de ernst van de op te lossen problematiek.

Zeer urgente en *urgente* cliëntzaken onderscheiden zich niet alleen van de overige cliëntzaken om alleen inhoudelijke gronden, maar tevens als tijdsfactor.

Zo kan het gebeuren dat een cliënt ons vlak of een paar dagen vóór een bepaalde rechtszitting of een belangrijk gesprek bij de Raad voor de kindbescherming of een conflict met de jeugdzorginstantie zich aanmeldt, waarbij zowel de tijdsfactor als de urgentie gezamenlijk een doorslaggevende rol speelt.

6.2.3. Cliëntgroep 2: Passieve cliëntondersteuning: de leun - steun - en nazorggroep.

In deze cliëntsituaties stelt de SMN zich inleidend de vraag of we ons kunnen beperken tot - in eerste instantie - het geven van advies "op afstand" cliëntgerichte c.q. probleemoplossende informatie of dat we verder, meer in actieve zin een rol moeten gaan spelen.

Flexibiliteit tussen de keuze van de twee hoofdgroepen blijft onvermijdelijk.

Daarmee wordt onderscheid gemaakt in de werkwijze van de SMN met betrekking tot de in te schatten risico's voor de minderjarigen in kwestie, bij niet tijdig optreden.

6.2.3.1. De "waakpositie" van de SMN.

De cliënten die onder deze noemer vallen worden vanaf 2007 in een eigen indeling geplaatst, met bovenstaande aanduiding.

De aandacht voor deze groep van cliënten is weliswaar in de "waakpositie", maar onder hen kan desondanks van de ene op de andere dag moeten worden ingedeeld in Clientgroep 1.

Onder deze groep valt in ieder geval de interne en externe gezinscoaching. De groep dus met veel belcontacten, maar bij wie het (telefoon) gesprek hoofdzakelijk is gebaseerd op allerlei problemen en vraagstukken in de dagelijkse opvoedings - en verzorgingsfeer.

6.3. Relativering van het onderlinge verschil in urgentie.

De lezer vergis zich als wordt verondersteld, dat deze passieve cliëntzaken op zich weinig energie, tijd en inspanningen vereist.

Er wordt namelijk heel wat afgebeeld met vragen "hoe verder te gaan" naar aanleiding van een (concept) raadsrapport, of een gerechtelijke beslissing van de rechtbank, of een gesprek met een advocaat of met iemand van de jeugdzorg, enz. enz.

6.3.1. Verdere professionalisering van de cliëntondersteuning in 2008.

We zullen deze professionalisering van de cliëntondersteuning, in eerste instantie met betrekking tot de beheersbaarheid van en controle op de in- en uitstroom van cliëntzaken in 2008 nog verder perfectioneren.

6.4. Schema II:

Indeling van cliëntzaken naar de urgentie van de noodzaak van de cliëntondersteuning.

Verklaringen afkortingen: ZU = zeer urgent / UR = urgent / MU = minder urgent / NU = niet urgent / AC = actieve cliëntondersteuning / PC = passieve cliëntondersteuning

Herkomst	Indeling cliëntzaken naar de urgentie van de cliëntondersteuning								Naar 2008
	Aantal 2007	ZU	UR	MU	NU	AC	PC	Cliënten 2007	
Groningen	154	14	38	56	49	55	99	157	86
Fryslân	93	8	15	41	29	25	68	93	57
Drenthe	84	6	9	38	31	15	69	84	39
Landelijk	17	2	5	6	7	4	13	14	8
Totalen	348	30	67	141	110	99	249	348	190

6.5. Toelichtingen op schema II:

6.5.1. Het gemiddelde aantal cliëntzaken tussen 1997 en 2007 is 460 cliëntzaken, waarvan

1. De provincie Groningen	2116
2. De provincie Fryslân	1239
3. De provincie Drenthe	1397
4. Buitenprovinciaal	417

Totaal.....5179 cliëntzaken

Het schema laat zien dat de SMN in genoemde periode per jaar gemiddeld 460 cliëntzaken heeft verwerkt.

6.5.2. Prioriteit ten aanzien van de Zeer Urgente en Urgente cliëntzaken.

Van het totaal van 348 cliëntzaken in 2007 zijn 33 cliëntzaken van het zwaarste kaliber, terwijl de 67 opvolgende cliëntzaken niet minder waakzaamheid maar wel grote en aanhoudende alertheid vereisen, zij het toch met het maken van genoemd onderscheid. Samen 97 actieve cliëntzaken.

Ieder jaar vindt dan ook een nieuwe indeling plaats van zeer urgente ordners naar het volgende jaar, waardoor het in één oeropslag al voldoende is om deze in eerste instantie zeer serieus te nemen. In 2007 hadden wij uiteraard het meeste werk met de zeer urgente en de urgente cliëntzaken: 97.

6.6. De werkwijze van de SMN.

Het is van inzichtelijk belang om met het oog op bovenstaande uiteenzetting de ondersteuningsfuncties ten behoeve van (minderjarige) cliënten nog eens op een rijtje te zetten.

In grote lijnen, met inbegrip van zich tussentijds zich wijzigende omstandigheden in cliëntzaken, kan men de functies van de SMN als volgt omschrijven.

6.6.1. Periode van aanmelding tot uitvoering.

1. Intakegesprek(ken)
2. Analyse van de inleidende probleemstelling aan de hand van het vooraf ontvangen dossier
3. Formulering van het verzoek van de cliënt aan de hand van de hulp – en rechtsgeschiedenis.
4. Een of meer vervolgesprekken met de cliënten, zo mogelijk en gewenst afzonderlijk met het kind / de kinderen.
5. Het aan de hand van de resultaten van de gesprekken eventueel herformuleren c.q. bijstellen / aanvullen van de probleemstelling, met eventueel wijziging van het verzoek aan de SMN

6. Ondertekening door de SMN en de cliënt (en) Machtiging Ondersteuning Cliënt of van de Machtiging Ondersteuning Jongere
(Met deze machtiging machtigt de cliënt c.q. de jongere de SMN om deze buiten gerechte te vertegenwoordigen en om namens deze externe handelingen te verrichten).
7. Opvragen aan de hand van de ondertekende Machtiging van eventueel ontbrekende stukken bij eerder betrokken instanties.
8. Onderzoek naar de mogelijke klachtwaardigheid van de eerder betrokken professionele instanties.
9. Eventueel opstarten van een klachtprocedure
10. Opstellen samen met de cliënt van een ondersteuningsstrategie.

6.6.2. Periode van de uitvoering van de cliëntondersteuning tot de beëindiging ervan.

1. Bezoek aan huis van de cliënten, om een zo zuiver en compleet mogelijke beeldvorming te krijgen van de interne – en externe opvoedingssituatie van het kind / de kinderen;
2. Mondelinge en schriftelijke ondersteuning en begeleiding van de cliënten bij gesprekken met o.a. de Raad voor de kindbescherming, advocaten, de zorginstantie / zorgaanbieders, de school, de familie, en anderen die bij de zaak van de cliënt in eerdere instantie betrokken zijn (geweest).
3. Het in het algemeen voeren van (bemiddelings) gesprekken bij de instanties, ter voorkoming van een tweesparenbeleid en – aanpak, zorg te dragen voor een evenwichtige afstemming tussen het aanbod van de zorgaanbieder en de cliëntvraag, voorkoming van het onnodig moeten opstarten van een klachtprocedure.
4. Het voeren van telefonische en/of schriftelijke correspondentie.
5. Het opstarten van een *klachtprocedure* namens cliënten, het opstellen van een beklagschriften de mondelinge ondersteuning bij klachtzittingen. Het zonodig instellen van hoger beroep.
6. Tussentijdse evaluatie van de resultaten, en een eventuele bijsturing van de cliëntondersteuning van de SMN.
7. Voorlopige afronding van de cliëntondersteuning aan de hand van de bereikte resultaten
8. Na wederzijdse overeenkomst afsluiting van de cliëntzaak of op verzoek van de cliënt alsnog voorlopige een aanhouding. (Naar cliëntgroep II)

6.7. Soort en doel van de telefooncontacten, en de noodzaak c.q. de wijze van de gegevensverzameling.

De SMN heeft sedert enige jaren een tabellarische methode ontwikkeld om de binnenkomende gesprekken naar soort en doel te rangschikken.

De gegevens worden bijgehouden naast de telefoon, en worden na het gesprek ook direct als gegeven verwerkt.

Bij absentie wordt teruggebeld via de display en worden deze uitgaande telefoongesprekken als binnenkomend gesprek beschouwd.

Opvallend in 2007 waren de verzoeken om bekend te worden gemaakt met cliëntenorganisaties elders, of dat bij het bekend zijn ermee verzocht om cliëntondersteuning vanuit Groningen.

6.7.1. Schema III. Aantal inkomende telefoongesprekken in 2007 met cliënten. (exclusief de avondtelefoon en de weekends)

Betekenis : O = overdag / A= Avond / W = weekend.

	Onderwerpen per gesprek	Gr.	Fr.	Dr.	Lnd.	Moment van de dag			Totaal 2007
						O	A	W	
1	Vragen over clientondersteuning	42	27	29	36	108	26	-	134
2	Omgangsregelingen	57	41	34	23	91	18	46	155
3	Raad v/d Kinderbescherming	29	27	18	12	73	13	-	86
4	RM / rechtsbijstand	30	23	26	2	68	13	-	81
5	Uitvoering gezagsmaatregelen	24	48	33	19	95	29	-	124
6	Vragen overige betrokken instanties	30	32	26	15	101	2	-	103
7	Gevolgen gezagsmaatregelen	21	18	13	7	43	16	-	59
8	Verslavingen verzorgende ouder(s)	32	20	15	3	62	8	-	70
9	Problemen jongeren 12 – 23 jaar	51	36	28	-	86	24	5	115
10	Kindgerelateerde gezinsvraagstukken	33	24	27	-	59	12	3	74
11	Gevolgen voor kind van echtscheiding.	27	21	19	3	51	15	4	70
12	Relatie cliënt- instanties	36	27	21	-	66	18	-	84
13	Relatie cliënt overige instanties	31	24	28	-	79	4	-	83
14	Basisonderwijs	15	9	12	-	30	6	-	36
15	Overig onderwijs	23	10	13	2	34	14	-	48
16	Sectoroverstijgende vraagstukken	26	21	24	5	68	8	-	76
17	Politiecontacten/strafbare feiten ouder	7	1	-	-	5	3	-	8
18	OM (Jeugdstrafrecht)	3	-	2	1	4	2	-	6
19	(Rechts) positie jongeren in tehuizen	5	8	3	-	5	11	-	16
20	Relatie biolog. ouders – pleegouders	12	6	9	-	18	9	-	27
21	Positie kind in pleeggezin	9	12	7	4	27	5	-	32
22	Relatie met stiefouders / andere partner	31	22	35	9	69	15	3	87
23	Financiële gezinsproblematiek	28	11	14	-	48	5	-	53
24	Vragen over klachtondersteuning	26	14	11	2	51	2	-	53
25	Verwijzingen	43	38	35	62	163	15	-	178
26	Overige contacten	67	82	112	-	247	14	-	261
	Totaal telefonische contacten 2007	712	637	574	186	1751	307	61	2119

6.7.2. Doel van de optekening.

De SMN heeft zich als doel gesteld om:

- inzicht te krijgen en te bieden in het soort en doel van de telefonische cliëntcontacten
- De gemeente Groningen en de drie noordelijke provincies inzicht te bieden in de onderlinge communicatie in de vraag en aanbodsituatie van (minderjarige) cliënten.

6.7.3. Verwerking naar herkomst, aard en doel van de telefoongesprekken.

1. De SMN is vanaf 2005 ertoe overgegaan om een specifieke indeling te maken naar de aard en het doel van de telefoongesprekken.

Het ieder jaar terugkerende probleem in de verwerking van de telefoongesprekken was echter de enorme tijdsdruk. Een loodzware administratie was het gevolg.

2. Inmiddels is via het Excel-programma hierin verandering gekomen. De gegevens worden daarin vanuit de telefoonlijst periodiek opgeslagen

Dat wij aan dit onderdeel meer aandacht gaan besteden, komt omdat het een indicatie kan opleveren voor de drie noordelijke provincies en de gemeente Groningen naar het soort van hulpvraag van de (minderjarige) cliënten.

3. Bleef het aantal binnenkomende telefoongesprekken in 2006 steken op 1587, dan is dat aantal in 2007 aanzienlijk gestegen met 532 tot een totaal van 2119 telefoongesprekken.

Een van de oorzaken is het gemak van het gebruik mobiel telefoneren, waar de cliënten zich ook mogen bevinden, en onder welke omstandigheden op ook dat moment.

4. De dubbel- en meertallen van gesprekken van de cliënten zijn in het overzicht niet meegenomen. Als dat wel zou zijn gebeurd, dan komen we op het dubbele van de 2119 gesprekken uit.

6.7.4. Schema IV. De redenen van de telefooncontacten met jongeren.

Afkortingen: O/F = ouders en familie / Alc.= alcohol / Dr.= drugs / Gk. = Gokken/ Fin.= financiën / ZW = zelfstandig wonen / VR = vriend of vriendin / Ow. = Onderwijs/ Ovr. = overig

Herkomst	O/F	Alc	Dr.	Gk	Fin.	ZW	Vr.	Ow	Ovr.	Totaal 2007
Groningen	4	7	10	3	4	5	3	2	13	51
Fryslân	1	8	6	3	2	3	2	4	7	36
Drenthe	3	4	4	2	3	4	1	3	4	28
Totaal 2007	8	19	20	8	9	12	6	9	24	115

6.8. Schema V. aantallen, soorten en omvang van cliëntzaken in 2007.

Afkortingen: Gr. = Groningen, / Fr. = Friesland, / Dr. = Drenthe, / L. = landelijk, < korter dan 2 maanden > = langer dan 2 maanden.

	Soort en omvang van cliëntzaken op de datum van de aanmelding	Gr.	Fr.	Dr.	L.	Korter dan 2 mnd.	Langer dan 2 mnd.	Langer dan een jaar	Totaal 2007
1.	Gezinscoaching (intern)	12	6	6	-	5	16	3	24
2.	Gezinscoaching (extern)	15	8	9	-	10	19	3	32
3.	Raad v/d kindbescherming	7	5	3	-	2	11	2	15
4.	Jeugdzorg toegang	11	7	6	3	3	11	13	27
5.	Zorgindicatie en -toewijzing	7	4	2	-	2	8	3	13
6.	Geïndiceerde zorg	5	3	3	-	1	7	3	11
7.	Jeugdzorg - Gezondheidszorg	6	4	4	-	6	7	1	14
8.	Jeugdzorg - Onderwijs	8	5	2	-	10	5	-	15
9.	OTS & UHP	8	4	7	7	-	7	19	26
10.	Netwerkplaatsingen	5	3	4	-	5	5	2	12
11.	Pleegzorg (vrijw. / just.)	7	3	3	-	1	2	10	13
12.	Zorg en zorgmodulen	5	4	1	-	2	7	1	10
13.	Residentiële plaatsingen	4	1	3	-	2	4	2	8
14.	Rechtelijke procedures	5	2	4	-	-	7	4	11
15.	Rechtsbijstand	6	3	5	3	3	9	5	17
16.	Omgang (vrijw. / just.)	7	4	5	2	-	13	5	18
17.	Jongerenproblematiek 12 – 23	24	21	9	-	25	20	9	54
18.	Overige cliëntzaken	12	6	8	2	17	9	2	28
	Totaal aantal cliëntzaken 2007	154	93	84	17	94	167	87	348

6.8.1. Toelichtingen op Schema V.

1. Wij hebben ons voorgenomen om gezien de intensieve bewerkelijkheid van de cliëntgegevens ons te beperken tot de hoofdgroepen. Mochten naar aanleiding van het schema vragen zijn dan zullen we deze uiteraard in later stadium graag beantwoorden.
2. Overlappingsen, het afzonderlijke hulpaanbod in soort en omvang volgende, zijn in de loop van de cliëntondersteuning uiteraard mogelijk.
3. Er wordt ten allen tijde uitgegaan van de beginsituatie op de datum van de aanmelding.
4. Tussentijdse wijzigingen in het betreffende hulpaanbod / Hulpverleningsplan dienen daarbij te worden inbegrepen.

6.9. Klachtprocedures in 2007.

In 2007 zijn de volgende klachten ingediend:

Herkomst	Gr.	Fr.	Dr.	L.	Bijzonderheden	Totaal
Raad voor de kindbescherming	8	6	5		Waarvan 8 gegrond verklaard	19
Klachtencommissie Noord I			5		Uitspraak 2008	5
Jeugdzorg	8				Gegrond verklaard	8
Totaal klachten 2007	16	6	10			32

6.9.1. Toelichting op par. 6.9.

De SMN had graag een samenwerkingsverband gezien in 2007 met het BKJ / Cliëntenvertrouwenpersoon. Te beginnen in de provincie Drenthe.

De reden van dat samenwerkingsverband is een nog betere clientondersteuning via de dubbele combinatie van de cliënt- en klachtondersteuning.

Wij hebben zelfs een overeenkomst aangeboden die alleen nog moest worden ondertekend door Zorgbelang Drenthe.

Tot op heden is een goedkeuring van die kant uitgebleven, zodat we hebben besloten om de eigen Bureau Klachtondersteuning te handhaven.

Bovendien is afdoende gebleken dat de beklagschriften van de SMN in kwalitatief opzicht heel wat beter zijn.

6.8.1. Nadere toelichting op Schema V:

6.8.1.1. Omgangsregelingen: de vreugde maar ook het verdriet van een omgangsregeling.

De SMN wordt de laatste jaren in toenemende mate betrokken bij verzoeken van verzorgende en niet-verzorgende ouders bij

- het voorkomen van kindbedreigende omgangsregelingen,
- de totstandkoming, en de instandhouding van een omgangsregeling;
- het begeleiden / ondersteunen bij een conflicterende omgangsregeling.

6.8.1.2. Stappenplan SMN, als richtlijn bij conflicterende van de omgangsregelingen.

De SMN maakt sinds 4 jaar gebruik van een zelf ontwikkeld *Stappenplan Omgangsregeling*, dat de weg moet voorbereiden naar een definitieve gestructureerde omgangsregeling

In 2007 betrof het 18 omgangsregelingen waarvan 75 % in een vrijwillig kader en 14 % in en gedwongen kader. Het Stappenplan geldt voor hoogstens een jaar, inclusief de nazorg.

Van de 18 omgangsregelingen faalden er 5. Desondanks mogen we spreken van een redelijk percentage.

De gemiddelde tijdsduur van de realisering van een omgangsregeling was 4.7. maand in 2007, terwijl wij desondanks het jaar "volmaken" met een omgangvolgsysteem. Vandaar de weekendtelefoon.

Op 31 december 2007 moesten van de 18 omgangszaken er 13 worden overgeheveld naar 2008.

6.8.1.3. De gespannen verhouding tussen het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind en het Nederlands (omgangs) recht.

Dit Stappenplan vangt aan met een inleiding over de *Rechten van het Kind* op omgang met de niet-verzorgende ouder, en vermeld daarbij expliciet het Internationale Recht, zoals weergegeven in het IVRK dat door de Staat der Nederlanden werd geratificeerd, en tot uiting komt in art.1: 377a, lid 1 BW.

6.8.1.4. "Onwillige" ouders en de afwijzingsgronden van art.1: 377a / BW

In het geval dat de verzorgende ouder, doorgaans de moeder, geen omgang wil tussen het kind en de niet-verzorgende ouder, doorgaans de vader, betreft het veelal de angst voor een herleving van een bedreigende of een in subjectief opzicht als bedreiging ervaren situatie.

Dit alles heeft haar oorsprong ten tijde van het huwelijk of partnerschap, waarbij de verzorgende ouder ten overstaan van de Raad voor de kindbescherming gemotiveerd aangeeft dat de bedreigende situatie zal gaan herleven bij de inwilliging van het verzoek om omgang.

6.8.1.5. Geen principiële bezwaren tegen een omgang met de niet-verzorgende ouder

Dat betekent overigens niet dat deze onwillige ouders op zich principiële bezwaren hebben tegen een omgangsregeling.

Hoofdstuk V.

Clïentervaringen

&

Zorgelijke signalen

&

Kinderverdriet.

Zeven jaar

Bange ogen, die mij vragend aankijken
Een verlegen lachje om jouw mond
Geen angst probeer je te laten blijken
Naast jou een plastic tasje op de grond.

Met gekromde schouderjes zie ik je vertrekken
Bedankt, een handje en gauw tot ziens
Ach kind, de hele wereld kon voor mij verre.....
Toch liet ik je gaan, uit ángst
Wat ook ik niet had verdiend.

Mijn angst heeft de voorrang gekregen
En heb je naar een tehuis gebracht
Jouw schreeuw om hulp werd doodgezwegen
Wat met jou gebeurde, had ik echt nóóit
verwacht.

Verdriet overheerst nu mijn leven
Uit schaamte voor wat ik heb gedaan
Ieder ander was sterker dan jouw streven
ZEVEN jaar, je hebt er ALLEEN voorgestaan.

Van jou heb ik een hoop mogen leren
Eenzaamheid, agressie, een dodelijke angst
Jij hebt mij mijn leven doen keren
Ik ben niet groot, niet flink, óók bang.

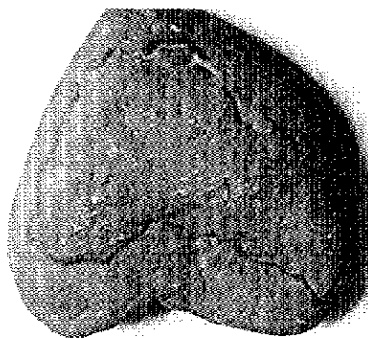
Als een slak heb ik mij teruggetrokken
Jij wees mij er al op, de eerste dag
Ik ben zó van mezelf geschrokken
Toen ik jouw vurige koppie zag.

Jouw blik kon ik niet meer ontwijken
En zat verstijfd op de bank
Bange ogen bleven mij vragend aankijken
Een verlegen lachje om jouw mond.

Geen angst probeerde je te laten blijken
Naast jou een plastic tasje op de grond
Bedankt , een handje en gauw tot ziens.....

Gerrit(aquarel J.Frijling)

“Altijd bij je houden!”

Dit steentje ontving ik van Gerrit, toen hij ondergedoken zat met zijn vader op een camping, met de woorden :*“Deze is voor jou, en je moet hem altijd bij je houden”*. (met afdruk provincie Groningen??)

Wat vooraf ging.

Ruim een maand eerder had een wanhopige vader zich bij ons gemeld, dat zijn zoontje weer terug moest naar Oostenrijk. Uitspraak van de rechtbank in Oostenrijk , waar de kinderrechtster te Groningen in meeding. Er zou eerst nog een onderzoek komen door de Raad van de Kinderbescherming, maar dat kwam niet tot stand.

Wij als SMN hadden nog een maand de tijd, om onderzoek te doen.

Vader kwam met Gerrit in oranje, in verband met voetballen. En om het kind niet te belasten, zijn wij het park ingegaan, zodat vader rustig kon praten met Jan Faasse en nog een collega van de SMN

Gerrit ontdekte veel slakken, met huisjes, en ging ze meteen verzamelen. Vader nam de hele doos slakken mee naar huis, die de volgende dag door de keuken kropen.

Vader kwam elke dag met Gerrit, het was zomervakantie, en dan kon ik met hem de natuur in, terwijl er hard gewerkt werd aan een oplossing.

Zo zijn er gesprekken geregeld en gevoerd met de huisarts, hoofd van de school, (ook hij was boos op de Raad), Raad voor de Kinderbescherming, de kinderrechter, **"ik hoop dat de hoger beroepsrechters wijzer zijn dan ik, ik heb het hele dossier nog eens weer gelezen, terwijl ik in het ziekenhuis lag,"** OM, politie, vele gesprekken met professor Mik gevoerd. etc. Wij hebben een onderzoek voor Gerrit aangevraagd.

De psycholoog van het Diaconessen ziekenhuis die Gerrit onderzocht heeft had een totaal andere mening dan de Raad. Hij vond dat Gerrit bang was voor zijn moeder, en het niet verantwoord was, dit kind zomaar bij vader weg te halen.

"Raadsonderzoek"

Eindelijk ging de Raad onder druk over tot een onderzoek, dachten wij. Wij zaten met Gerrit in de wachtkamer, toen de unithoofd binnen kwam. Gerrit steekt zijn hand uit om zich voor te stellen, maar ze loopt **lachend** weg. Hoe het onderzoek van de Heer Bruin (psycholoog van de Raad) is afgelopen of verwoord, hebben we nooit iets meer van gehoord. Wel dat hij een kwartiertje een telefoonspelletje had gedaan, hoorden wij van Gerrit. Dat was dus het hele onderzoek.

"Trias Politica"

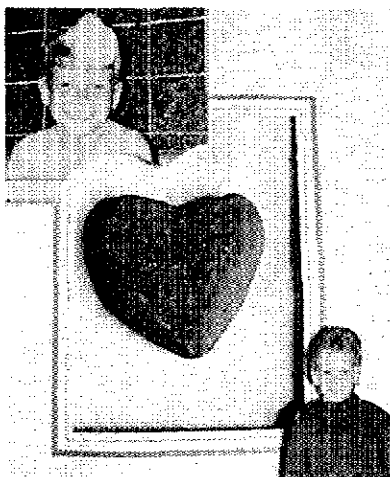
Het kind had ook zware tegenstanders. De unithoofd van de Raad, de Groninger advocaat van de Oostenrijkse moeder en de jeugdofficier kwamen van hetzelfde advocatenkantoor. Wij als SMN moesten het later dus ook flink ontgelden, met vervolging en arrestatie. Maar dat deerde ons niet.

De dag van de invallen.

Wij als SMN en vader zaten nog steeds te wachten op het resultaat van het "onderzoek" dat de Heer Bruin van de Raad van Gerrit had afgenomen.

Terwijl Gerrit bij mij hier heel vrolijk in bad zat, werd er dezelfde dag overal bij familieleden en vrienden invallen gedaan door de politie.

Na aanleiding daarvan hebben we meerdere keren het OM gebeld en de politie, met de mededeling, "doe het rustig aan, want hij zit gewoon bij ons".

Vader begon ook door te draaien, waarop Gerrit weer angstiger ging reageren, en hij wou zijn haar eraf. Want volgens hem **"trok zijn moeder altijd aan zijn haren"**

Ook raakte hij diep teleurgesteld in de slakken met huisjes. Hij vond opgezette verdrinken slakken in een bakje in de tuin met regenwater. En vanaf dat moment gooide hij elke slak in de vijver, met de opmerking: **"Die vreten de eenden maar op!"**

Wij hebben alles geprobeerd om achter Gerrits waarheid te komen. **"Wij gaan mee naar Oostenrijk, jij kan ons leren skiën", wij gaan kamperen".** Zijn enige reactie was: **"Ben jij achterlijk!"**

"Maar jij weet het wel!" heb ik vaak moeten horen! ... Maar ik wist het echt niet.

Ontmoeting met moeder.

Uiteindelijk hadden wij 't geregeld. Het kon ook niet anders meer, dan dat Gerrit overgedragen werd aan zijn moeder. Een dag voor de overdracht hebben we nog twee uur een telefonisch gesprek gevoerd met de Raadsmedewerkster, die weer onder het unithoofd viel. (Deze Raadsmedewerkster was degene, wat later bleek, aangifte tegen ons had gedaan!!!!) Onthutst!! Dus niet de moeder, wat wij wel "normaal" hadden gevonden.

Gerrit wilde graag meneer Bruin erbij, dat vond hij een aardige man. En dat verzoek werd ingewilligd, door deze Raadsmedewerkster tijdens het telefoongesprek.

De volgende dag gingen wij Gerrit halen die onder de douche van een vriendin van vader stond. Ik zei nog : *"Ga je je mooi maken voor je moeder?"* Dat was fout, hij schrok zó erg, dat hij per ongeluk de handdouche op mij richtte en vreselijk begon te trillen.

Moeder arriveerde met politie in uniform. Geen Raadsmedewerker, geen meneer Bruin. (Later bleek de Raad om de hoek te hebben gestaan zonder Bruin). Gerrit vliegt de tuin in, moeder achter hem aan en schreeuwde : *"Du sollst mitkommen!"*. Waarop Gerrit reageerde : *"Ach val dood jij!"* En stond met een stok tegenover haar.

Hij vluchtte weer naar binnen en fluisterde, *"ik loop weg hoor?"* Wat ik weigerde. Heb daarna even alleen met moeder gesproken, maar het enige wat ze zei : *"Die Kinder sollen die Eltern gehörrchen" ! Das Kind ist verrückt worden"*

Weggelopen.

Ondertussen had Gerrit onder de ogen van drie politieauto's en agenten vanuit huis de benen genomen. Jan Faasse moest de boel in toom houden. Politie, vader, moeder, opa (vaders vader). Ik ben hem gaan zoeken, nadat eerst professor Mik belde, hoe het allemaal was verlopen.

Uiteindelijk vond ik hem in zijn "hutje". Zijn oranje shirtje knalde eruit. En onder de ogen van een grote politiemacht zijn wij samen weggelopen. En het kan niet anders, dan dat de politie ons heeft gezien. Dwars door een wolkbreuk, door de weilanden heb ik een kind nog nooit zo hard zien rennen. *"Bijten die schapen ook!" "Nee"*. En zonder een aanloop sprong hij over de hoogste hekken.

Dezelfde avond nog met de Hoofdinspecteur van Politie gebeld, die later op de avond tot twee uur 's nachts, niet ambtshalve!!, naar ons en vader heeft geluisterd. En hem gezegd, dat ik de volgende dag om tien uur met Gerrit naar het bureau zou komen. Maar dat was zaterdag en dan waren ze onderbezet. Pas toen hij vertrok, zei hij op straat tussen neus en lippen door: *"Dus jullie vertellen niet waar jullie hem hebben ondergebracht?"*

Arrestatie

Des te verbijsterd waren wij, dat we de maandag daarop gearresteerd werden. En ik was degene die zich ook nog eens helemaal moest uitkleden in de cel. De anderen niet. Bij elk kledingstuk zei ik dan ook : *"En dat voor Gerritje!"* Daarna kwam de hulpofficier nog op mij af met de mededeling dat hij me minstens vier dagen zou vasthouden, en kwaadaardig de celdeur weer dichtsmeet. Datzelfde deed hij bij Jan Faasse, die nuchter reageerde : *"Dan kom ik eindelijk van het roken af!"* En wees hem ook nog eens op de gemaakte fouten in het formulier van de in verzekeringstelling. Wat de hulpofficier ter plekke verbeterde.

Vrijlating.

Na onze vrijlating kwamen opa en oma van Gerrit meteen langs. Jan Faasse bleef bij de grootouders, ik ging weer dwars door de weilanden naar Gerrit, die ik onder gebracht had bij een bestuurslid (en zoontje, zie foto) van ons.

Eerder had deze vader, een tentje voor de deur gezet. Toen ik langskwam, zaten beide jochies (vijf en zeven jaar oud) in de regen in het tentje. Ik hoorde Gerrit tegen de vijfjarige zeggen: "**Hoeveel politie zat er achter jou aan**", Josje antwoordde, "**Oh wel honderden!**" Gerrit: "**Zoveel, bij mij maar zeven of acht!!**"

Onderweg weer naar Gerrit na onze vrijlating stond op elk bruggetje een rechercheur. Voor mijn huis hebben ze een week met een schoffel en schep gestaan. En het werd een sport, om ze te ontwijken. Want ze maakten me toch wel boos, als je twee van zulke kleine kinderen hoorde praten met elkaar over hoeveel politie achter ze aanzaten.. Dus door de weilanden was het moeilijk mij te achtervolgen.

Aangekomen schrok ik enorm van het koppie van Gerrit. Zo vurig, zo strak, en zoveel angst in zijn blauwe ogen.

Maar de vijfjarige Jos , kwam met het verlossende woord

: "**Jij hebt ook in de gevangenis gezeten hè Sjanet, dat zei de vader van Gerrit !!**" Ik zag aan Gerrit, dat ik er niet meer omheen kon draaien, en vertelde dat ik een kopje koffie bij de politie had gedronken. Daarna werd Gerrit opgehaald door een zus en schoonzus van vader en verdween drie weken uit zicht van de SMN.

Kort Geding.

Via een kort geding door de SMN en vader aangespannen, hebben wij Gerrit naar Mooi- Gaasterland gebracht voor een **psychologisch onderzoek!** en even uit een hectische omgeving . De hele weg draaide Gerrit één nummer. "**Stand by me**".

Het afscheid was vreselijk, Gerrit klom helemaal in zijn vader en wilde niet loslaten . Tot op de parkeerplaats hoorde je hem gillen.

De Raad dwong na twee dagen opname van Gerrit, al om afgifte, wat Mooi-Gaasterland ook heeft geweigerd.

Ik heb nog gepoogd Gerrit en leiding te helpen via tekeningen, wat hij tijdens het onderduiken heeft gezien en meegemaakt(hutje, slak, kikker, vleermuis) Plus al zijn spulletjes die hij in de tuin had begraven, om later op te halen.

Drie weken later is hij voor de zitting uit, **zonder onderzoek**, want dat was niet opgedragen aan Mooi Gaasterland!! (en ook dat heeft de kortgeding rechter verzwegen!) gedrogeerd (dwars door zijn kleren) afgevoerd naar Oostenrijk. De medewerkers kregen een spreekverbod opgelegd, hoewel ze graag wilden praten. In Oostenrijk kreeg Gerrit het maximale aan medicijnen vanwege zware astma aanvallen. Wie van de ouders hier ook schuld aan zouden hebben gehad, mag en kan je een kind nooit op deze manier alleen aan zijn lot overlaten. .

De SMN werd daarna meerdere malen uitgenodigd bij afscheidsrecepties van de kinderrechtbank, twee directeurs van de Raad, rechercheurs van Jeugd en Zeden.. Plus dat we van de politie hoorden, dat we heel wat stille vrienden op het bureau erbij hadden gekregen! Maar dat verzacht nooit de pijn, wat dit kind moest ondergaan. Er is maar één woord voor , **mishandeling!!**

Een maand later besliste de rechtbank, dat de rechtmatige verblijfplaats van Gerrit in Groningen was. De Oostenrijkse rechtbank was niet ontvankelijk verklaard.

Wij als SMN kregen vrijspraak, wegens "**gebrek aan bewijs**".

De officier was tegen deze uitspraak in hoger beroep gegaan, ontdekten wij een jaar later, toen wij een kleine schadeclaim wilden indienen. Na weer twee jaar onzekerheid, hebben wij het Hof te Leeuwarden gebeld, wanneer de zaak eens zou voorkomen. Toen bleek dat de officier van justitie zijn hoger beroep weer had ingetrokken . En dat allemaal achter onze rug om ons in onwetendheid laten zitten.

Maar dit hebben we daarna in een privé gesprek allemaal met de Jeugdofficier uitgesproken.

Maar het ergste is, dat Gerrit hoorde van vader in Mooi- Gaasterland, een dag voor zijn gedrogeerde vertrek, dat wij de gevangenis in moesten, en dat we 10.000 gulden moesten betalen. En dat er geen mogelijkheid voor ons was weggelegd om dit ventje gerust te stellen. Dat doet zeer!!

En Gerritje? die heeft zijn vader nooit meer gezien.....

Weglopertje

Dit meisje (M) zagen wij zitten in de bus. Prachtig zonnige kleding, maar met een enorm verdrietige uitstraling.

Dezelfde nacht om half drie werden wij gebeld door het maatschappelijk werk, of wij een meisje van dertien jaar konden opvangen.

Toen ze binnen kwam was er meteen over en weer herkenning. Ze begon haar verhaal te vertellen, waarop de maatschappelijk werkster met haar bril op het puntje van haar neus zei: *"Wat je haar vertelt, had je mij ook kunnen vertellen."*

Ze zat al twee weken in de Haydenlaan, zonder dat haar ouders dat wisten. Ze was weggelopen, omdat haar vader haar had betrapt met een vriendje van veertien jaar. Toevallig was dat vriendje ook weer een cliënt van ons.

De volgende dag moest ze weer naar de Haydenlaan, achter op de fiets van de maatschappelijk werkster. Wij zeiden nog, dat ze terug wilde naar huis. Ze wou graag een vriend van vader bellen, maar dat werd haar verboden. We hebben direct haar ouders gebeld, en vader kwam helemaal overstuurd op sokken binnenstormen. De ouders hadden twee weken niets gehoord en niet geweten waar zij zat.

Dezelfde avond was dit meisje weer weggelopen en stond om half zeven bij ons weer voor de deur. Twee collega's gingen naar de ouders toe, om de drempel te verlagen. De volgende dag hebben wij Vaderdag cadeautjes gekocht en kwam ze weer thuis.

Verliefdheid

Haar verliefdheid zat haar in de weg. Zo kwam ze op een zondagmiddag samen met het zusje van de jongen langs. Dat zusje vertelde dat ze doodsbang was voor de vriend van moeder. Deze man had inderdaad zijn ex-vrouw vermoord en drie weken onder het bed verstopt, en was nog niet zo lang vrij uit een TBS kliniek.

Raad voor de Kinderbescherming

Wij hebben de Raad voor de Kinderbescherming gebeld, en ze kwamen N.B. op die zondagmiddag. Maar tot onze verbijstering, ging het de Raad alleen maar om M. Zij bleek een nichtje te zijn van de Raadsmedewerker, (haar moeder was een zus van hem) en hij vertelde: *"Het kind is net zo gestoord als mijn zuster, ze komt toch in een rijksinrichting terecht!!"* (nooit aan de ouders verteld)

En ze namen haar mee naar een crisisopvang! Waar ze dezelfde avond weer wegliep en weer op de stoep stond. En hebben we haar weer naar huis gebracht.

Maar intussen waren ook de moeder en het verliefde vriendje gearriveerd, ook weggelopen, zodat we drie extra slaapplekken moesten creëren

M. ging spijbelen van school. Elke keer dat ze weer langs kwam legden wij contact met de school. Dit heeft ongeveer een jaar geduurd.

Het andere gezin hadden wij inmiddels helpen verhuizen naar Den Haag.

Paard

's Nachts om twee uur een herrie. Zit M. op een schimmel (Johan) te steigeren voor de deur die ze uit een weiland heeft gejat. Wij hebben haar verteld, dit overleefd Johan niet. Hij is kletsnat, en krijgt zo een longontsteking, waarop ze snel Johan terug heeft gebracht, met een handdoek die we haar hebben meegegeven.

Om vier uur is ze terug. Helemaal overstuurd. *"Mijn vader zit achter mij aan, maar ik was sneller!"* Om vijf uur 's ochtends kwam de vader razend binnen.

Wij zeiden toen: *"Jullie lijken op elkaar, jij in je snelle auto met injectiemotor (was hij trots op volgens zijn dochter) en jouw dochter op een nog snellere peerd."*

En zowaar, ze gingen gearmd lachend de deur uit.

Rijksinrichting

Het werd geen rijksinrichting. M. is getrouwd, heeft twee kinderen, woont prachtig aan de kust en is psychologe geworden met een bloeiende praktijk. Met de ouders zijn we ook altijd bevriend gebleven.

Vijf maart 2007

Vijf Maart 2007 stierf Margreet Z. 41 jaar oud. Wij werden gebeld door haar 14 jarige dochter met de onthutste mededeling, van *"mama ligt in het ziekenhuis, en ze reageert niet meer."*

Haar dochter hadden wij samen met de moeder ruim een maand ervoor uit de Basegroep gehaald voor negen uur 's ochtends.

Moeder had de Jeugdzorg ingeschakeld, daar haar dochter volgens haar niet meer te handhaven was en viel op een jongen van 22 jaar (loverboy).

Verder had dochter een man en een jongen mishandeld, waardoor nog evt. aan het Poortje werd gedacht. Daardoor was zij ook van school gestuurd, en werd er gezocht naar een Renn 4 plaatsing'.

Moeder was zelf wat ambivalent, ten opzichte van haar dochter en vroeg of wij haar konden ondersteunen, daar ze niet voor zichzelf instond, en mensen over "de balie wou trekken". (dat was alleen maar een uiting van grootspraak) Ze vroeg dan ook uithuisplaatsing van haar, waar ze later weer op terug kwam. Verder leed ze aan helse hoofdpijnen.....

Crisisplaatsing

Dochter heeft meerdere malen in een crisiscentra doorgebracht maar liep steeds weer weg of werd er weer door moeder uitgehaald.. Uiteindelijk werd ze geplaatst bij vader en partner, die zelf drie kinderen hebben, en dat partner er wel problemen mee had, want ze wonen in zo'n nette buurt en ze had angst dat stiefdochter hun een slechte naam zou bezorgen.

Wij hebben gesprekken gevoerd gezamenlijk met vader,partner, moeder en vriend, om de vijandige sfeer die vaders partner verspreidde over moeder te kunnen stoppen. Maar dat is ons niet gelukt, zo bleek, na aanleiding van een gesprek met Jeugdzorg en de Basegroep bij vader thuis, waar moeder ook op ons verzoek aanwezig was. Dat moeder te horen kreeg, dat ze wel bij het gesprek aanwezig mocht zijn, maar *"wel haar mond moest houden"*. Dat heeft ze dan ook gedaan, waarvan ze nog complimenten kreeg, vertelde moeder ons lachend.*"Tja hoe kan het ook anders ik mocht toch niks zeggen?"*

Toch was ze blij met dit compliment !!!

school

Ook hebben wij afspraken met de school gemaakt waar haar dochter afgestuurd was, en kunnen regelen dat ze weer kon terugkeren. Hoewel de eerste week wel op de gang. Bij de Basegroep kon moeder haar verhaal nog wel kwijt, maar kreeg een zware hyperventilatie aanval.

We hebben vele gesprekken met moeder gevoerd, haast dagelijks aan de lijn, en we vonden haar enorm kwetsbaar en zelfs zo dankbaar. Gewoon een klein wiche, die knokt op haar manier voor haar kinderen, een breiwinkeltje heeft gehad, nu een eigen café, Honky Tonk waar ze zo trots op was.

Ziekenhuis

Terug naar het ziekenhuis. Daar troffen we dochter en zoon van 18 aan. De doktoren vertelden, dat de scan kapot was, dat ze geen onderzoek konden verrichten, maar dat moeder toch al hersendood was, en of de kinderen toestemming konden geven om haar organen te mogen verwijderen voor donatie. De reactie van de kinderen waren niet te beschrijven, heftig verdrietig.

Daarna mochten ze aanwezig zijn dat de stekker eruit getrokken werd. De zoon ging mee, de dochter liep gillend weg. Hij vertelde dat moeder nog lang bleef doorleven en zich verzette.

Brief

In de avond van vier maart, sloot Margreet vroeg haar café. Ze wou nog even ergens een hapje eten met haar vriend. Hun trouwplannen doornemen. Samen met de kinderen naar Amerika. De taxi stond te wachten, en Margreet zei nog voor ze in elkaar zakte "*Ik hou van je Bozo*" (troetelnaam)
Hij dacht eerst aan een hyperventilatie aanval.
Dezelfde avond schreef dochter haar brief voor haar moeder en plakte het op de deur.

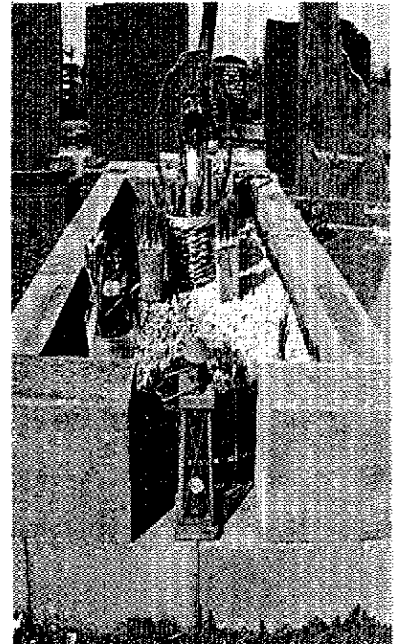
Negen maart was de begrafenis van Margreet. De kinderen hadden ons uitgenodigd. In haar kist ging een brief mee die haar dochter dus had geschreven en op de slaapkamerdeur van haar moeder had geplakt, waarin ze haar spijt betuigde, dat ze "*altijd zo stom deed en ook niet wist, waarom ze het deed*". Een brief die moeder dus niet meer heeft bereikt !

Wij hebben samen met moeder gehandeld, om dochter voor negen uur uit de Basegroep te halen, waar Jeugdzorg niet blij mee was. Waarom, weet ik eigenlijk niet meer. Het gebeurde gewoon. Ze konden gewoon niet zonder elkaar.

Achteraf hebben wij hier dus geen spijt van.

Moeder moest zwijgen twee weken voordat ze stierf. Dat moet voor de Jeugdzorg toch ook wel pijnlijk zijn.

Wat overblijft zijn onze warme gevoelens naar haar en een anoniem graf. Van de dochter en zoon hebben we nooit meer iets gehoord. Wij zijn op de begrafenis ook snel vertrokken, toen wij zagen dat dochter in de armen van vader vloog.

Seksueel misbruik en angst.

Deze jongen (17 jaar) hebben wij drie maanden privé opgevangen, totdat wij een plaats konden regelen in Groot-Emmaus te Harderwijk.

Hij is vanaf zijn negende jaar seksueel misbruikt door zijn stiefvader. Vanaf zijn elfde jaar werd hij uitgeleend aan andere mannen, en moest de "Baan" op. We hebben verslag over hem gemaakt, gesprekken met de politie gevoerd, wat uiteindelijk geen enkel resultaat opgeleverd heeft. Het gaat om "harde bewijzen."

Hij is meerdere keren uithuis en weer terug geplaatst. Zijn moeder kon hem niet verzorgen en zo kwam hij steeds weer bij zijn stiefvader terecht.

Ook is hij misbruikt door een groepsleider in een internaat, die wel veroordeeld is.

Een bevriende homofiele man wist ons te vertellen, dat in het huis van zijn stiefvader nog een paar jonge jongens zaten en dat hij er één uit mocht zoeken, waaronder deze jongen, maar dat hij dit had geweigerd. Dit is allemaal gebeurd onder de ogen van twaalf afwisselende gezinsvoogden, die de stiefvader geloofden.

Deze jongen is lichtverstandelijk gehandicapt, kon het zelf allemaal moeilijk verwoorden, maar het bedrag die hij verdiende voor zijn "diensten", wist hij feilloos te benoemen. Maar moest dat geld ook weer afstaan aan zijn stiefvader.

We zijn drie maanden bezig geweest om hem o.a. woordjes te leren schrijven. Een psychiater ingeschakeld, maar die vreesde dat er ongelukken zouden gebeuren, hij vond deze jongen al "te ziek".

Tandpasta

Wat ons wel opviel, dat alle tandpasta uit huis verdween, en dat we dat later terug vonden met nog veel meer tubes, in zijn sporttas, die wij hem hadden gegeven. Hij vertelde ons o.a: "dat hij pijpen zo vies vond", en bang was voor aids". Dat heeft mijn stiefvader verteld, over aids".

Op de foto zie je hem met een eend, die hij gered en twee maanden verzorgd heeft. De dag voordat wij hem naar Harderwijk brachten hebben wij gezamenlijk de eend naar het vogelopvangcentrum gebracht. De eend werd niet meer geaccepteerd door andere eenden in de vijver.

Een probleem voor ons was, dat wij een hele waslijst ontvingen, wat hij allemaal in Emmaus nodig had. Aan kleding, sport, regen, nacht etc. Wij hebben de Jeugdzorg, Raad voor de Kinderbescherming, het AJL, de Provincie gebeld, met de vraag, is er niet ergens een potje, waar je dit soort jongeren mee kan ondersteunen.

Uiteindelijk hielpen medewerkers, cliënten, burens, familie. Hij kreeg zelfs een fiets mee van een cliënt. En de kleding hebben we allemaal gekocht in kringloopwinkels.

Wij kennen meerdere jongens die verplicht de "Baan" opmoesten. Wij hebben ook velen gered, langdurig opgevangen, voor school of werk gezocht. En de namen van de "hulpbehoevende" mannen zijn schrikbarend. Bekende Nederlanders, winkeliers, leraren, getrouwde artsen, tandartsen, advocaten etc. Van sommige jongeren wisten we dat ze aids hadden, en hebben we er wel eens mee "gespeeld", om te familie van de misbruikers te waarschuwen.

Bedreigingen

Maar de bedreigingen naar ons gericht was ook geen pretje.

Daar wij niet in een ivoren toren zitten, en al ons hondje was vergiftigd, zijn wij voorzichtiger geworden.

Toen deze jongen gelukkig net weg was, kregen wij twee mannen dreigend aan de deur, die nogal dwingend vroegen, wie wij wel dan niet zijn. Mijn enige reactie was :*"Baader –Meinhoff !* (creativiteit)

En dat sloeg blijkbaar in als een bom. Weg waren ze....!!!!

In Emmaus had hij het naar zijn zin. Mocht in de tuin werken, meerijden op een grote vrachtwagen de was rondbrengen, kreeg daar onderwijs en mocht tot zijn drieëntwintigste blijven, eventueel daarna wonen in een woonproject voor licht verstandelijk gehandicapten.

Maar hij was bang. Hij vertelde ons destijds, dat wanneer hij weggelopen was, dat ze hem overal weer vonden. Dat er enorme vechtpartijen waren geweest, waar ook pitbulls bij betrokken waren. *"Ze zullen mij overal vinden"*, waren letterlijk zijn woorden.

Hij week dan ook geen meter van onze zijde.

In Emmaus voelde hij zich uiteindelijk ook niet meer veilig, daar hij dacht steeds zijn stiefvader te zien in zijn rode Hyundai. Is een paar keer de bosjes ingevlucht en durfde op bepaalde plekken niet meer te fietsen.

Openingsfeest

Hij zat in een nieuw paviljoen, met jongeren, die dezelfde ervaringen hadden. De SMN werd ook uitgenodigd bij de opening op zaterdagavond, en zijn met vier man van de SMN naar toe gegaan.

Wij werden enorm begroet. De jongelui hadden zich prachtig gekleed, (geleend van elkaar), de barbecues brandden, ontzettend veel lekkernijen. Maar er kwam verder niemand!

Geen ouders, geen gezinsvoogden, niemand!

De hele groep dwarrelde om ons heen om ons zo goed mogelijk te verzorgen. Triest!

Toen wij 's nachts vertrokken, renden ze allemaal onze auto achterna.

Hij heeft het een jaar volgehouden, ondanks zijn angsten die hij uitsprak. Maar ook lekker zwemmen met z'n allen. Hij lachend over zijn knal gele glimmende zwembroekje die hij zelf uitgezocht had in de kringloopwinkel.

Daarna was hij spoorloos verdwenen. Emmaus had nog ruim drie weken zijn plaats vrij gehouden in overleg met ons.

Maar hij heeft geen enkel spoor achter gelaten.....

Alcoholisme en opvoeden gaan niet samen.

Zomer 2007 werden wij benaderd door een opa van 80 jaar die zich ernstige zorgen maakte over zijn dochter, die al dagen de telefoon niet meer opnam.

Nu kent opa ons. Al vaker hebben we moeder en haar destijds vierjarige dochter begeleid om hun leven weer op te helpen bouwen en haar moederschap te herstellen, samen met de gezinsvoogd van de Jeugdzorg.

Het is ook een paar keer goed gegaan. Totdat moeder weer verviel in haar alcoholische patroon. Dat betekende weer een enorme vervuiling, en geen zorg voor de huisdieren. Haar dochtertje was op het moment dat opa ons belde weer in een pleeggezin geplaatst.

Opa kwam met een sneltreinvaart naar het adres van moeder.

Kind weer zelf verzorgen.

Moeder had zich bij ons aangemeld omdat zij zelf weer met de verzorging van haar dochter wenste te worden belast. Zij hield ter motivatie vol dat ze nu toch echt van de drank af was. Niets stond dus een terugplaatsing van haar dochter in de weg.

Wij hebben moeder voor dit verzoek een paar keer moeten plaatsen in een verslavingskliniek voor een detox. Dat gebeurde vooral in de weekends en in overleg met haar huisarts.

Vervolgens gingen wij dan weer haar huis verschonen. Ze had huisdieren, een grote hond, poezen, goudvissen en een rat, die zonder eten en drinken de boel vervuilden, net als moeder zichzelf vervuilde.

De hond namen wij mee, de andere dieren gingen wij elke dag verzorgen. Door het drankgebruik had moeder namelijk weinig vrienden meer over.

Dochtertje heeft meerdere uithuisplaatsingen achter de rug, pleeggezinnen, intermaat, bij vader gewoond.

Maar vader besloot voor zichzelf en zijn nieuwe partner, dat hij *"zijn dochter niet meer wilde zien voor haar achttiende jaar"*, zo vertelde de kleine ons, en kwam ze weer terug bij moeder.

Maar toch ging het weer fout. Een uithuisplaatsing was weer het gevolg.

Pijnlijk afscheid bij Jeugdzorg

Om moeder destijds afscheid te kunnen laten nemen van haar dochtertje, (moeder weigerde aanvankelijk), hebben we haar uit bed getrommeld, onder de douche gezet en voorzien van schone kleren.

Bij aankomst bij de Jeugdzorg, kreeg ik direct nogal dwingend te horen van de gezinsvoogdes, *"jij komt niet mee naar binnen!!"* En dat was ik nou echt ook niet van plan.

Erkend moet worden dat de behandeling van moeder door de gezinsvoogd, rekening houdend met de begrijpelijke emoties bij het afscheid nemen tussen moeder en kind, vrij tactloos en zelfs onbeschoft overkwam.

Alleen toen de nood wel héél hoog werd met het afscheid en verdriet van moeder en kind, mocht ik binnenkomen, zodat de gezinsvoogdes zich even "vanwege de emoties" kon terugtrekken.

Op een eerder moment had de vorige (voor ons sympathieke) gezinsvoogd een afspraak met moeder gemaakt.

Het was ook nog zeer slecht weer (sneeuwstorm), en wij gingen voor de aankomst van de gezinsvoogd uit moeder uit bed te halen, de kamer in orde maken, gordijnen openen en koffie zetten.

Echter na een gesprek van nog geen uur zei moeder tegen de gezinsvoogd en ons: "*gaan jullie nu maar weg, ik wil slapen*". En dan verlieten wij met de staart tussen de benen gezamenlijk met de gezinsvoogd het huis.

Dus toen zomer 2007 opa naar ons belde dat hij zich zorgen maakte waren wij er bepaald niet blij mee. Wij kregen te horen van de nieuwe gezinsvoogd van het AJL, dat moeder had gezegd, dat de SMN wel voor de dieren zou zorgen. Daar wisten wij zelf niets van.

Moeder was na onze melding alweer met de ambulance opgehaald. Dat was nog een heel gedoe want het was vrijdagmiddag en een plaatsing, waar dan ook, was tegen het weekend niet eenvoudig. Het kon dus niet op stel en sprong worden geregeld.

Wij hadden met de burens geregeld, dat zij 's ochtends de hond zouden uitlaten. De gezinsvoogd had tegen de burens gezegd: "*De dieren redden zich wel want ze zijn anders ook alleen!*"

Ontoereikend professioneel hulpaanbod.

Dan komt onherroepelijk de vraag wie nu eigenlijk degene is die met de uitvoering van een maatregel is belast.

En al kan men in alle redelijkheid volhouden dat een gezinsvoogd moeilijk 24 uur per dag voor de deur kan staan voor het geval er iets gebeurd, dan mag toch worden verondersteld dat men meer waardering zou kunnen opbrengen voor diegenen, die uiteindelijk haar taak bij nacht en ontij zo'n beetje aan het overnemen zijn.

In zo'n situatie merk je al snel dat clientondersteuning veel verder gaat dan af en toe voor de cliënt briefjes schrijven aan deze of gene namens en cliënt.

In dit geval merk je bijv. dat je nergens terecht kan met huisdieren. Niet bij de dierenambulance, niet in het asiel te Zuidwolde. Ze willen eerst geld zien, en dat valt voor ons vrijwilligers niet op te brengen.

Met vakantie zonder tussentijdse opvolger.

En helaas ging de nieuwe gezinsvoogd van het AJL de volgende dag ook nog eens op vakantie, zonder te zorgen voor tijdelijke vervanging, zodat we gevoegd bij andere lopend cliëntzaken, er wéér helemaal alleen voor stonden.

Moeder is weer drie weken opgenomen geweest in een kliniek. Maar ook de burens gingen na een week met vakantie. Dus voor ons als SMN was het weer roeien met de riemen die we hebben.

Typerend was dat de hond bij het uitlaten precies de route kende van de drankwinkel. Hij sleepte ons er automatisch naar toe. Ook met de eigenaar van deze drankwinkel hebben we duidelijke afspraken gemaakt.

Maar anderzijds bestond het dilemma om haar drank in de buurt te ontnemen, uit angst dat ze dan in de auto zou stappen.

Wij hebben moeders geldpasjes meegenomen, en haar geld verstopt in haar schuurtje. Dan was ze tenminste weer even een paar dagen aanspreekbaar. Wij propten bij haar eten en fruit naar binnen. Maar uiteindelijk ga je er zelf aan onderdoor, en moet je gewoon keuzes maken.

Haar dochtertje maakte zich niet alleen druk om haar moeder, maar ook om de dieren. Aangezien zij in dezelfde wijk als moeder woont, hoopten wij dat ze te horen kreeg, dat de dieren goed verzorgd werden.

Wat was de reden dat moeder weer ging drinken, terwijl ze haar dochter weer terug had ?

Dat was de dag dat het kind tegen moeder zei: "*Mama, je moet elke dag in de spiegel kijken, en tegen jezelf zeggen: ik drink nooit meer vieze drankjes.....!*". De kleine blijft in het pleeggezin. Moeder heeft op dit moment weer werk .

En wij wachten maar weer op het zoveelste verontrustende telefoontje. Want ook al is moeder een slachtoffer van haar verslaving, ze is wel een lief en zeer eenzaam mens. Wij waken in feite over moeder om de zorgen van haar dochtertje over haar te kunnen wegnemen.

Dankzij dat moeder ook een geweldige huisarts heeft, kunnen wij zelf nog steeds hulp bieden. Voor het geval dat!

Drama van een verongelukt kind.

De SMN werd benaderd door een schoolpsycholoog. Hij zat met zijn handen in het haar, met betrekking tot een jongen van negen jaar, die van school afgestuurd moest worden.

De psycholoog had dit kind een jaar eerder al naar de kindertelefoon verwezen, maar dat had geen enkel resultaat in zijn gedrag opgeleverd. Hij maakte met iedereen ruzie, gooide stenen tegen de ruiten, was gewoon niet meer te handhaven. De psycholoog, dacht dat hij teveel wisselende juffen had op school.

Bij de eerste ontmoeting met deze jongen, voelden wij meteen, dat er veel meer aan de hand was.

Wij zeiden dan ook: *“Wat voor iets heel ergs heb jij meegemaakt !*

Zonder te aarzelen begon hij honderduit te praten, maar zijn moeder moest de kamer uit van hem.

Hij vertelde toen hij zes jaar was, met zijn vriendinnetje van vijf jaar, samen naar school gingen. Ze stonden beiden aan de kant van de weg, met hun fietsjes.

Opeens stak zijn vriendinnetje over, terwijl er een vrachtwagen aankwam. Hij wilde wel gillen, maar hij vertelde: *“Ik kreeg geen geluid uit mijn mond!”* *Waarom kon ik niets zeggen, waarom kon ik niet stop zeggen, ik kon helemaal niets!”*

En zo bleef hij maar doorpraten. Zijn laatste woorden waren: *“En weet je wat, ze was zo plat als een dubbeltje”.*

Hij had hier nog nooit met iemand over gesproken, omdat hij zich schuldig voelde, dat hij haar niet heeft kunnen waarschuwen. Ach zes jaar oud, en nu negen jaar om van school afgestuurd te worden vanwege zijn gedrag.

Ik vroeg hem: *“Zie je haar nog ?”*

Hij vertelde dat zijn vriendinnetje met de fiets elke avond voordat hij naar bed gaat, voor zijn raam staat. *“En dat maakt me heel erg bang, en toch moet ik steeds kijken, maar dan kruip ik vlug onder de dekens”.*

Wij hebben hem verteld, dat zijn vriendinnetje geen pijn meer heeft, dat ze in haar hemeltje lekker rond zit te fietsen (kon hij nog om lachen ook), maar zo verdrietig is, dat hij zoveel verdriet heeft. Daarom staat ze steeds voor jouw raam, van kijk eens, ik ben er nog, en jij moet ook gelukkig worden..

Bloemen

We hebben bloemen gekocht, en op de plek neergelegd, waar het meisje verongelukt is, én op haar grafje. Daarna hebben wij nog dezelfde dag een kinderpsychiater voor hem kunnen regelen. Maar na een aantal bezoeken bij deze psychiater, hebben wij hem toch moeten vertellen, wat deze jongen had meegemaakt. Dus zo gemakkelijk sprak hij daar nog niet over.

Gelukkig werd deze psych zijn grootste vriend, vertelde de kleine ons.

Moeder.

Met moeder verliep ons contact minder prettig. Ze vertelde ons, dat ze verhuisd was na het ongeluk en ging samen wonen met een nieuwe vriend in een andere plaats. Na twee jaar was deze relatie voorbij en ging terug naar haar dorp. En juist op de plek waar dit drama gebeurde, ging zij wonen. Dus haar zontje keek er precies op uit vanuit zijn slaapkamer.

Maar moeder begreep niet, dat hij daar nog last van had, vond het allemaal maar onzin, aanstellerij en hij *“moest maar wat flinker worden!”*

Gelukkig kreeg deze jongen er een grote vriend bij, de kinderpsychiater, die moeder ook onder druk zette.

Poolse vrouwenhandel.

Dit is de net vierjarige Jane.

's Nachts om half twee ging de telefoon. Politie Groningen, of ik een kind kon opvangen van vier jaar.

Ik weigerde, daar ik al een paar keer een politie inval had gehad, als er weer een ouder met kind was weggelopen.

En dat gaat niet zachtzinnig. Schijnwerpers, bonken op deuren en ramen. Dan jouw huis onderzoeken, in de meterkas, onder je bed etc.

Maar de politie had wel een oplossing voor de kleine, "de politiecel". Verder deelden zij mij mee, dat zij het kind na een melding uit bed hadden gehaald bij een kroegeigenaar, die handelde in Poolse vrouwen voor de prostitutie.

Dit meisje was het dochttertje van de Poolse vriendin van deze kroegeigenaar.

Op het bureau aangekomen zaten er een stuk of acht agenten, en één zei tegen de kleine: "Nu ga je met deze mevrouw mee". Waarop ze natuurlijk weigerde.. Maar met het lokken van een hondje, poesjes, koekjes (tja fout, maar dat was een noodoplossing), ging ze toch graag met me mee.

Daarna werd er nog een proces-verbaal opgemaakt, met mijn naam en adres erin, dat ik haar opving. Ik heb meteen verzocht dat te verwijderen en dat ik de volgende dag de Raad voor de Kinderbescherming zou bellen

Thuis aangekomen ontpopte dit meisje in een klein "demoontje". Zeer gewelddadig en seks gericht en niet te temmen. Ze wilde steeds een beetje melk, en dan "bah, dat is pijpen". Waarschijnlijk wilde ze mij laten zien, wat haar allemaal is overkomen op haar net vierjarige manier.

Datzelfde had de politie ervaren. De volgende dag kwam een rechercheur van Jeugd en Zeden op verzoek van ons als SMN (nadat ze door de Raad was opgehaald), daar wij van niemand hulp konden krijgen. Eerst intake, dan betaling, en onze smeekbedes, van ze praat nu, daar had niemand oren naar.

Om zeven uur 's ochtends viel ze eindelijk in slaap. 's Middags kwam een klein lief kleutertje de trap af. We hebben vlinders en bloemen gemaakt en naar de winkel gegaan, want zij zei steeds: "Ik ben jarig en koop een cadeautje voor mezelf". In de winkel zocht ze ansichtkaarten. Ze smeed ze allemaal aan de kant en bleef maar herhalen: "Ik ben jarig, ik ben jarig!!" Ik kon het niet laten een tas vol speelgoed voor haar te kopen. Want na een telefoontje met de politie kreeg ik bevestiging, dat ze twee dagen daarvoor jarig was geweest.

Raad voor de kindbescherming

De Raad heeft haar opgehaald, ze wisten niet te vertellen waarheen. Jane wilde ook niet mee. Achteraf bleek het een bejaard pleegezin te zijn in Oost Groningen en ik meen drie weken later is ze weer terug naar huis geplaatst. (na aanleiding verhoord te zijn in de verhoorkamer bij de politie) Helaas drie weken te laat.

Dreigementen

De SMN kreeg last van dreig- telefoontjes. Mijn buurman kwam langs met twee eieren. Hij had een telefoontje gehad, dat ik twee eieren tekort kwam. Via een telefooncel bellen, hebben we de bedreigers herkend. Het was de kroeg waar Jane uitgehaald is. Heb de kroeg daarop meteen gebeld, hoe dankbaar ik was met de eieren. De politie wist mij te vertellen wat die eieren betekende: "Als je een kerel was, hadden we je afgemaakt".

En dan weer de vraag, hoe kwamen ze aan mijn adres en telefoonnummer???? Maar nog groter de vraag, wat is er verder met dit meisje gebeurd? Wat ik later kreeg te horen, dat ze alle (seksuele) handelingen gewoon in de kroeg had geleerd!!!!

“Het niet hebben van een omgang tussen het kind en de niet-verzorgende ouder kan schadelijke gevolgen hebben voor de emotionele ontwikkelingen van het kind”

Met deze stelling probeert de Raad voor de kindbescherming de weigerachtige verzorgende ouder ertoe te bewegen om omgang toe te staan tussen het kind en de niet-verzorgende ouder. Gaat dat in alle gevallen ook inderdaad op?

De zorgelijke (medische) situatie van Mike.

Mike is een jongen van zeven jaar en is al drie jaar een cliëntje van ons. Zijn moeder heeft hem op driejarige leeftijd bij vader op de stoep gezet, daar ze hem niet aankon.

Ze hebben nog een zoonje twee jaar ouder die bij moeder woont, en aan ADD lijdt. Bij Mike is een zware ADHD-PDD NOS geconstateerd, en wellicht is dat de reden geweest waarom moeder hem niet aankon en hem door vader liet ophalen.

Vader heeft vervolgens overal hulp gezocht. Ten eerste voor de juiste medicatie. Hij heeft inmiddels alle soorten van medicijnen versleten maar geen enkele was de juiste. Nog steeds is het niet gelukt.

Via de SMN heeft vader geprobeerd ook ondersteuning te krijgen van Zorgbelang Friesland, Balans en Defence for Children. Zonder resultaat. Met betrekking tot het lange gesprek bij Zorgbelang Friesland verzuchtte hij: *“Zit ik ruim een uur mijn tong uit mijn mond te kletsen, en dan krijg ik te horen, wij kunnen niets voor je doen”*. En van Balans kreeg hij zijn stukken na een half jaar zonder excuus ongeopend terug.

Het prevalerende belang van het kind bij een omgangsoverweging.

Maar er is één grote rode draad in het leven van Mike al die jaren. De ene zitting na de andere, over een omgangsregeling, die moeder aanspant bij de Raad voor de Kinderbescherming.

Een kind van school gestuurd wegens wangedrag en ordeverstoring!

Mike is vorig jaar N.B. van school gestuurd. Speciaal onderwijs, Renn 4, die Mike ook niet meer aankon. Hij kreeg vervolgens les van zijn vader en diens partner.

Accare

Uiteindelijk heeft vader Mike kunnen plaatsen bij Accare te Groningen. Daar zijn ze vol lof over het verzorgingssysteem van vader en partner over Mike. Ondanks dat Mike niet naar school mocht, heeft hij geen achterstanden opgelopen.

Maar ook Accare heeft vele malen grote problemen met Mike en ook de taxi, die hem elke keer brengt en haalt, zodat er geen andere kinderen vanwege de verzielzucht van Mike meer mee kunnen gaan in de taxi.

Vader kent en herkent het gedrag van zijn zoon, en heeft regelmatig zijn kamer aangepast. Er waren dagen, dat Mike letterlijk alles sloopte. De energie van Mike is niet te stoppen. Vader, partner en Mike gaan tien kilometer hardlopen. Als ze terug zijn liggen ze afgepeigerd op de bank. Mike niet, die ziet alweer wat anders, en roetsj is hij er weer vandoor. Het gaat goed met Mike thuis. Het gaat echter niet goed met Mike op school, Accare, taxi. Er wordt nog steeds gezocht naar de juiste medicijnen. Niets blijkt bij hem echt goed aan te slaan.

Vader fotografeert graag, en Mike heeft zijn eigen fototoestelletje. Zo kunnen ze uren op stap zijn met fotograferen. Mike die vanaf zijn derde jaar de partner van vader kent, beschouwt haar als zijn moeder, hoewel zij zich bij haar voornaam laat noemen. De school, de Swing, Accare, iedereen is vol lof over de verzorging van Mike door vader en vriendin.

Mike moet een strakke en herkenbare structuur hebben. Geen onvoorspelbare veranderingen in zijn leven. Dat lukt bij vader thuis. Maar het is en blijft alles heel erg broos. Een terugslag ligt altijd op de loer.

Het doordrammen van De Raad voor de kindbescherming

Die probeert nu al jaren een omgangsregeling bij vader af te dwingen. Daarbij hebben ze geen oog voor de grote zorgen van en voor Mike. Alles draait om een omgangsregeling. De belangen van het kind moeten daarvoor wijken, terwijl de Raad er steevast van overtuigd is dat de omgang altijd in het belang van het kind is. Of een kind nu zelf contact met de andere ouder wilt of niet, gaat de Raad er op voorhand al vanuit dat een kind dat wilt, maar door de verzorgende ouder daarin wordt tegen gewerkt. Het is de omgekeerde wereld. Maar dit keer lukt het niet zo snel. Vader blijft zich verzetten. Niet dat hij iets tegen de moeder heeft, waar wel tegen de kortzichtigheid waarmee zij haar zin desnoods tegen het belang van Mike in wil doordrukken. Daar komt bij dat moeder vanaf het vertrek van Mike geen enkele belangstelling meer heeft getoond voor Mike, ook al doet zij uiteraard ten overstaan van de Raad het tegendeel blijken.

Ondertoezichtstelling.

De Raad voor de Kinderbescherming eist nu een OTS, daar er maar geen omgangsregeling tot stand komt. Via een OTS wordt hij nu gedwongen om Mike te verstellen dat hij een moeder en een broertje heeft. Met dat broertje gaat het heel slecht wegens gedragsproblemen. Er zijn jeugdzorgcontacten. Natuurlijk zegt moeder dat dit komt door het niet hebben van contact met Mike. Dikke onzin. Hoe is het anders te verklaren dat deze zoon vanaf het begin een gigantische haat heeft opgebouwd door bewust toedoen van moeder? Ook in die zin is een omgangsregeling (levens) gevaarlijk.

Hoe verwerkt dit jongetje een omgangsregeling met een moeder, die hij vanaf zijn derde niet meer heeft gezien? Die daarna ook geen greintje interesse meer heeft getoond naar de school of instanties toe? En vooral: die nu al heeft te kennen gegeven de ADHD van Mike niet te accepteren? Volgens haar "*gewoon flauwe kul!*"

Een jongen die bij "verkeerd gebruik" zijn gevoelens uit in agressie of zelfvernietiging. Een jongen volgens deskundigen met zware ADHD-PDD NOS?

Feestdagen en verdriet.

Wij als SMN zitten altijd hopeloos verlegen met vooral de kerstdagen en Oud en Nieuw. Een verdriet van ouders die hun kinderen niet zien. Kinderen die, in een be(ge)sloten inrichting niet weg mogen naar huis of naar opa en oma. Kinderen die financieel tekort komen en niets krijgen voor Sinterklaas en geen boom voor de kerst. Kinderen waarvan één van de ouders is overleden.

Hier zie je twee voorbeelden, wat de SMN voor hun maakt. **Het eerste** landschapje geldt voor een meisje van vier, die niets anders heeft meegemaakt, dan ruziënde ouders, die elkaar het licht in de ogen niet gunnen. En bij elke omgangsregeling voor en achteraf, weer enorme conflicten voor de deur afspeelden. Onze bedoeling is dan, dat het kind een beetje kan wegdromen. Hopende dat de ouders hier wat van leren.

Toch merken wij ook, dat ouders door creatieve acties van de SMN, zich gaan schamen en milder worden. En dat is nu net de bedoeling !!.

Het tweede landschapje was voor een jongetje van vijf jaar oud, waarvan de moeder vorig jaar in november aan kanker is overleden. Vader vangt het kind uitstekend op, maar had geen kracht om iets met de Kerst te doen. Wij zagen twee verloren zielen. In overleg met vader hebben we een sneeuwlandschapje gemaakt, met engeltjes en begraafplaatsje, waar ook het konijn en hamster bij mama kwamen te liggen. De kleine heeft hier ook heel hard aan meegewerkt. "Sneeuw" strooien en een plekje, waar de gouden kruisjes, met de namen van

mama ,de hamster en konijn, op moesten staan.

Bedreigingen na seksueel misbruik

Deze brief kregen wij van Sanne L.
Wie is Sanne.....

We kregen een telefoontje van politie te Nijmegen, ze hadden een jongen van dertien jaar opgenomen, die bleek weggelopen te zijn uit het noorden en of wij hem konden opvangen.
Dezelfde avond hebben ze deze jongen, naar ons gebracht voor eerste opvang.

Na twee dagen vertelde hij ons het hele verhaal, weggelopen uit Drieverdale te Winschoten, door politie uithuis gehaald, weer weggelopen, weer bij een ander politiebureau aangeklopt en weer thuis gebracht!!!!
Uiteindelijk weer door politie uithuis gehaald, hij zat verstopt in een keukenkastje etc. De reden vertelde hij, dat er een enorm bloedbad thuis had plaats gevonden. Poezen werden onthoofd, de hond op de hooivork, er zouden volgens hem zelfs lijken onder het beton en in de tuin liggen.

Alle kinderen waaronder Sanne werden zwaar seksueel misbruikt, waar moeder aan meedeed. Volgens de Politie(Groningen) die alle verhalen bevestigde, " kwam moeder als prostituee met volle condooms thuis, om bij haar kinderen in te proppen, waar de stiefvader nog eens over heen mocht". Het was nog erger dan erg, en ik ga maar niet verder op de details in.

Binnen een paar weken hadden wij met de gezinsvoogdes geregeld, dat de jongen terug zou gaan naar Drieverdale, alleen onder begeleiding van de politie, dat was zijn eis!!, en aangifte doen in Hoogezand samen met Jan Faasse. Eerder had hij zijn zusje Sanne de schuld gegeven, omdat zij aangifte had durven te doen. Zo kregen wij met alle kinderen L. contact, en ze bevestigden elkaars verhalen.

Weggelopen

Waarom liep deze jongen weg. Hij zei en ook zijn zusjes: "Waar ik ook kom, in de douchecel, slaapkamer etc., in elke ruit of spiegel zie ik de starre ogen van mijn stiefvader"!! Ik ga uit angst weer terug, ze vinden mij toch wel!

In Drieverdale heerste ook een enorme angst onder de kinderen, als er weer een auto langs reed.

Ronnie was gek op Amerikaanse trucks (kon ze geweldig tekenen), en gelukkig konden we één bemachtigen. Van Sanne hoorden we 5 jaar later, dat Ronnie daar al zijn geheimen in bewaarde in de internaten waar hij verbleef. Wat mij wel verbaasde de tijd dat Ronnie bij ons doorbracht, de stiefvader regelmatig belde en zat te vissen waar Ronnie zat. Zelfs Ronnie had hem in het begin aan de lijn en loog er flink op los.

Beste Jannette

Ik heb jullie woensdag gebeld en toen zie Jannette tegen my dat jullie het vermoeden hadden dat ik de mannen op jullie had afgestuurd maar dat heb ik niet gedaan

Ik weet niet hoe ik dat moet bewyzen maar zou ik het dan toch moeten bewyzen dan zie ik maar een manier en dat is dat ik ze allemaal uitroei ze achter volg en ze dood om jullie weer rust te geven wil ik best de bak in draaien dan heb ik hier een bos bloemen en drie pakjes shag en twee aan stekers voor jullie om zo myn dank te bewyzen

Ik hou heel veel van jullie en ik zal jullie missen
Jullie zijn voor my myn beste vrienden
ik wint jullie het beste toe en ik hoop dat ze jullie weer met rust zouden laten

Ik heb ze niet tegen jullie opgejut

Nog veel sterte en de groeitje
nog prettige feestdagen

Sanne ~~XXXXXXXXXX~~

Aangifte

Inderdaad is Ronnie begeleid door een politieauto, de gezinsvoogdes en ons. Eerst nog aangifte gedaan in Hoogezand met Jan Faasse, die hij er persé bij wilde hebben. Vervolgens hebben wij hem terug gebracht naar Drieversdale, waar ook zijn zusjes verbleven.

Uiteindelijk belde moeder heel triomfantelijk op, dat ze ontdekt hadden waar de kinderen zaten. Ze hadden zich uitgegeven voor de kinderrechter. We hebben meteen dezelfde avond de kinderrechter opgebeld, een codewoord ingesteld, en dat de kinderen niet naar school konden, want ze worden opgewacht. Maar de gezinsvoogdij vond het na twee dagen wel genoeg, met als gevolg een achtervolging in Winschoten, een groepsleidster die tussen de kinderen insprong werd neergestoken. En de kinderrechter heeft haar naam veranderd!

Vijf jaar later

Vijf jaar later komt Sanne. Weggelopen uit het incesthuis. Maar elke dag zong ze voor ons: *"Jullie gaan dood" "Jullie gaan dood".....*

Toch hadden we tussendoor ook gezellig, zij wilde graag lekker voor ons koken. Maar dat ons iets zou overkomen, bleef de boventoon voeren.

Toevluchtsoord

Na drie weken was het echt niet vol te houden, we werden van voren en achter omringd door wel heel enge individuen. De taxichauffeur had ons al gewaarschuwd dat er auto's opgesteld stonden, zodat we eerst nog de "harde kern" (tweede lijns) van ons konden waarschuwen, *"het toevluchtsoord in de gaten te houden!"*

We hebben haar onder begeleiding van drie taxi's (busbaan, massel), want deze taxichauffeur had zijn collega's ingeschakeld! En inderdaad werden wij achtervolgd door een stel BMW's! De taxi reed tot de voordeur van het huis, zodat Sanne er ongezien zowel bij ons als bij het toevluchtsoord in en uit kon komen.

In het toevluchtsoord kwam bij Sanne het hoge woord eruit. *"Wij zouden de kinderen hebben verlinkt naar de ouders, dat ze opgenomen waren in het incesthuis". Dat heeft de gezinsvoogdes ons verteld".* Daar heeft ze al die jaren op liggen te broeden!

Dus wij direct naar die gezinsvoogdes, opheldering gevraagd, en het eerste wat wij te horen kregen: *"Dat waren jullie niet, dat was het GAK!"*. Knappe snelle reactie na vijf jaar!

Weer terug naar het toevluchtsoord en Sanne dit verteld. En toen spoot er echt tranen, van ongeloof, verbittering, kwaadheid en verdriet. Maar ze bleef bij haar standpunt.

We wilden Sanne bezoeken in het toevluchtsoord, maar ze was net weg. Ze konden haar niet langer houden. Het was té bedreigend hoorden we. Een kleine week heeft ze daar gezeten!

Brief van Sanne

Wat er wel lag, was dit briefje, bos bloemen, shag en aanstekers. Toevluchtsoord wou ons nog bellen.

Ze konden ons niet vertellen waar Sanne was gebleven.

Ook dit heeft jaren pijn gedaan. En weer, als je er aan terug denkt.

De stiefvader kreeg maar negen maanden, tot onthutsing van de kinderen en mocht werken in een wijkcentrum voor jongeren. De directeur van de gevangenis zei tegen ons: *"Wij bemoeien niet met iemands achtergronden!"*.

In ongeveer 1998 is stiefvader voor zeven jaar veroordeeld voor het doodschieten van zijn buurman, die zijn honden uitliet in Veendam. En juist die overleden buurman is de vader van weer een ex-cliënte van ons en inmiddels is stiefvader al weer jaren vrij weer vrij!

Sanne is uit ons zicht helaas verdwenen. Ze zou werken ergens in Zuidbroek in de prostitutie, volgens een pooier. Wij hebben haar tevergeefs proberen te vinden. **SHIT!!!**

Omgangsregelingen

Omgangsregelingen zijn de meest hopeloze zaken waar wij mee te maken krijgen. Het verdriet van de vaders wordt nog teveel onderschat.

De eerste vader heeft een zoontje van net vier jaar bij een zeer jonge moeder. Het vijfde kind is alweer een paar maanden geleden geboren. Ook weer van een andere vader.

De vader die hier wordt genoemd had een soort co-ouderschap. Moeder dumpte vaak het kind bij vader als het haar teveel werd., of dat zij bezigheden buitenshuis had, en niet tijdig een oppas kon vinden.

Vader vier. Hij blijkt zeer gewelddadig te zijn. Heeft met een stel vrienden alle ruiten van de grootouders met bakstenen bekogeld, waar hij ook voor veroordeeld is.

Vader was op dat moment aanwezig met zijn achttien maanden oude zoontje en is met hem de doucheceel ingevlucht.

Vader vijf. Een getrouwde man met twee kinderen. Vader krijgt weer contact met zijn zoontje na twee jaar niet gezien te hebben, en wij constateren hoe gelukkig dit kind is, met zowel vader als met opa en oma.

Vader vijf gaat weer terug naar zijn gezin en vader vier trekt weer in bij het gezin. Het geweld is weer begonnen.

Toewijzing verzoek om omgang.

De kinderrechter wijst een omgangsregeling toe, op straffe van een dwangsom, maar daar trekt moeder zich niets van aan.

Als vader zich begeeft naar het huis van moeder, dan staat de vriend van moeder hem alweer op te wachten, met zeer bedreigende woorden.

Raad voor de kindbescherming.

De Raad voor de kindbescherming had in het verleden negatief geadviseerd op een verzoek om omgang van de vader omdat men dit schadelijk achtte voor het kind.

Bureau Jeugdzorg Groningen

Jeugdzorg had op haar beurt een tegenovergestelde mening.

Intussen zitten vijf kinderen onder de zes jaar in een geweldspiraal. Één vader laat het afweten, te ziek van de drugs, de ander is bang voor geweld. Maar deze vader geeft het gelukkig niet op. Maar hij heeft intussen alweer maanden achtereen zijn zoontje niet gezien. Hoe kan een kind van amper 4 jaar, die zo trots is op zijn vader - wij waren daarbij aanwezig - dit allemaal bevatten?

Vader twee

Deze vader zit met een stel fotoalbums bij de Raad voor de Kinderbescherming. Hij wilt met veel trots zijn relatie met zijn dochtertje laten zien, dat verbroken is op haar zevenjarige leeftijd.

De Raad toont geen enkele interesse.

Maar de kinderrechter stelt voor om een gesprek tussen vader en inmiddels elfjarig meisje te regelen. Helaas gebeurt dit bij dezelfde Raad.

“Bemiddelingsgesprek” bij de Raad.

Aan de grote tafel links en rechts zitten de Raadsmedewerkers. Het meisje moet tegenover vader plaatsnemen. Zij slaat haar handen voor haar ogen, en zegt: *"Ik wil jou niet zien!"* Geen enkele vraag van de kant van de zgn. gedragsdeskundige van de Raad. Binnen tien minuten werd het meisje mee naar buiten genomen

Afscheid van een kind van haar vader.

Toen bleek ook wat de bedoeling was van de Raad, wat vader van te voren niet wist. Dat *"Het kind en vader afscheid van elkaar moesten nemen"*. Als vader dat geweten had, was hij *nóóit* gegaan. Daar had hij zijn dochter echt nooit mee willen belasten.

De dochter mist een leuke vader. Een man die alles weet van planten, beestjes, kruiden, natuur. En hij heeft ook een natuurtalent om zijn kind niet te schaden.

Maar de drempel voor zijn dochter is wel *héél* hoog geworden, door de werkwijze van de deskundigen van de Raad voor de Kinderbescherming.

De gevolgen van “gescheiden” normen en waarden voor een kind (door een niet alert reagerende Raad voor de kindbescherming / zorgketen).

De ouders van Pieter, op dat moment 2 jaar, zijn gescheiden. Moeder was uitsluitend belast met het gezag. Maar vader wenste echter in ruil voor de erkenning van Pieter het alleengezag. Moeder stemde toe. Als vader dat nou persé wilt? Akkoord dan maar!

Later zou ze openlijk toegeven dat deze beslissing de grootste fout is geweest die zij tot nu toe in haar leven heeft kunnen maken.

Vader dronk in die tijd “af en toe” een pilsje, en was ook niet vies van “af en toe” een joint. Dat vond moeder niet zo verontrustend. “*Dat moet kunnen in deze tijd*”, zei ze.

Maar moeder realiseerde zich niet dat met de gezags-overdracht zij geen juridische, laat staan feitelijke, invloed meer had op de opvoeding en de ontwikkeling van Pieter.

Moeder verhuisde naar elders, maar onderhield goede contacten met haar toen alweer 6 jarige zoon. Totdat zij begin 2000 verontrustende signalen hoorde uit de omgeving van Pieter.

De situatie was zo zorgwekkend dat moeder een procedure aanspande, zodat zij weer alleen met het gezag zou worden belast.

De afwezige Raad voor de kindbescherming.

Met dat verzoek kwam de Raad voor de kindbescherming voor het eerst, maar niet voor de laatste keer in beeld.

De Raad verzocht de rechtbank om het verzoek van moeder toe te wijzen. Deze wees echter het verzoek af, waarbij een (doorslaggevende) rol heeft gespeeld dat de Raad ter zitting *niet* was verschenen, om haar standpunt nader toe te lichten. Moeder kwam balsem over de kop weer terug van elders.

Begin van schoolverzuim. Niemand had het door!

Vanaf april 2002 is al sprake van schoolverzuim van Pieter. De Raad doet via de leerplichtambtenaar hiernaar onderzoek, echter zonder daarbij de oorzaken (de thuissituatie) te betrekken.

Vader blijft volhouden dat ondanks de geconstateerde leerproblemen er niets aan de hand is met Pieter.

Vader stelt verder, dat hij “*niet in een samenwerkingspositie wil worden gedwongen met zijn ex.*” Sterker nog: hij laat geen gelegenheid voorbij gaan om ten overstaan van Pieter zijn moeder te diskwalificeren.

Inmiddels was Pieter in een situatie terecht gekomen van een gezagsvacuüm, en daarmee belandde hij tevens in een loyaliteitscrisis.

Hierdoor ontstond een neerwaartse spiraal in het leven van Pieter. De Raad bevestigde de mening van moeder dat Pieter hulp nodig heeft.

De Raad: “*Pieter moet niet langer in een positie zitten waarbij hij zich verantwoordelijk voelt om zijn beide ouders tevreden te stellen. Dit legt een zware druk op zijn schouders.*”

Maar de Raad betrok daarbij niet de actuele gezinssituatie van Pieter bij zijn vader, laat staan dat daaruit verdergaande consequenties werden getrokken.

Jeugdzorg.

Via de leerplichtambtenaar werd contact opgenomen met de jeugdzorg. Maar de leerplichtambtenaar heeft slechts informatie gekregen over het enkele feit van het schoolverzuim. Meer dus niet.

Ook de gesprekken tussen jeugdzorg en vader beperkte zich daartoe. Niemand keek verder dan de hulpverlening-neus lang was.

Niemand die zich bijv. afvroeg of en onder welke omstandigheden Pieter niet naar school ging, terwijl zijn vader nota bene in de tussentijd in Amsterdam aan het werk was. Hij moest maar zien dat hij in z'n eentje uit zijn bed kwam.

Vader moest volgens de jeugdzorg *“alleen wat minder gaan werken om meer tijd vrij te kunnen maken voor Pieter”*. Maar vader stelde echter dat dit financieel niet haalbaar was.

Het is wederom verbijsterend dat in het begeleidende dossier niets was vermeld over de zorgelijker wordende thuissituatie, incl. de strafbare feiten *“in gemeenschap”* gepleegd.

Wel dat vader *“het moeilijk vindt om Pieter te sturen”*. Zelfs die laatste aanwijzing (lees: waarschuwing) gaf niemand in het professionele circuit te denken.

Twee jaar later weer schoolverzuim. Niemand had het door!

In 2004 ontving de Raad een melding van de politie van ongeoorloofd schoolverzuim, en dat tegen Pieter proces-verbaal was opgemaakt.

De Raad adviseerde het OM om Pieter een voorwaardelijke straf op te leggen met de bijzondere voorwaarde dat hij zou worden begeleid door een Maatregel Hulp en Steun (jeugdreclassering), eventueel uitgevoerd door een gezinsvoogd.

Dealen in harddrugs door Pieter, een weedplantage aan huis, en een gerechtelijke bevel tot ontruiming van de ouderlijke woning.

Wederom een melding bij de Raad. Maar nu vanwege het dealen in harddrugs door Pieter.

Er werd vanuit het ouderlijk huis gedeald. Dit werd aan Pieter opgedragen door een ten huize van vader inwonende cokeverslaafde. Het werd verkoop aan de deur. Tevens werd bij vader een hennepplantage aangetroffen. Er volgde een ontruiming, en vader verhuisde naar de liefdevolle buurvrouw die alles voor hen betaalde.

Vele maanden later zou de gezinsvoogd tot haar verbazing constateren dat de woning van vader leeg stond, en zij niet wist waar vader (en Pieter) zich op dat moment bevond.

Vervolgens ging vader zelf cocaïne gebruiken. Van de handel van Pieter in vaders' huis wist hij *“absoluut niets van”*. Pieter werd hiervoor veroordeeld met een werkstraf van 60 uur. Hij moest werken in een manege.

Maar na drie dagen hield hij het voor gezien, en wegens het niet voldoen aan de leerplichtwet kreeg hij een boete van E 300,= of 6 dagen. In die strafoplegging is men niet geslaagd.

Vervolgens ging Pieter naar de Daghulp. Maar ook daar spijbelde hij regelmatig. Hij werd gewaarschuwd door Daghulp dat bij herhaling de Daghulp zou worden stopgezet.

Van basisonderzoek door de Raad (naar ongeoorloofd schoolverzuim) naar onderzoek opvoedingssituatie van Pieter.

Inmiddels had de Raad dan toch eindelijk het onderzoek afgerond naar aanleiding van de door Pieter gepleegde strafbare feiten en een gesprek van Jeugdzorg (Toegang) gevoerd. In al die tijd van onderzoek was de jongen nog verder af gegleden. Wie mocht denken dat de Raad haar onderzoek zou hebben uitgebreid naar de totale situatie (= een alle aspecten van opvoeding en verzorging omvattend dus een integraal onderzoek), die heeft het mis. Ze doen hun onderzoek en gaan gewoon om 17.00 uur naar huis of met zwangerschapsverlof.

Criminele vrienden rond Pieter, waaronder vader!

Het ging vervolgens snel bergafwaarts met Pieter. Ook al weer door zich te omringen met lotgenoten in het kwaad. Vader hierover: *“Pieter moet uiteindelijk zelf weten met wie hij omgaat!”*

De weedplantage had hij desgevraagd door jeugdzorg nodig om zich van inkomsten te voorzien omdat hij niet meer werkte.

Over als excuus voor zijn drugsgebruik: *“Pieter blowt zelf ook en mag pas commentaar hebben wanneer hij zelf veertig is en nooit cocaïne heeft gebruikt”*.

Onzinnige hulp van het Algemeen Maatschappelijk Werk (AMW).

Vader vroeg hulp aan bij het AMW. Deze hulp ging vreemd genoeg niet verder dan er voor te zorgen, dat vader 70% van zijn laatst verdiende loon te krijgen. Verder had men geen bemoeienis met de zaak. Tot slot moest vader en zoon zien rond te komen van € 50,- in de maand via het Kredietbureau vanwege schuldsanering.

Maar vader blijft twijfelen aan de professionele hulpverlening: *“een gezinsvoogd kan Pieter niet iedere dag naar school brengen”*.

Terwijl hij als opvoedingsverantwoordelijke ouder vanwege zijn verslaving het bed niet op tijd uit kon komen.

De zorgen van moeder.

Moeder heeft in die tijd een aantal gesprekken gevoerd met de jeugdzorg over Pieter.

Ook stelde zij dat het beter was dat Pieter weer bij moeder kon gaan wonen. Pieter wilde dat niet vanwege het jarenlang door vader systematisch inpeperen dat moeder niet deugde.

Kennelijk was Pieter al te oud om zich ook maar iets nog te herinneren van zijn eerste kinderjaren. Bovendien: waarom zou hij? Uitgaande van de weg van de minste weerstand kon hij bij vader zijn eigen gemakkelijke leven leiden, en bij moeder niet.

Dan was het afgelopen met het vrije leventje. Het ergste wat een kind door een ouder kan worden aangedaan is een volkomen gebrek aan probleembesef, en daarmee een lage gewetensfunctie, (*“vader en Pieter bagatelliseren en ontkennen de problemen”*) omdat die ouder dat besef zelf mist en derhalve een grenzenstellend vermogen ontbeert.

Ondertoezichtstelling en de verlenging ervan.

Alhoewel het kwaad zich al had beklift bij Pieter werd hij eind december 2004 dan toch eindelijk onder toezicht gesteld.

Het eerste jaar werd vrijwel niets concreets gedaan dan alleen maar allerlei uitgangspunten formuleren, werd een verzoek gedaan tot verlenging van de OTS.

Het verzoek schetst een zeer somber beeld van Pieter, er hierop neerkomend dat men in feite met hem nog verder was huis was dan men aanvankelijk had verwacht.

De gezinsvoogd: *“Het komende jaar zal meer druk op vader en Pieter moeten worden uitgeoefend waarbij mogelijk ook zwaardere middelen aangewend dienen te worden”*. Maar Pieter zegt *“alleen maar door iedereen met rust gelaten te willen worden”*.

“Gedacht” aan uithuisplaatsing.

De gezinsvoogd weer: *“Hierbij wordt gedacht aan uithuisplaatsing als ondersteuning van de thuissituatie onvoldoende positief resultaat heeft opgeleverd”*.

Het klinkt alles zo normaal en voor buitenstaanders begrijpelijk, maar dat is het niet omdat Pieter gevangen zit in een hulp en –rechtssysteem dat in zichzelf gekeerd lijkt en haar eigen tempo kent. Dus per definitie achter de (strafbare) feiten aanlopend.

In het verlengingsverzoek werd o.m. ernaar gestreefd dat vader en zoon de problematiek erkennen, dat ten dien einde gesprekken zullen worden gevoerd met beiden.

Het meest verbijsterend is *“het streven vader ondersteunen in de opvoeding van Pieter”*, terwijl beiden van mening zijn dat *“er geen hulpvraag ligt, en er ook niet aan willen meewerken”*.

Eerste contact met de SMN.

In 2006 wendde moeder zich tot de SMN. Er vond een gesprek plaats bij moeder thuis waarbij ook Pieter aanwezig was. Pieter imponeerde als een totaal in zichzelf gekeerde jongen.

Op een gegeven moment eiste Pieter geld van zijn moeder. Dat kreeg hij niet en ontstond er een tweestrijd. Vervolgens is hij weggegaan zonder te vertellen waarheen.

De visie van moeder over het Hulpverleningsplan.

Moeder vindt het hulpverleningsplan getuigen van een grenzeloze naïviteit. Het is onrealistisch en gezien de dramatische maar niet minder de blamerende hulpgeschiedenis zeker niet meer te realiseren. Te meer ook niet aangezien Pieter over enige maanden 18 jaar wordt en sprake is van verloren jaren.

Gesprek bij de jeugdzorg.

Wij hebben met moeder ter plaatse medegedeeld dat alle betrokken instanties van meet af aan langs en door elkaar hebben gewerkt.

Het heeft ontbroken aan centrale sectoroverstijgende leiding De verontrustende vroegtijdige zorgsignalen over Pieter werden door de gezinsvoogd niet op een effectieve en op overtuigende wijze aangepakt. Om erger te voorkomen.

Een maar wat aan rotzooiende en niet bereikbare gezinsvoogd.

De gezinsvoogd heeft al de tijd van de uitvoering maar wat aangerotzooid, getuige dat het huis van vader al *enige maanden* was ontruimd voordat zij dat in de gaten had. Bovendien was zij op het beslissende moment niet te bereiken.

Er zijn grove inschattingfouten gemaakt. Er was geen sprake van ook maar een risicoanalyse. Aan de tijd van een vrijblijvende uitvoering van de maatregel moet stante pede een einde worden gemaakt.

De praktleider stelde voor dat hij nog dezelfde dag het hele dossier zou doornemen, hetgeen hij ook inderdaad heeft gedaan. Hij was na lezing ontsteld, verbijsterd.

Verzoek Spoedmachtiging Uithuisplaatsing.

Hoe dit ook zij, had het gesprek met de praktijkleider van de jeugdzorg tot gevolg dat door de jeugdzorg een Spoedmachtiging Uithuisplaatsing in een justitiële jeugdinrichting bij de kinderrechter werd verzocht.

Alweer die trage Raad voor de kinderbescherming!

Maar *9 dagen later* ontving Pieter een brief van de Raad, geadresseerd aan zijn onderkomen op dat moment, vanwege een al weer door Pieter gepleegd strafbaar feit. De Raad wist dus niets van de plaatsing in een justitiële jeugdinrichting.

De Raad deelde aan Pieter, die zoals gezegd op de datum van de brief al in een justitiële jeugdinrichting was geplaatst, de volgende nogal onthutsende mededeling:

*“De raad heeft tot taak om de officier van justitie te informeren over de persoonlijke omstandigheden van jou en advies te geven over een eventuele strafrechtelijke afdoening.
Ook onderzoekt de Raad of het strafbare feit mogelijk een signaal is voor achterliggende problematiek”*

Wat bedoelt de Raad precies met:

“Onderzoek naar de *“persoonlijke omstandigheden”*? Of een *“signaal voor achterliggende problematiek”*?

Maar dat had dezelfde Raad al vele jaren eerder, op verschillende momenten in het leven van Pieter, toch ook al zelf kunnen constateren ?!!

Hoe wordt ik hangjongere?

Het is algemeen bekend dat een van de hoofdoorzaken van een emotionele en mentale scheefgroei in het leven van een kind is, dat ouders na hun scheiding niet met elkaar kunnen en willen communiceren. Daarvoor er is téveel gebeurd tijdens het huwelijk.

En als dan toch noodgedwongen communicatie plaatsvindt in het kader van een omgangsregeling, dan gebeurt dat in een respectloze en negatieve zin en ondertoon.

Er was aanvankelijk sprake van een omgangsregeling met moeder die het alleengezag uitoefende.

Geen of gebrek aan ouderlijke communicatie

De ouders van kleine Richard gingen scheiden en spraken daarna niet meer met elkaar. Totdat moeder Richard niet meer aankon vanwege de drank en Richard overdroeg aan zijn vader.

Het verschil in opvoedingsmilieu is dat vader grenzenstellend is naar zijn zoon, maar aan de andere kant ook perspectiefbiedend.

Vader is helemaal gek met zijn zoon. Zo kreeg hij een crossmotor voor zijn verjaardag waar hij bijzonder trots op was.

Keuze van een kind tussen twee gescheiden werelden.

Maar gaandeweg ontstonden spanningen tussen de prepuberende Richard en vader die tegenover de meer en meer spanning zoekende zoon aan zijn normen en waarden bleef vasthouden. Geleidelijk aan ontstond een gezagscrisis. De aanpak van vader leidde ertoe dat Richard toch wat vaker naar zijn moeder ging. Moeder vond het allemaal best wat hij deed. Hij mocht bij haar veel. Zo niet alles.

Zo mocht hij tot diep in de nacht met zijn vrienden op stap, en werd aldus volwaardig lid van de plaatselijke naar criminaliteit neigende hangjongeren.

Deze werden dan ook scherp door de politie in de gaten gehouden. En wordt Richard een regelmatige bezoeker op het politiebureau vanwege het al of niet in gemeenschap plegen van strafbare feiten.

“Recht op vrienden”.

Moeder daarop een enkele keer aangesproken door vader, excuseert zich dan met het vergoelijkende argument *“Richard heeft toch recht op zijn vrienden? Nou dan!”*

Richard koos de weg van de minste weerstand en verhuisde weer definitief naar moeder. Op zijn crossmotor en zijn strenge vader was hij allang uitgekeken. In de omgeving van vader had hij niet die vrienden die hij in de omgeving van moeder had. Maar moeder communiceert niet met vader, dus is de cirkel rond.

Gedonder op school.

De volgende verontrustende signalen dienden zich al snel aan. Richard vertoonde asociaal gedrag op school dat leidde tot ordeverstoringen. Vader maakte zich daarover zeer ongerust.

Maar na het zoveelste incident werd hij van school gestuurd. Vervolgens zijn we met vader met de schoolleiding gaan praten over wat nu precies de redenen zijn geweest van zijn gedwongen schoolvertrek. Het was veel erger dan vader dacht.

“Alleen contact met de gezagdragende ouder”.

Maar zo stelde de school: *“wij hebben alleen contact met de gedragdragende ouder. Dus moet u bij zijn moeder zijn”*. Dat wist vader niet vanwege het ontbreken van communicatie met moeder. De school verwees hem vervolgens naar RENN 4 in Delfzijl.

Gesprekken bij RENN 4

De gewoonte is dat men daar helemaal van onderaf begint: wat kan een jongere aan? Hoe kunnen we hem motiveren? Hoe het leerproces bevorderen, en zijn / haar vertrouwen winnen?

Vader vond het maar niks: *“Richard kan veel meer!”* Ook daar hebben we een tweetal gesprekken gevoerd. Maar ook daar was vader met al zijn goede bedoelingen niet de gemakkelijkste.

Al snel na binnenkomst werd door vader Sigmund Freud en een heel rijtje topgedagogen uit het verleden als bewijs van zijn “onomstotelijke” stellingen opgevoerd, die *“zonder uitzondering het beter hebben begrepen”* dan het schoolhoofd, terwijl volgens deze uiterst geduldig luisterende en beminnelijke schoolhoofd het toch over Richard zou moeten gaan!

Het duurde niet lang of ook daar zag Richard het niet meer zitten.

Geen gezeur van de ouders!

Sindsdien is hij thuis bij moeder gebleven en vulde zijn tijd met zijn vrienden die aan heel wat spannender dingen dachten, zonder gezeur van ouders! Zo dobberde Richard stuurloos rond, zonder compas op de maatschappelijke golven. Totdat hij weer werd gepakt voor feiten waarop zes en meer jaar hechtenis op staat. Hij wordt in verzekering gesteld en bekend de feiten te hebben gepleegd.

“Fantastisch! Die eerlijkheid!”

Moeder steekt vervolgens haar hoofd weer diep in het zand, vond vervolgens zijn eerlijke bekentenis tegenover de politie *“zó fantastisch”* dat zij na zijn thuiskomst bezwoer *“om weer met een schone lei met Richard te willen beginnen”*. Terwijl hij vervolgens na politieverhoor door nieuwsgierige collega-hangjongeren wordt uitgehoord over zijn ervaringen met de politie en hem niet in dank afnemen dat hij *“in alle eerlijkheid”* iedereen erbij heeft gelapt.

Vijf voor twaalf!

Wij hebben vader dringend aangeraden om een procedure op te starten voor gezagswijziging.

Dat had hij veel eerder moeten doen. Inmiddels zijn we bang dat Richard dermate diep is gezonken en vast zit in het strafrechtstelsel dat de deur van een justitiële jeugdinrichting al op een kier is open gegaan. Nu het zover al is gekomen met zijn zoon zal dat wel lukken.

De lange weg naar de ontwikkeling van de eigen zelfstandige persoonlijkheid.

Richard heeft dankzij de jarenlange discommunicatie tussen zijn ouders nog een lange weg te gaan naar – alsnog – de ontwikkeling van een eigen persoonlijkheid.

Gedwongen hulpverlening? Alleen als het écht nodig is!

De familie G. te H. bestaat uit vader, moeder en drie kinderen, twee jongens en een meisje, van resp. 12, 9 en 5 jaar. Zij hebben het niet breed. Maar het is een knus en gezellig gezinnetje.

Vanaf 2002 echter lijken de ouders minder grip op de opvoeding te krijgen. De kinderen zijn veeleisend en maken regelmatig flinke ruzie met elkaar.

Het lukt de ouders niet om deze ruzies tussen de kinderen voldoende te begrenzen. Aangezien dat veel tijd en energie kost neigden zij al snel tot toegeven.

Toenemende gedragsproblemen en de uitwendige oorzaken ervan.

Vanaf 2002 toen de kinderen resp. 7, 5, en een half jaar oud waren, vertoonde het oudste kind gedragsproblemen. Sinds dat jaar wordt moeder klinische behandeld door Lentis. Deze problemen van het oudste kind konden door de onbekendheid met ADHD door de ouders tot dan toe niet worden geplaatst noch begrepen.

Het werd er niet beter op toen later bleek dat de jongste zoon ook behept is met ADHD. Later bleek dat sprake was hij slecht hoorde als gevolg van gehoorproblemen, waarmee hij de indruk wekte slecht te luisteren naar zijn ouders. Maar nu hij buisjes heeft gaat het een stuk beter.

De kinderen krijgen medicatie, Risperdal en Ritalin. Al bij al kwam de structuur en de regelmaat in het gezin nog verder onder druk te staan.

Verhuizing vanwege ernstige bedreigingen.

In 2003 verhuisde het gezin naar de huidige gemeente. Er ontstond eindelijk meer rust en continuïteit.

Aan de belastende omstandigheden van de vorige situatie leek een einde te zijn gekomen.

Zij kunnen goed overweg met de burens en andere mensen uit de omgeving. De kinderen spelen voor het eerst met andere kinderen uit de buurt. Toch blijven de ouders alert. Zo zijn zij van mening dat de kinderen structuur behoeven, waaraan via professionele inzet in een vrijwillig kader verder gewerkt moet worden.

Anonieme tip bij het AMK.

In 2003 kwam een anonieme tip binnen bij het AMK over verwaarlozing en mishandeling van de kinderen door moeder.

Moeder vermoedt wie deze belastende informatie heeft verstrekt: een man die haar terroriseerde omdat zij niet wilde ingaan op zijn seksuele avances.

Uit frustratie vanwege de afwijzing door moeder betrok deze ook een van de kinderen bij zijn wraakneming op moeder, door lungenachtige verklaringen over haar.

Toename van loyaliteitsconflicten bij de kinderen.

Geen wonder dat dit jongetje verstrikt raakte met de loyaliteit jegens zijn ouders, vanwege de negatieve verhalen over zijn ouders van de kant van deze man, met alle opstandigheid van de kinderen van dien. De oudste kreeg nachtmerries. Sliep niet voor 23.00 uur.

Er was sprake van ernstige bedreigingen aan het adres van moeder. De leefsituatie van de kinderen werd daardoor naar evenredigheid ernstig bedreigd. Zij deed aangifte bij de politie.

Zoals te doen gebruikelijk in dergelijke situaties heeft deze aangifte niet tot verdere acties van die kant geleid, waardoor moeder nog angstiger werd. Om verdere wraak te kunnen ontlopen verhuisde het gezin zoals gezegd naar de huidige woonplaats.

Families First.

Op wisselende tijden zochten zij hulp bij de Toegang van BJZ en bij Lentis. In 2004 kregen zij op verwijzing van Lentis hulpverlening van Families First.

Het gezin werkte goed mee om de gestelde doelen te bereiken, om echter na beëindiging ervan snel terug te vallen in het oude patroon. "Maar" zo stelde Families First, "het is een wankel gezinssysteem". Men stelde dat "er vervolghulp moet komen om de aangeleerde vaardigheden te doen bekliven".

Een week na de beëindiging van genoemde hulp zochten de ouders echter weer om hulp omdat de situatie weer uit de hand was gelopen.

Aanmelding bij BJZ.

In 2005 hebben de ouders zich vrijwillig aangemeld bij BJZ te Groningen.

Deze casemanager van BJZ is vervolgens over de hierna volgende periode in totaal slechts 4 keer op bezoek geweest, maar heeft de kinderen echter niet gesproken.

Er werd op grond van haar bevindingen en op basis van een "analyse" van de casemanager een uithuisplaatsing - weliswaar op vrijwillige basis - geïndiceerd.

De ouders stemden hiermee niet in: *"zitten de kinderen dagelijks al op school, dan zien ze de kinderen daarna ook al niet meer als de plannen van de casemanager zouden doorgaan"*

Men vertrouwde de casemanager niet vanwege de slechte onderlinge verhoudingen.

Geen voldoende inleidende informatie.

Later zou bovendien blijken dat, in tegenstelling tot de werkwijze van de Raad voor de kinderbescherming, de casemanager van BJZ zich geen samenvattend beeld heeft gevormd van de interne en in samenhang hiermee met de externe situatie van de kinderen, zoals het opvragen van informatie bij de school.

De kans van slagen met de indicering van het verzoek aan de Raad was vanaf het begin al heel klein te achten.

Gezinscoaching via "10" voor Toekomst van het Leger des Heils.

Vanaf 2006 tot op heden is 10 voor Toekomst voor 7 uur in de week aan het werk in het gezin.

De ouders zeggen *"veel waarde te hechten aan de visie van en de aanpak door de casemanager"*. Zij leren van haar veel vaardigheden en proberen zich aan de gestelde regels en de afspraken te houden.

De gezinscoach heeft het oudste kind aangemeld bij Lentis voor diagnostisch onderzoek. In september 2006 is hij gediagnosticeerd voor ADHD.

In september 2007 werd bekend dat ook het middelste kind is belast, namelijk met PDD-NOS.

De kinderen merken veranderingen op wanneer de gezinscoach komt.

Goede en constructieve samenwerking tussen de ouders en de gezinscoach.

Het oudste jongetje is middelerwijd zichtbaar in positieve zin veranderd. Hij heeft op school een sociale vaardigheidstraining gevolgd.

De ouders geven door deze gunstige ontwikkelingen aan *"veel begeleiding nodig te hebben, om niet terug te vallen in de oude patronen"*.

Ze geven aan te willen vechten voor hun kinderen. Zij voelen dat zij met "10" voor Toekomst daarmee op de goede weg zijn.

Deze startte als gezinscoach met een hulpverleningsplan in een vrijwillig kader.

Een belangrijke hulpvraag van de ouders is, dat zij *"meer energie en ruimte willen hebben om de kinderen op te voeden"*.

De gezinscoach: *"De ouders hebben geleerd om de kinderen anders dan voorheen te benaderen. Samen vormen ze een goede combinatie als opvoeders, en vullen elkaar over en weer goed aan"*.

Verzoek BJZ om een raadsonderzoek naar een verderstrekkende maatregel, buiten de gezinscoach om.

April 2007 ging het weer slechter met moeder. Haar depressieve buien kwamen weer terug.

Op dat moment vond de casemanager van BJZ dat de ouders het beste konden instemmen met een voorlopige uithuisplaatsing van de kinderen. Dit werd door de casemanager buiten de gezinscoach om, aan moeder medegedeeld in nota bene de aanwezigheid van haar dochter. Moeder raakte toen volledig in paniek. Dat had onvermijdelijk weer gevolgen voor de geemoeds-toestand van haar aanwezige dochter.

In juli 2007 verzocht BJZ de Raad voor de kinderbescherming om een onderzoek naar de noodzaak van een (vrijwillige) uithuisplaatsing van de kinderen.

De redenen van de aanmelding door de casemanager bij de Raad.

De reden was, aldus het BJZ, *"dat de ouders onvoldoende in staat zijn om hun opvoedingsvaardigheden aan te laten sluiten bij de kinderen, en dat de ouders niet in staat zijn om de aangekeerde vaardigheden vast te blijven houden. Hierdoor worden de kinderen in hun veiligheid en hun ontwikkeling bedreigd"*.

De aanleiding van de melding was dat *“de ouders de zorgen van BJZ niet delen, en derhalve niet akkoord gaan met het voorstel van BJZ”*

Onvoldoende informatie over de ouders en de niet geactualiseerde beeldvormingen van en rond het gezin.

Uit de verdere onderbouwing van het verzoek van BJZ aan de Raad kwam naar voren dat *“de kinderen regelmatig onderlinge ruzie hadden”* dat *“sprake is van woedeaanvallen die naarwielijks te remmen zijn”*. Voorts dat *“moeder psychische problematiek heeft, afgewisseld met depressies”*. Het BJZ *“weet echter niet welke behandeling moeder daarvoor krijgt”* en dat *“zij in het verleden behandeld is voor haar angsten en dwanghandelingen”*. Echter ook dat *“haar klachten zijn verminderd.”*

Het onderzoek en de conclusies van de Raad voor de kindbescherming.

In oktober 2007 startte de Raad het onderzoek. Alhoewel de problematiek door de Raad wordt onderkend – *“er blijven aandachtspunten waarop hulp zich (mogelijk) blijvend moet richten”* – ziet de Raad van verdere bemoeienissen af, *“zolang de ouders hulp accepteren en verbeteringen zichtbaar zijn in de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen.* Met conclusie *“dat hulp in een vrijwillig kader nog voldoende toereikend is”* en dus een uithuisplaatsing niet is geïndiceerd.

Conclusie :

Het verzoek van het BJZ miste al op de datum van het verzoek om onderzoek om de volgende redenen een juridische en feitelijke grondslag:

1. De hulpverlening in een vrijwillig kader was op de datum van het verzoek van BJZ aan de Raad nog gaande. Bovendien was in geen enkele opzicht van een vorm van verzet ertegen, laat staan een weigering van hulp van de kant van de ouders, blijkens een uitstekende en constructieve samenwerking met de gezinscoach.
2. In die zin was geen sprake is van een kindbedreigende situatie op de voet van art. 1: 263 a, lid 1 / BW, waarvoor ter afwendung van een bedreigende situatie wel een verder reikende maatregel zou zijn geïndiceerd,
3. De enkele constatering van *“een niet bij de ouders beklijvende hulp”* en het *“zich verzetten tegen een verderstreckende maatregel”* levert op zich al geen voldoende aanwijzing op voor de noodzaak van een uithuisplaatsing.
4. BJZ heeft verzuimt om een zodanige vroegtijdige aanpassing van het vigerende hulpverleningsplan te realiseren in die zin dat de geboden hulp in een vrijwillig wél duurzaam kan beklijven.
5. BJZ had op de datum van de aanmelding bij de Raad zich allereerst afdoende moeten laten informeren door de gezinscoach naar de precieze oorzaken van de depressies van moeder, en tevens de vraag had moeten stellen of moeder daarvoor behandeld wordt.
6. De verstrekte informatie was deels al achterhaald. De casemanager heeft verzuimd om de gezinssituatie te actualiseren, waardoor geen inzicht vooraf was verkregen op de gunstige ontwikkelingen in het gezin en met de kinderen, als direct gevolg van de vigerende hulpverlening in een vrijwillig kader.
7. Het heeft in ernstige mate en omvang ontbroken aan een zorgvuldige en doelgerichte afstemming tussen de casemanager van het BJZ en de gezinscoach van “10” voor Toekomst van het Leger des Heils, vanwege de gescheiden verantwoordelijkheden (in de uitvoering).

Opstarten van een klachtprocedure door de ouders tegen BJZ Groningen.

Namens de ouders heeft de SMN een klachtprocedure opgestart tegen de casemanager. Tot 31 december 2007 vond nog geen behandeling plaats, zodat over de uitspraak en een gegrond verklaring op die datum nog niets te melden was.

Thuiskomst

Tot mijn schrik
ontmoet ik jouw blik
Elf jaar nog maar,
Elf jaar van verlangen naar
een gezin, warm en hecht
Dat zijn jouw belangen
waarvoor jij vecht !

Jij moest dat ontberen
Ging je verweren
Zocht een plekje
Een ander stekje .

Je meende het echt
Maar kwam weer terecht

Want ná het beleven
Door heimwee gedreven
Kwam je weer vlug

THUIS, terug !!

